De Lieveling der Goden

DOOR

BARONES ORCZY

A.W. BRUNA & Zn. UTREGHT

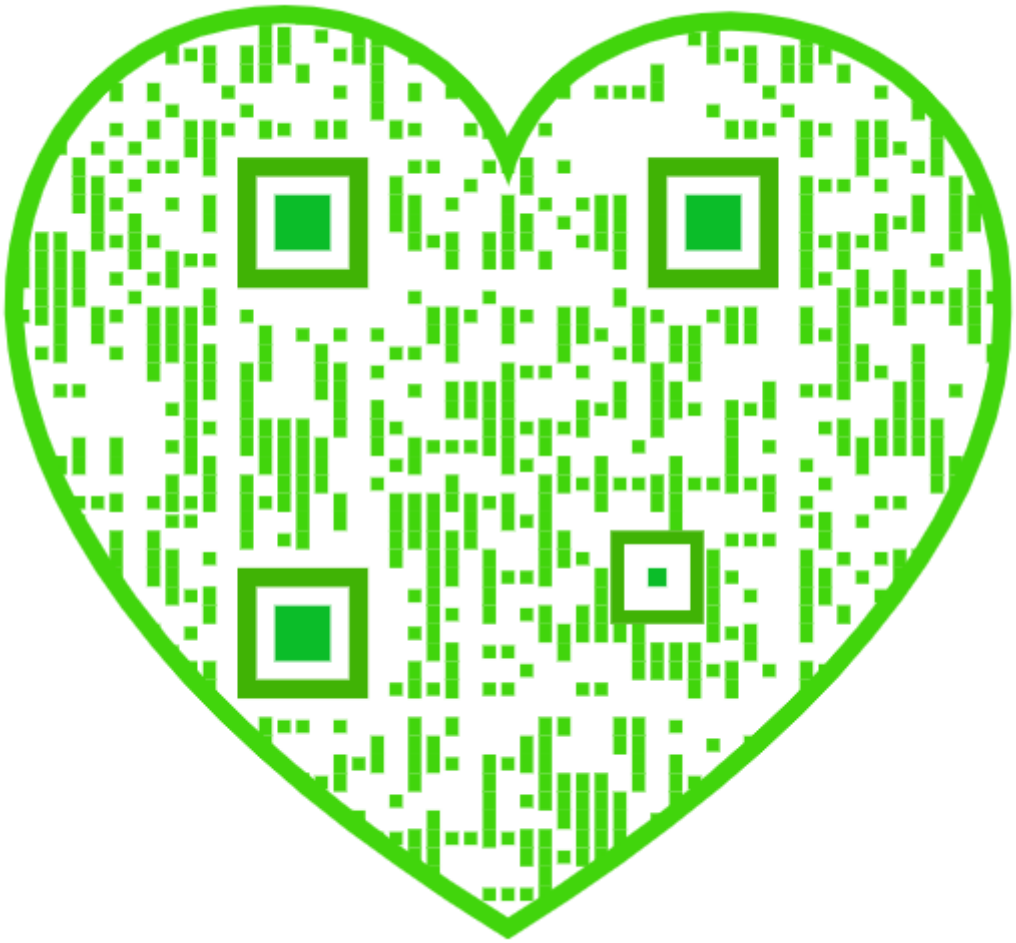

DE LIEVELING DER GODEN.

DE LIEVELING DER GODEN.

UIT HET ENGELSCH VAN

BARONES ORCZY.

BEWERKT DOOR

J. P. WESSELINK—VAN ROSSUM.

A. W. BRUNA — UTRECHT — 1911.

HOOFDSTUK I.

HET STOKPAARDJE VAN TANKERVILLE.

Het is zonderling, dat, ofschoon Hugh Tankerville voorbeschikt was zulk een overheerschend deel te vervullen in het vreemde en mystieke drama, hetwelk ons beider leven vulde, ik geen klare herinnering heb van mijn eerste ontmoeting met hem.

Wij waren samen op de St. Paul's school, en ik, een luidruchtige jongen van het gewone soort, heb slechts een vage herinnering van den stillen jongen, met de donkere oogen, die voetbal haatte, algemeen voor een boekenworm uitgemaakt, „Sawnie Girlie" genoemd werd en onbetwist de meest onpopulaire jongen van de school was.

De onderwijzers moeten heel wat van hem gedacht hebben, want in den speeltijd zagen wij hem dikwijls naar een hunner kamers gaan en daaruit terug komen in ernstig gesprek met den ouden Foster of Crabtree, leeraar in Grieksch of Latijn. Dit, vereenigd met het feit, dat hij elke prijs en studiebeurs met het grootste gemak verkreeg, droeg er niet toe bij om hem populairder te maken. Ik bijvoorbeeld, die het hoofd van onze voetbalclub was en de eerste boxer van de school, had de diepste minachting voor den zwijgenden boekenworm, totdat op zekeren dag — en dit is mijn eerste klare herinnering van hem — hij en ik... een paar woorden hadden; ik ben vergeten waarover. Ik meen, dat ik hem in een vinnigen woordenstrijd wilde betrekken en dat hij het niet wilde; hoe het zij, ik veegde hem den mantel uit — waardig, krachtig. Het was de woordenlijst van een Britschen schooljongen — en hij bleef gedurende volle vijf minuten een minachtend stilzwijgen bewaren, terwijl de storm van mijn welsprekendheid over zijn donker, geen weerstandbiedend hoofd werd uitgestort. Ja, ik vraag u, minachtend tegenover mij! den voorzitter der

voetbalclub, den voornaamsten boxer van de school, ik kon die ezels, Snipey en Bathroom Slippers achter mijn rug hooren giegelen als een paar apen; en minachting vóór zich, bespotting achter zich is meer dan een schooljongen kan verdragen.

Nu, ik weet niet heel nauwkeurig meer, hoe het gebeurde. Werd mijn taal nog krachtiger of hielp de vuist van mijn kampioen mijn woorden? Ik kan het niet zeggen; zeker is, dat er een kreet, een luchtstroom was, die mijn pet naar het andere eind van het schoollokaal deed vliegen, een wervelwind, die beide zijden van mijn hoofd tegelijk greep, en Sawnie Girlie lag in een oogenblik bovenop mij. Waar ik dat oogenblik was, zou ik niet wagen precies vast te stellen. Ik was er mij vaag van bewust, dat een paar donkere oogen fonkelend op mij neerzagen, evenals het gas in de vestibule, en een schorre stem mij bij tusschenpoozen toesiste: „Hoe durf je? hoe durf je?" terwijl ik, verblind, buiten adem, gekneusd en pijnlijk mij beproefde af te vragen: hoe ik werkelijk had gedurfd.

Toen de wervelwind eindelijk was gaan liggen, vond ik mijzelf in een ongewone positie op den grond onder een der schoolbanken; die lachende lafaards, Snipey en Bathroom Slippers, waren door de deur verdwenen en Sawnie Girlie klopte rustig het stof van zijn kleeren.

Na dezen plotselingen belangrijken val van den eersten boxer van St. Paul's school, zal niemand, die iets weet van den schooljongensaard, zich verwonderen, dat Sawnie Girlie en ik de beste vrienden werden, en dat, met die wel verdiende klappen, Hugh Tankerville de fundamenten heeft gelegd voor de vriendschap en bewondering, die gedurende mijn geheele leven is gebleven.

Hij bleef tegenover de anderen stil en zwijgend, maar van het oogenblik, dat ik — nadat ik weer op de been was gekomen na mijn smadelijken val — naar hem toeging en mijn hand toestak, als teeken van mijn bewondering voor zijn dapperheid, waren hij en ik, om zoo te zeggen, onafscheidelijk.

Gaandeweg deed de vreemde invloed, die aan het mystieke grensde, en dien hij scheen uit te oefenen op allen, die met hem in aanraking kwamen, zich ook op mij gelden en ik begon pleizier te krijgen in nog andere dingen dan voetbal en boxen. Hij was het, die een vonk van geestdrift bij mij deed ontvlammen voor het groot verleden, waardoor hij overweldigend werd beheerscht en nadat onze vriendschap een paar maanden had geduurd, had ik een paar stevige kloppartijen met hem

over de eerste plaats in de klassieke geschiedenis. Ik wil billijk zijn tegenover mijzelf en bekennen, dat ik nooit geslaagd ben, die eerste plaats te verkrijgen. maar het heeft er zeker niet aan gelegen, dat ik niet voldoende heb geprobeerd.

Nooit zal ik den gedenkwaardigen dag vergeten, waarop Sawnie Girlie — want zoo zal ik hem blijven noemen, — mij uitnoodigde op een Zaterdagmiddag met hem mede naar zijn huis te gaan theedrinken.

Hij woonde in Hammersmith, vertelde hij mij — en ik, mijn ouders woonden in Kensington, — vroeg mijzelf af, wat soort leemen hut of huisje in zulk een afgelegen buitenwijk als Hammersmith kon staan. — Ik was nooit door Kingstreet gegaan, en toen wij, jongens, ons een weg baanden door de kruiwagens langs den rand van het trottoir en door de dichte, niet al te heldere menigte, verwonderde ik er mij meer en meer over, hoe een beschaafd mensch in deze buitengewone omgeving kon leven, totdat Sawnie Girlie, nadat wij Kingstreet achter ons hadden, eensklaps voor een groot, ouderwetsch ijzeren hek bleef staan, waarachter hooge kastanje- en eikenboomen een verrukkelijke, geheimzinnige schaduw op den grond wierpen.

„Hier zijn wij er!" zeide hij, terwijl hij het hek openduwde, en ik volgde, verbaasd over het vreemde stukje ouderwetschen tuin, te midden van het geraas en geschreeuw der buitenwijk van Londen. Achter dit hek scheen alles koel, vredig, stil; slechts een paar vogels tjilpten in de boomen. De grond was bedekt met de eerste gevallen bladeren van het najaar, en zij lieten een vreemd, zachtklinkend „hust-st-st-" hooren, terwijl wij liepen. Duidelijk was de plaats verwaarloosd, althans uit het oogpunt van tuinaanleg, maar ik sloeg er geen acht op. Ik zag alleen de groote, hooge boomen, rook den heerlijken geur van de vochtige, gevallen bladeren en bleef een oogenblik staan, angstig en met ontzag vervuld, elk oogenblik verwachtend, dat door de koele laan, een ridder met pluim en zwaard, arm in arm met zijn dame in hoepelrok, zou komen.

Hugh Tankerville had geen acht op mij geslagen. Hij liep vooruit naar het huis, dat ver van den weg moet hebben gelegen, want het was bij het hek tien te zien. Het tafereel was hem natuurlijk bekend, en hij wist dat noch pluimen, noch hoepelrokken ergens waren achtergelaten, maar van het oogenblik, waarop hij dat groote hek had opengeduwd, scheen zijn geheele wezen veranderd. Hij liep recht op, wierp het hoofd achter-

over, opende de neusvleugels wijd en scheen als het ware vrijheid te ademen, in elke porie.

Ik was toen ter tijd maar een ruwe schooljongen en ongetwijfeld was de indruk door het ouderwetsche huis en den tuin veroorzaakt overdreven, juist door het onverwachte, na het tooneel van een Zatermiddag in Hammersmith. Het huis zelf was even schilderachtig als de tuin, met een zonderling terras en steenen stoep, die naar een glazen deur voerde. Sawnie Girlie voerde mij door een vestibule en dadelijk daarop bevond ik mij op de wonderlijkste plek, welke ik tot nu toe had gezien.

De kamer, waarin ik Hugh Tankerville volgde, was laag en vierkant, met een groot, rond, uitstekend raam, dat uitzicht gaf op een ander stuk ouderwetschen tuin; maar voor mijn verrukte verbeelding was zij gevuld met alles, wat de ziel van een jongen met vreugde kon vervullen.

Er waren groote kisten vol met wapens en schilden, speren en geweerkolven, bijlen en pijlkokers, er waren groote platte steenen, bedekt met vreemd schrift en versierd met spookachtige, wonderlijke figuren, er waren vreemde beeldjes van mannen en vrouwen, in grappige kleeren, enkelen met koppen van beesten op de schouders, anderen met menschelijke hoofden op fantastische lichamen; maar wat mij het vreemdst toescheen en mij met ontzag vervuld aan de deur deed blijven staan, was, dat langs de geheele lengte van twee muren een rij mummies stond, zooals ik eens in het Britsch museum had gezien; enkele in hun kisten, maar anderen, die hun menschelijke gedaanten duidelijk door de linnen windselen lieten zien — donker en verkleurd door den ouderdom — die hen bedekte.

Hugh's stem wekte mij. „Vader, dit is Mark," zeide hij, en aan het verste eind der kamer, achter een reusachtigen lessenaar, bedekt met zware boeken en stapels papier, kwam een hoofd te voorschijn, dat ik in mijn opgewonden verbeelding dacht van een der mummies te zijn, die tijdelijk tot het leven was teruggekeerd. Het was geel en gerimpeld en een leeslamp, die ondanks het daglicht op de tafel stond te branden, wierp een spookachtig blauw licht op magere, scherpe trekken. De oogen echter waren helder en klein en keken ons vriendelijk aan en een stem zeide. — „Wel jongens, jelui deed beter eerst thee te gaan drinken, daarna kunnen jelui komen en mag Mark het museum zien."

Ik was verrukt; ik vermoedde niet, dat dit het onthaal was, dat mijn pas gevonden vriend voor mij had bedacht. Zelfs

tegenover mij was hij zonderling achterhoudend geweest ten opzichte van zijn tehuis en zijn vader. Ik wist van beiden niets.

Wij kregen heerlijke thee en werden bediend door een lieve, oude vrouw, die blijkbaar meer een vriendin dan een dienstbode was, want zij omhelsde en kuste Hugh, alsof hij haar grootste schat was; en ofschoon zij mij niet kuste, schudde zij mij de hand en zeide hoe verlangend zij was geweest mij te zien, daar zij zooveel van mij had gehoord door den jongeheer. Ik bloosde en vroeg mij af, of Sawnie Girlie ook had verteld van die gedenkwaardige wervelwind-episode en genoot daarom niet van mijn eerste sneedje brood van Sally Lunn.

Maar het was een schitterend theeuur en ik zou op echte schooljongensmanier er voor gezorgd hebben, het grootste deel der heerlijke cakes en gebakjes op te bergen indien ik er tijd voor had gehad; maar ik herinnerde mij, dat wij na de thee het museum moesten zien, daarom eindigde ik na mijn derde kopje en mijn zevende sneedje cake.

O, de heerlijkheden van het museum! Een echt museum, geheel voor uzelf, waar geen afschuwelijke oppasser achter u is, om te zeggen niets aan te raken, maar waar elk voorwerp u werkelijk in handen wordt gegeven en gij het moogt omkeeren en van alle kanten bekijken, precies zooals gij wilt. Ik zal nooit het gevoel van heerlijken afschuw vergeten, dat mij beving toen ik den eersten keer een der mummies werkelijk met mijn hand aanraakte. De heer Tankerville was meer dan vriendelijk. Hij beantwoordde elk mijner schooljongensvragen met opgewekt geduld, legde alles uit, wees alles aan. Het was — ik geloof dat ik het veilig mag zeggen, — de gelukkigste dag mijns levens.

Sinds dien gedenkwaardigen middag werd ik — zoolang wij samen schoolkameraden waren, een trouw bezoeker van de „Chestnuts". De heer Tankerville, die een der grootste oudheidkundigen van zijn tijd was, en vooral kenner van Egyptische antiquiteiten, schiep er een groot behagen in om, ons, jongens, in de half gesluierde mysteries der oude Egyptische geschiedenis in te wijden. Het verveelde ons nooit te hooren over Ra en Horus, over het bouwen der groote pyramiden, over de graven en wonderen van Thebe en Memphis. Maar bovenal bracht hij ons in de verrukking met verhalen over dat geheimzinnig tijdperk, hetwelk onmiddellijk volgde op den dood van koningin Neit-akrit, en het einde der zesde dynastie. Dit is tevens voor zoover de wetenschappelijke wereld er zich mede bezig houdt, het einde van het oude

keizerrijk. Het schijnt, dat vreemdelingen het land hebben overstroomd, en gedurende 400 jaren is de geschiedenis van Egypte onbeschreven; noch graven, noch tempels geven de veranderingen aan, die dat wonderbare volk ten deel vielen; slechts een paar vorstelijke namen verschijnen op zegels en tafeltjes, maar van het groote volk zelf en zijn oude beschaving, het volk, dat de groote pyramiden heeft gebouwd, en de onsterfelijke Sphinx gesneden, daarvan is geen spoor.

Als de sluier weer wordt opgeheven voor de Egyptische geschiedenis, is het geheele aanzien van het land veranderd; wij zien een nieuw keizerrijk en het is een nieuw volk, dat woont langs de oevers van den heiligen Nijl.

Wat is er met het oude gebeurd? Dit onbeschreven blad in de Egyptische geschiedenis had de heer Tankerville opnieuw geschreven volgens zijn eigen theorie en zijn verbeelding had het gevuld met oorlogen en overwinningen, met achteruitgang en herleving. Met open oogen, met open mond luisterden wij uren naar hem, terwijl wij rond den grooten, ouderwetschen haard zaten en het licht van het groote houtvuur zijn gerimpelde trekken verlichtte.

Hij vertelde ons van Neit-akrit en van de vreemdelingen, die het land overstroomden en van het groote Egyptische volk, de oude, oorspronkelijke bouwers der oudste monumenten: zij die verdwenen, niemand weet waarheen, om plaats te maken voor het nieuw keizerrijk, met zijn nieuwe kunst, zijn nieuwe architectuur, zijn nieuwen godsdienst.

Dit deel der geschiedenis was zijn stokpaardje en lang daarna vernam ik, met welk een bespotting de wetenschappelijke wereld hierop neerzag, maar wij, jongens, luisterden naar de verhalen, alsof het woorden van een profeet waren, die het Evangelie verkondigde. Dan begonnen de oogen van Hugh te glinsteren, hij balde de vuisten; hij hing aan elk woord, dat zijn vader sprak, ook ik luisterde verbaasd en van ontzag vervuld, terwijl Cheops en Khefren en de geheimzinnige Neit-akrit voor mijn oogen in schitterende en spookachtige processie voorbijtrokken.

Toen wij beiden ouder werden, breidde de heer Tankerville onze kennis gaandeweg uit, tot de oudste aller geschiedenissen. Zijn geleerdheid was verbazingwekkend, maar zijn stokpaardje, — ik beschouwde het ten minste als een stokpaardje — was de taal van oud Kamt. Volgens de methode van dr. Young en Champollion had hij een volkomen, ofschoon eenigszins

ingewikkelde grammaire samengesteld en deze begon hij met bewonderenswaardig geduld ons langzaam en volledig te onderwijzen, gelijktijdig met het beeld- en spijkerschrift, hetwelk door de oude Egyptenaren werd gebezigd.

In den letterlijken zin des woords bracht hij nieuw leven in de doode taal; geen woord er in, geen zinsbouw of zin was voor hem een mysterie. Hij las alles even gemakkelijk als hij Grieksch en Latijn las. Hugh was natuurlijk een zeer vlug leerling. Hij aanbad zijn vader en was met geestdrift vervuld voor de mystieke wetenschap. Ik beproefde Hugh in zijn ijver en vlugheid te volgen en ik geloof niet, dat ik dikwijls ver achter bleef.

Ik herinner mij, dat mijn oom, die het toezicht over mijn opvoeding had, nadat ik mijn beide ouders had verloren, minachtend de schouders ophaalde, als ik over den heer Tankerville sprak: „Die oude dwaas," was de krachtige opmerking van tante Charlotte: „ik hoop van harte, dat gij uw tijd niet verspild, met *zijn* onzin in uw hoofd te pompen."

Hierna noemde ik tegenover geen van beiden ooit meer den naam van mijn vriend, maar bracht steeds meer tijd op de „Chestnuts" door en nam meer en meer in mij op die betooverende en half mystieke leer van het groote volk uit de oudheid. Zooals de heer Tankerville het weer op nieuw had opgebouwd, was het oud-Egyptisch geen moeielijke taal; niet half zoo moeielijk als het Grieksch bijvoorbeeld en zeer zeker voor mij in geen enkel opzicht zoo ingewikkeld als het Duitsch. Toen wij ongeveer jongens van zestien jaar waren, konden wij bijna elk inschrift op handvatsels of aardewerk van oud-Egypte gemakkelijker lezen, dan een Fransch gedicht en Hugh was nog niet voluit zeventien, toen hij gedeelten uit het Evangelie van Johannes in oud-Egyptisch vertaalde. Geen wonder, dat na vijf zulke gelukkige jaren, mijn hart bijna brak, toen mijn toekomst mij noodzaakte naar de Universiteit te gaan. Er was bepaald, dat ik in de medicijnen zou studeeren en drie jaar te Oxford zou doorbrengen, terwijl Hugh bij zijn vader dacht te blijven om bij zijn wetenschappelijke onderzoekingen behulpzaam te zijn. Met veel verzekeringen van eeuwige vriendschap zeide ik het museum vaarwel, de mummies, en het droombeeld van koningin Neit-akrit.

Toen ik, tijdens mijn eerste vacantie, mijn levendigen wensch te kennen gaf om mijn goede vrienden dadelijk te gaan opzoeken vernam ik met veel leedwezen, dat de heer Tankerville ernstig

ziek was. Hugh kwam een oogenblik aan de deur om met mij te spreken. Hij zag er bleek en uitgeput uit door langdurig nachtwaken. — Gedurende den afmattenden tijd van zijns vaders ernstige ongesteldheid, waarin hij hem met heldhaftig geduld en toewijding verpleegde, zag ik om zoo te zeggen niets van Hugh. Terwijl ik aan de Universiteit was, schreef ik hem vaak lange brieven, waarop hij slechts een kort antwoord zond. Daarna las ik den dood van den heer Tankerville en tot mijn ergernis en verbazing tegelijkertijd in de bladen verschillende spottende, maar zelden vriendelijke opmerkingen over den wetenschappelijken dweper, die pas was heen gegaan. Het was alsof heiligschennende handen mijn dierbaarste illusies hadden durven aanraken. Ik had verwacht, dat geheel de wetenschappelijke wereld in rouw zou gaan, over den beroemden oudheidkundige, die was heengegaan naar het oord waar alle volken, jong en oud samen komen in de vele woningen en zie! schouderophalen was de eenige schatting, die aan zijn herinnering werd betaald. Ik hoopte van harte, dat Hugh het te druk zou hebben om de oordeelvelling over zijn vader te lezen, ik verlangde naar de vacantie, om hem te kunnen bezoeken. Ik wist, dat hij de oude Chestnuts ongeschonden zou laten, den ouderwetschen tuin, het museum en de mummies, en ik verlangde er naar, voor het wisselend licht van het groote houtvuur, nog eens in mijne verbeelding de schim van koningin Neit-akirt voor mijn verrukten blik te zien voorbijgaan.

HOOFDSTUK II.

De schim van Neit-Akrit.

Mijn oom stierf spoedig nadat ik de universiteit verliet. Er werd gedacht, dat ik mij bezig hield de fundamenten te leggen voor een goede praktijk in Harleystreet, maar in werkelijkheid genoot ik het leven en de pas verworven voorrechten van een flink fortuin, dat mij door een verwijderde bloedverwant was nagelaten.

Tante Charlotte bestierde het huishouden voor mij en speelde naar hartelust de baas over mij. In haar oog was ik nog niet

volwassen; ik was nog maar de onervaren schooljongen, geneigd kattekwaad uit te voeren en kou te vatten, een die nog steeds behoefte had aan goeden raad.

Lieve tante Charlotte! — Zij was werkelijk een zeer achtenswaardige ziel; maar zij hield er zeer lastige inzichten op na ten opzichte van plicht, welke volgens haar wetboek daarin bestond, zichzelf tegenover andere menschen onaangenaam te maken. „Voor hun eigen bestwil." Zij had de twee eigenschappen eigen aan Engelsche vrouwen van een zekeren rang en zekeren leeftijd — eigengerechtigheid en een bekrompen geest.

Zij regeerde mijn bedienden, mijn een of twee patienten, en mijzelf met een ijzeren hand en het kwam nooit ernstig in mij op haar de heerschappij te betwisten. Ik had een aard, die altijd liever volgde dan de leiding in handen nam. Indien ik getrouwd was geweest, zou ik hopeloos onder den pantoffel hebben gezeten; zooals het nu was, bepaalde tante Charlotte hoeveel bedienden ik mocht houden en welke feestmalen ik zou geven. Zij gaf de bestemming aan mijn voorgenomen vacantiedagen en bepaalde wat ik kon betalen voor mijn nieuwe nachtbroek.

Maar met al haar fouten was zij toch een goede ziel, en ik was haar zeer dankbaar, dat zij alle huishoudelijke zorgen van mijn schouders nam.

Ik zag gedurende dezen tijd steeds minder van haar In het begin ging ik, zoo dikwijls ik maar kon, naar de rustige en koele Chestnuts, maar meestal scheen Hugh verdiept in gedachten of in werk; zijn geest scheen, terwijl ik babbelde en wij rookten, zoo ver van hetgeen hem omringde, verwijderd te zijn, dat ik mijzelf afvroeg of mijn bezoeken hem wel zoo welkom waren, als zij plachten te zijn, en ze daardoor met grootere tusschenruimten bracht. Eens — ik herinner mij, dat ik hem in geen twee maanden had bezocht — nam ik na een zeer kort en zwijgend bezoek, afscheid: hij legde de hand op mijn schouder en zeide met iets van zijn oude hartelijkheid:

„Ik ben niet zoo ongastvrij als het schijnt, oude kerel, en spoedig, nu heel spoedig, zal je zien, dat ik weer geheel mij-zelf ben. Het is altijd prettig je te zien, maar het werk, waaraan ik bezig ben, is zoo groot en neemt me zoo geheel in beslag, dat ik afschuwelijk koel tegenover je vriendelijkheid moet lijken.

„Ik vermoedde het, oude Girlie," zeide ik lachend, „dat je met iets ontzettend wetenschappelijks moet bezig zijn. Maar", voegde ik er aan toe, toen ik eensklaps voelde, hoe

warm zijn hand was, en zag, hoe koortsachtig zijn oogen gloeiden: „het schijnt mij toe dat je je overwerkt, en dat ik als een volkomen bevoegd medicus het recht heb je te raden . . .''

„Raad niets aan,'' zeide hij heel ernstig. „Ik zou den raad toch niet opvolgen. Geef mij nog twee jaar en dan zal mijn werk gereed zijn. „Dan.''

„Twee jaar met dit soort werk? Girlie, als je zoo voortgaat, zal je voor dien tijd dood zijn.''

Hij schudde het hoofd.

„Neen! er valt geen hoofd te schudden, mijn waarde! De maaltijden, die je niet eet, het bed, waarin je niet slaapt, de frissche lucht, die je niet inademt, dat alles zal zich wreken. Luister: je zegt dat je nog twee jaar wilt werken, ik zeg je, dat je gezondheid de spanning niet zal uithouden, indien je het doet. Wil je terwille van onze oude vriendschap tenminste voor een keer in zoover naar mij luisteren, dat je een maand met mij naar zee gaat, — het best was Margate — ik beloof je, dat ik daarna geen woord over je gezondheid zal zeggen, tenminste het eerste halfjaar niet.''

Weer schudde hij het hoofd.

„Ik zou niet kunnen leven, als je me nu van mijn werk scheidde.''

Hij scheen zoo beslist, zijn oogen gloeiden van zulk een innerlijk vuur, terwijl er zulk een ontembare wil uit zijn geheele persoon sprak, dat ik niet zoo dwaas was, er op door te gaan.

„Luister, Hugh,'' zeide ik, „ik wensch mij natuurlijk niet in je geheimen te mengen. Je hebt het nooit noodig geoordeeld, mij te vertellen, wat dit, je zoo zeer in beslag nemend werk is, dat je, op gevaar af je zelf lichamelijk nadeel te bezorgen, najaagt. Maar ik hoop, dat je er aan zult denken, dat ik vrij van geldzorgen ben, dat ik over mijn tijd kan beschikken naar goedvinden, en dat je vader mij dikwijls placht te vertellen — toen ik nog veel jonger was — van sommige zijner werken; eens heb ik hem geholpen, — herinner je het je? — over eenige —''

„Mijn vader sprak te graag over zijn werk,'' viel hij mij in de rede. „Ik wil je door deze woorden niet beleedigen, beste vent, maar je den inhoud herinneren van de meeste der oordeelvellingen bij den dood, van een der wetenschappelijkste mannen, die geleefd heeft. Hij zwoegde zijn gansche leven, haalde zich de ziekte, waaraan hij stierf, op den hals, putte

zichzelf uit naar lichaam en ziel, bij het vervolgen van een groot doel: toen hij stierf, zonder dat dit groote doel bereikt was, haalde de wereld de schouders op en noemde hem om zijn moeiten, een dwaas. Maar nu ben *ik* er. Ik ben nog jong. Wat hij niet ten uitvoer kon brengen, heb ik reeds bijna ten uitvoer gebracht. Geef mij twee jaar, oude jongen, en de wereld zal gapend, in sprakelooze verbazing staan kijken, als ze den sluier van haar eigen onwetenheid weggescheurd ziet, weggetrokken van haar oogen door mij en door mijn vader: „den krankzinnigen Tankerville" noemden zij hem! Dan zal ze buigen aan mijn voeten en lauwerkransen leggen op het graf mijns vaders, en al de eerbewijzen, die ze maar kan aan zijn herinnering wijden; en ik...."

„Je zult dan zelf ook maar al te zeer lauwerkransen noodig hebben, Girlie," zei ik, half boos, half in onwillige bewondering over zijn geestdrift, „want lang, voordat die gelukkige tijd er is, zal je je in je eigen graf hebben gewerkt."

Hij bedwong zich, alsof hij eenigszins beschaamd was over zijn uitbarsting en zeide met een vreugdeloozen lach. —

„Je praat precies als je tante Charlotte, beste Mark.

Ik vermoed, dat mijn voorspelling hem pijn had gedaan in zijn hoogst zenuwachtige stemming. Voordat ik vertrok zeide ik tot hem. —

„Beloof mij een ding, Girlie."

„Wat is het?"

„Wat ben je voorzichtig! Wil je beloven? Het is tot bestwil van jezelf en van mij."

„In dat geval zal ik het beloven."

„Beloof mij, dat, als je de een of andere hulp in je werk noodig hebt, dat je dan om mij zult zenden."

„Ik beloof het."

Twee jaar heb ik hem niet gezien. Ik schreef: hij antwoordde niet. Ik bezocht hem: hij wilde zijn werk niet verlaten om mij te spreken. Het was nutteloos over zijn handelwijze beleedigd te zijn. Ik wachtte.

Toen kreeg ik op zekeren dag een telegram: —

„Kom dadelijk, als je kunt."

Ik sprong in een coupetje en een half uur later zat ik weer in het oude museum naast het groote houtvuur, dat vroolijk in den haard brandde. Toen ik Hugh voor het eerst zag, had ik niets gezegd. Ik was te zeer getroffen door zijn veranderd, vermagerd voorkomen: hij zag er uit als zijn eigen geest, rond-

dwalend tusschen de mummies. Ik zag, dat hij ontzettend opgewonden was: hij liep de kamer op en neer, terwijl hij vreemde en onsamenhangende woorden sprak. Een oogenblik meende ik, dat zijn verstand hem had begeven onder de verschrikkelijke inspanning van zwaar hersenwerk.

„Het is goed, van je, dat je bent gekomen, Mark."

„Ik was maar al te gelukkig, dat je om mij hebt gezonden, Girlie", zei ik treurig.

„Ik heb het werk af."

God zij dank!

En nu moet ik je hulp hebben.

„Nog eens Goddank, Girlie!...." „Wat is er?"

Zwijgend nam hij mij bij de hand en bracht mij door de kamer achter den grooten lessenaar, dien ik mij zoo goed herinnerde bij het leven van zijn vader.

„Hier is het werk, het kostte veertig jaren — het geheele leven van mijn vader en mijn eigen jeugd — om het te voltooien."

Hij wees naar een groote, platte doos, die schuin op den lessenaar was geplaatst, zoodat er het volle licht uit het raam op viel. De dekscl van de doos was een groot stuk spiegelglas, daaronder zag ik, wat mij op het eerste gezicht een bruin vod toescheen, aan de hoeken gerafeld en ongelijk en vol gaten. Weer schoot de verschrikkelijke gedachte door mijn geest, dat Hugh Tankerville had geleden door zenuwoverspanning en dat zijn verstand was bezweken onder de inspanning.

„Je ziet niet, wat dit is?" zeide hij verwijtend en verbaasd.

Ik keek opnieuw, terwijl hij het sterke licht van de leeslamp op de doos liet vallen, toen werd het mij duidelijk, dat ik een stuk perkament voor mij had, dat bruin was geworden door ouderdom, samengesteld uit een oneindig aantal kleine stukjes, enkele zelfs te klein om met het bloote oog waar te nemen en bedekt met die zonderlinge Egyptische hiërogliefen, met welke de goede, oude mijnheer Tankerville mij, het eerst bekend had gemaakt. Vragend keek ik Hugh aan.

„Toen mijn vader voor het eerst dit perkament vond," zeide hij, terwijl hevige ontroering de woorden in zijn keel scheen tegen te houden, „was het niet veel anders dan een handvol stof, met een paar grootere stukken er onder, belangwekkend genoeg om zijn wensch aan te wakkeren, den inhoud te leeren kennen en zijn geestdrift op te wekken. In het begin, want toen was hij nog maar een jongeman, ofschoon hij reeds als een

beroemd Egyptoloog werd beschouwd, amuseerde hij er zich mede, de grootste stukken aan elkaar te voegen even als een kind zich met een legkaart zou amuseeren; maar gaandeweg waren de geheimen, welke deze fragmenten aan het licht brachten, zoo belangrijk en toch nog zoo onvolkomen dat, onafgebroken, bij dag en bij nacht, met behulp van de sterkste vergrootglazen, die voor geld te krijgen waren, hij het werk voortzette, om uit dit handje vol stof, een bladzijde geschiedenis te ontvouwen, welke gedurende duizenden jaren een ondoorgrondelijke mysteri was gebleven."

Hij zweeg een oogenblik, terwijl zijn hand, die van koorts trilde, liefkoozend over het glas ging, hetwelk het kostbare perkament bedekte.

„Ziekte en dood overvielen hem te midden van een maar halfvoltooide taak, maar voordat hij stierf, wijdde hij mij in de geheimen van zijn werk in; het was niet noodig, dat hij mij verzocht het te vervolgen. Een blik op het perkament, toen nog in een zeer fragmentarischen toestand, was voldoende om in mij, voor de geheimen, welke het openbaarde dezelfde krankzinnige geestdrift te ontsteken, die hem had aangevuurd en daarna uitgeput. Ik was jong, mijn gezicht in zijn eerste stadium, mijn geduld grenzeloos. Hij had mij zijn geheele leven geholpen een even groote kennis der hiërogliefen te krijgen, als hij zelf bezat. De bespotting der wetenschappelijke pers over wat ze noemde „het stokpaardje van den krankzinnigen Tankerville," zijn droomen werkten slechts als een zweep op mijn geestdrift. Het is zes jaren geleden, dat mijn vader stierf en vandaag voegde ik het laatste stukje van het perkament in zijn juiste plaats."

Verbaasd luisterde ik naar dit wonderlijke verhaal van inspannenden arbeid en geduld, dat het grootste deel van een halve eeuw in beslag had genomen en verbaasd keek ik neer op het resultaat van dezen Sisyphusarbeid.

De stukjes bruine stof — ze konden niet veel anders zijn geweest, — die nu na duizenden jaren geheimen openbaarden, die, zooals Hugh zeide, de wereld in sprakelooze verbazing zouden doen staan. Mijn kennis der Egyptology en hiërogliefen was eenigszins uitgewischt sedert de gelukkige dagen toen ik, in de kamer zittende bij het flikkerende licht van het vuur, placht te luisteren, naar de wonderen van Khefren en de mysterieën van koningin Neit-akrit, die over de lippen van den dierbaren ouden man vloeiden, maar terwijl ik keek,

trof eensklaps op het bekende oude ovale plaatje, de naam der koningin mijn oog.

Daar was het

Neit-akrit, kind der zon, mijn koningin zooals ik haar noemde; en aangezien Hugh zweeg, en de schaduwen van den avond de kamer binnen drongen, meende ik, even als in mijn schooljongenstijd, weer de prachtige processies der pharaos, priesters en goden voor mijn oogen te zien voorbij trekken. —

Daarna begon Hugh mij den inhoud te verklaren. Zijn stem klonk verwijderd en gedempt, alsof de schimmen, die dit dierbare oude museum bevolkten, mij zelf hun geschiedenis vertelden. Het was hetzelfde oude onderwerp zoo bekend en toch nog zoo geheimzinnig, waarmede de heer Tankerville het hart van ons, schooljongens, placht te verheugen; het niet beschreven blad der Egyptische geschiedenis toen, na de regeering van Koningin Neit-akrit en het einde der zesde dynastie, het groote oude volk, hetwelk de groote pyramiden heeft gebouwd en de mystieke Sphinx gehouwen, van het tooneel verdween, vertrok — niemand weet waarheen — om eenige honderden jaren later plaats te maken voor een nieuw volk, met nieuwe denkbeelden, nieuwe koningen, nieuwe kunst, nieuwe goden.

Het scheen mij, terwijl Hugh sprak, dat het de schim zelf was van Neit-akrit, die mij in dien zachten, zingenden Egyptischen tongval vertelde, hoe haar Keizerrijk door den vreemdeling was veroverd. Hoe zij, een vrouw, zwak was geweest, en zich door hem had laten overheerschen want hij was knap, edel en heerschzuchtig. Daarna meende ik de stem te hooren van den hoogepriester van Ra, den invloed van den vreemdeling en zijn troepen beweenend voor het volk van Egypte, welks oorsprong verloren ging in de ziedende baren van den oorspronkelijken chaos: en ik zag den opstand der menigte, de bloedige gevechten, ik zag de laatste zegepraal van den vreemdeling, toen hij zijn overwinning uitstrekte van Net-amen tot Men-ne-fer, van Tanis tot Assuan; en eindelijk zag ik het volk, de eigenaars van dat land, hetwelk eens zoo groot was geweest, dat zij met monumenten die zich tot het uitspansel verhieven, hadden overdekt de voorbijgaande eeuwen tartend; dat zelfde volk zag ik, terwijl Hugh nog steeds sprak, weg-

trekken in een dichte horde, voortgedreven door de onbarmhartige hand van den overweldigenden vreemdeling, — zonder tehuis, verder, steeds verder, door de uitgestrekte wildernis, om niet meer van gehoord te worden. —

„Niet meer tot heden," klonk nu de stem van Hugh helder en duidelijk in mijn ooren, „totdat ik, en mijn vader voor mij, den sluier hebben opgelicht, welke dat vreemde en geheimzinnige verleden, bedekte, nu wij gereed zijn de wereld opnieuw dat groote volk te toonen welks werk, welks kunst en wetenschap ons sinds honderden jaren in de grootste verbazing hebben doen staan."

Hij geleek een bezield profeet, terwijl ik, mij met geweld uit mijn gepeinzen en droomen rukkende, gaandeweg weer tot de prozaische nuchterheid van het leven was teruggekeerd. Het scheen eensklaps absurd, dat twee Engelschen, die gezond van geest waren — ik kon er tenminste een eed op doen, dat althans een van hen gezond van geest was — in een soort van geestvervoering geraakten over het feit, of een zeker volk ongeveer vijfduizend jaren geleden oorlog hadden gevoerd, verslagen waren, door de woestijn hadden gezworven of niet.

Ik stelde mij zelfs de vraag, in welk licht tante Charlotte — een typisch voorbeeld van de bekrompen Engelsche vrouw met gezond oordeel en volkomen gemis aan fantasie — in welk licht zij de verdwijning van het oudste beschaafde volk dezer wereld zou beschouwen en welk gewicht zij zou hechten aan zijn mogelijke ronddolingen door de woestijn.

Persoonlijk, ofschoon het onderwerp een vreemde en onverklaarbare bekoring voor mij had, merkte ik spoedig, dat het mij niet veel kan schelen of de heer Tankerville of andere geschiedkundigen gelijk hadden of niet in hun opvatting, omtrent de zevende, achtste of tiende dynastie, en ik vroeg met een laatsten schijn van belangstelling: —

„Dus dat perkament toont ontwijfelbaar al deze historische feiten aan; zij zijn onschatbaar voor de wetenschappelijke wereld, maar ik persoonlijk, een van de groote menigte, vind niet, dat zij waard waren, noch voor uw vader, noch voor uzelf u af te tobben tot in uw lijkkist."

Hij keek mij met de grootste verbazing aan, en streek een paar maal met de hand over het voorhoofd als om zijn gedachten te verzamelen.

„Ah ja! Ik zie het, natuurlijk kan je het niet begrijpen. Hoe zou je het kunnen? Je hebt niet jaren in dit werk doorgebracht, zoodat het een deel van je leven is geworden."

„Zeker, begrijp ik niet, beste kerel, waarom je je zelf een hersenziekte op den hals zoudt halen voor een volk, hoe belangrijk het moge zijn, dat sinds vijf duizend jaren van de wereld is verdwenen."

„Verdwenen?" schreeuwde hij bijna uit. „Nu zie ik, waarom je het niet begreep. Maar kom, mijn waarde, kom hier bij het vuur zitten. Neem een pijp, ik zal er ook een opsteken.... Ik zal je er alles heel kalm van vertellen. Natuurlijk dacht je, dat ik gek was of een krankzinnige.... Lucifers? Hier zijn ze. Zullen wij licht maken?"

Hij belde. De oude Janet, nog gerimpelder en vriendelijker dan ooit, bracht de lamp. Zij wierp een blok op het vuur, en liet een heerlijke sfeer van behagelijke opgeruimdheid achter, toen zij het vertrek verliet. Wij zaten nu beiden gemakkelijk bij den haard en rookten. Hugh scheen volkomen kalm, zijn oogen staarden alleen groot en schitterend in de vlammen.

HOOFDSTUK III.

De graftombe van den Griekschen priester.

„Het verbaast mij niets, Mark, oude vriend, dat je denkt, dat ik gek ben," begon Hugh na een poosje heel kalm; „het werk is zoo inspannend geweest, dat het ongetwijfeld mijn zenuwen heeft aangetast. Toen ik er werkelijk heden de laatste hand aan had gelegd, was mijn eenige gedachte, behalve die van jubelenden triomf, de wensch, mijn vreugde met je te deelen. Toen kwam je zoo bereid mij te helpen, als ik je riep, en ik, als een dwaze enthusiast, dacht niet aan de allereerste noodzakelijkheid, de feiten helder en in logischen samenhang je voor te leggen."

Hij wees naar een der mummies, die recht op in een glazen kist in het verste eind van het museum stond. De menschelijke omtrek was helder en duidelijk onder de weinige linnen windselen zichtbaar, die geheel beschilderd waren met teekeningen en motto's en het portret van den gestorvene, volgens die door de Grieken in Egypte ingevoerde gewoonte.

„Toen wij beiden schooljongens waren, waren al deze mummies onze vrienden en onze fantasie genoot, als mijn vader, op zijn schilderachtige manier, de beteekenis der verschillende

inscripties uitlegde, welke hun leven beschreven. In die dagen wisten wij, dat deze bijzondere mummie een Grieksch priester was geweest, en schriftgeleerde van Assuan, die den wensch te kennen had gegeven, begraven te worden op een bijzonder eenzame plek in de woestijn, tegenover de plaats, die nu Wady-Halfa heet. Een vroom vriend of bloedverwant had blijkbaar dezen wensch ten uitvoer gebracht, want het was op deze verlaten plaats, dat mijn vader deze mummie vond, in zijn eenzame graftombe. Ik herinnerde mij, wat mijzelf betrof, hoe ik mij dien godvruchtigen vriend het liefst voorstelde, de stille Nijl afvarende, met het lijk van den dooden schriftgeleerde, liggende in de kano van zijn dahabijeh, terwijl de groote godin Isis goedkeurend glimlachte bij de eerbiedige daad en de heilige krokodillen nieuwsgierig het stille vaartuig gadesloegen, dat spookachtig tusschen de lotusbladeren voortgleed. Meer dan twee duizend jaar later bezocht mijn vader deze eenzame graftombe. Het was voor den tijd, waarop een streng toezicht werd gehouden over toeristen en amateur-onderzoekers, hij was alleen, uitgenomen een oude en getrouwe fellah — hij is nu dood — die steeds zijn bediende was op zijn wetenschappelijke onderzoekingen. Naast de mummie van den gestorven schriftgeleerde, stonden de vier gewelfde vazen, gewijd aan de kinderen van Horus, welke het hart en de ingewanden van den gestorvene bevatten; mijn vader, minder eerbied dan wetenschappelijken hartstocht bezittende, opende met zijn pennemes het deksel van een der vazen en tot zijn verbazing zag hij, dat ze, behalve het gebalsemde hart, een papyrus bevatte, dicht in het Grieksch beschreven."

„In het Grieksch? Dus dit niet?"

„Neen, een ander, even waardeloos, van evenveel waarde maar slechts een verklaring, een aanvulling van het eerste bevattende."

Hij liep naar den lessenaar, en nam uit een der laden een papyrus, verbleekt en geel van ouderdom en legde het voor mij.'

„Ik heb het vertaald, oude jongen," zeide hij met een glimlach, toen hij de verbijstering op mijn gelaat zag: „Je was eens een vrij goed student in de klassieken, je zult in staat zijn te vergelijken of mijn vertaling een juiste overzetting van het oorspronkelijke is."

Hij nam een papier uit zijn notitieboek en begon te lezen, terwijl ik meer en meer verbaasd en verwonderd luisterde, nog steeds vragend waarom Hugh Tankerville zich in zulk een opwinding had gewerkt, terwille van een dood verleden.

„IK BID OSIRIS EN ISIS, DAT IK BEGRAVEN MOGE WORDEN OP DE PLEK, WAARHEEN MIJN VOETSTAPPEN MIJ LEIDDEN, TOEN IK NOG JONG WAS, OH MOEDER ISIS! WAT WAS UW HEILIGE WENSCH, TOEN GIJ MIJN OOGEN TOT GIDS WAART, OM DE MYSTERIES VAN UW VOLK TE LEZEN! IK SMEEK BEGRAVEN TE WORDEN IN DEZELFDE GRAFTOMBE, WAARIN IK DEN PAPYRUS VOND, DIE MIJ VOERDE NAAR HET LAND VAN TARWE EN GERST VAN OUD KAMT, DAT ACHTER DE WOESTENIJ VAN HET LAND LIGT, VAN HET OOSTEN NAAR HET WESTEN. IK STOND OP DE PLEK EN IK SCHOOT MIJN PIJL IN HET HART VAN OSIRIS, ALS HIJ VERDWIJNT ACHTER MANOU, IN DE VALLEI VAN VOORTDURENDEN NACHT OP DEN EERSTEN DAG DAT HAPI GOEDHEID GEEFT AAN HET LAND. IK KRUISTE DE ZANDWOESTIJNEN OOK VAN HET OOSTEN NAAR HET WESTEN; OOK IK WAS VERHEUGD, TOEN IK DE ROTS VAN ANUBIS ZAG, EN BEMERKTE, DAT DE WEG NIET LANGER VOOR MIJ WAS GESLOTEN NAAR DAT LAND VAN OVERVLOED WAARIN HET UITVERKOREN VOLK VAN RA WOONT, BEVEILIGD VOOR ALLE VIJANDEN GROOT, EENZAAM EN EEUWIG. MAAR HELAAS! HET WAS NIET VOOR MIJ WEGGELEGD IN HUN MIDDEN TE WONEN! GENOEG! ZIJ ZIJN ER! EN RA EN ZIJN KINDEREN HEBBEN HEN OMRINGD MET EEN SLAGBOOM, WELKE DOOR GEEN MENSCHENKIND KAN OVERSCHREDEN WORDEN."

„Ik moet bekennen dat ik na het hooren van den inhoud van dezen zoogenaamde verklarenden papyrus nog meer verbijsterd was dan te voren.

„Je begrijpt dit niet, is het wel, Mark?" hernam Hugh, „niet meer dan mijn vader; maar het geheel scheen hem zoo raadselachtig en toch zoo waar, zoo vreemd, dat hij levendig rond keek naar een oplossing. Achter elkaar opende hij de overige gewelfde vazen, en het was in de laatste, dat hij den onschatbaren papyrus vond van een datum, ongeveer drie duizend jaar vroeger dan den tijd, waarin de schriftgeleerde leefde, in wiens tombe het lag. Hier was klaarblijkelijk de sleutel tot het raadsel, hetwelk in het geschrift van den Griekschen priester werd gegeven, en de verklaring van zijn geheimzinnige aanwijzingen; maar helaas! Op het oogenblik, dat de buitenlucht den ouden schat aanraakte, viel het voor het oog mijns vaders in meer dan duizend heel kleine stukjes."

Hij zweeg, maar voegde er toen aan toe, alsof hij wenschte, dat elk zijner woorden onuitwischbaar in mijn geheugen geprent zouden blijven:

„Het heeft veertig jaar van onverpoosden arbeid gekost, om het groote en heerlijke mysterie op te lossen, maar nu is het eindelijk gedaan; en ik, Hugh Tankerville, ben gereed om met jou hulp aan de wereld te bewijzen, dat het groote volk, hetwelk door den vreemdeling de woestijn in werd gedreven, niet in de wildernis is omgekomen: dat zij een land hebben gevonden, hetwelk ligt achter de rollende baren van zand en keisteenen, waar het een keizerrijk stichtte, grooter en uitgestrekter, wonderlijker en heerlijker dan waarvan wij ooit gedroomd hebben in onze zoogenaamde wetenschap."

„Dit is een bespiegeling," zeide ik met een glimlach.

„Het is een feit," antwoordde hij ernstig, „het was tenminste twee duizend jaar geleden een feit, toen diezelfde Grieksche priester, door de wildernis zwierf, om de verdwenen horden van Egypte te zoeken: toen hij met eenvoudige overtuiging, misschien met zijn laatste ademhaling uitsprak: „Genoeg! Zij zijn er!"

„Dus wil je mij zeggen?...." begon ik.

„Ik zeg je, Mark, dat achter die ontoegankelijke zandbergen, welke de Lybische woestijn omgeven, in die zoogenaamde verschroeide wildernis, op dit oogenblik de afstammelingen wonen van hetzelfde volk, dat de pyramiden van Ghireh bouwde, en de mysterieuse majesteit van de Sphinx sneed."

„Laat hen in vrede leven," zeide ik onverschillig, „daar niemand tot hen kan komen. Je hebt het zelf gezegd, zij zijn — indien zij er al zijn — achter de ontoegankelijke duinen."

„Ontoegankelijk alleen voor den onwetende, maar niet voor hen, die weten. Zij waren niet ontoegankelijk voor den schriftgeleerde, die dit perkament schreef meer dan drie duizend jaar na de groote landverhuizing naar de wildernis."

„Houd je dus vol," zeide ik nog altijd ongeloovig, „dat de schrijver van het perkament No. 2 werkelijk een woestijnreis heeft ondernomen om de waarheid te zoeken van wat in het perkament No. 1 is vermeld?"

„Hoe hij in het bezit van den origineelen papyrus kwam, zegt hij niet duidelijk, maar zoodra hij hem had ontcijferd, begaf hij zich op weg door de Lybische woestijn en door die ontoegankelijke duinen, gebruikte hij den weg, die duidelijk is aangegeven in het oude Egyptische document en die tot in de kleinste bijzonderheden volkomen juist bleek te zijn volgens den eersten papyrus.

„Maar, hij is er nooit gekomen."

„Dat weten wij niet. — Zijn manuscript eindigt plotseling, en...."

„Even als Poe's *Arthur Gorcon Pym*, is het niet, beste Girlie? Het is de manier, die verhalers van avonturen hebben."

„Het zijne is geen avontuur; hij ging op reis om zekere feiten te bevestigen. Hij bevestigde ze. Wij weten niet, wat er hem toe bracht in het gezicht van het einddoel terug te keeren."

„Hm! dat terugkeeren in het gezicht van het einddoel is niet zeer geschikt om een koppigen Brit te overtuigen."

„Neen!.... Niets zou ons tegenhouden, Mark, is het wel?" zei hij bedaard: „*Wij* zullen niet terugkeeren."

„*Wij ?*"

Ik sprong in verbazing op, de oorzaak van Hugh's opwinding, de bedoeling van zijn geduldige uiteenzetting schemerde plotseling bij mij door. Ik floot even, stak de handen in mijn zakken, keek Hugh met de oogen van een medicus aan en zeide....

„Je bent beslist en zonder eenigen twijfel krankzinnig, Girlie!"

Hij kwam naar mij toe, legde de hand op mijn schouder, en keek mij aan.

Ik heb het reeds gezegd, hij was iemand, die een onbegrensden invloed had op zijn medemenschen, als hij dien wilde uitoefenen.

Kom hier en zie zelf mijn papyrus zeide hij.

„Vervl.... de papyrus. Het heele ding is te mal om er woorden aan te verspillen."

Hij zeide eenvoudig: „Waarom?"

„Omdat.... omdat.... Vervloekt, Hugh," zeide ik heel boos.... en.... ik ging den papyrus zien.

Hij was natuurlijk nog niet geheel in zijn verband, daar er op enkele plaatsen nog stukken ontbraken, maar enkele gedeelten waren bijzonder duidelijk, bijvoorbeeld dat, hetwelk den weg beschreef welken de trekkende troepen der Egyptenaren namen, toen ze een tehuis zochten.

„Je ziet, dat zij de richting van den Nijl zuidwaarts namen," zeide Hugh levendig, terwijl hij mij de teekening der rivier wees en de menigte, die den loop er van volgde; en van de eenzame plek, waar de Grieksche schriftgeleerde begraven ligt, trokken zij naar het Westen."

„Dat is niets dan een veronderstelling," bracht ik in het midden.

„De schriftgeleerde zegt:"

„*Laat mij begraven worden, daar, waar ik den papyrus vond !*" en verder: — „*ik stond op de plek en ook ik schoot mijn pijl*

in het hart van Osiris, enz. Osiris is de zon en een figuur, een pijl afschietende, is een van de eenvoudigste hierogliefen die bekend zijn, daarmede wordt een volmaakt rechte richting bedoeld."

„Ja! en hier!" riep ik eensklaps uit, „is de gestalte, die een pijl schiet naar de ondergaande zon."

Ondanks mijzelf was iets van Hugh's geestdrift ook mij beginnen te bezielen. Het geheele geval was natuurlijk mal, maar de oude bekoring, die oud-Egypte met zijn pracht, zijn mysteries, zijn schitterende kunst op mij had uitgeoefend, zelfs in mijn ruw schooljongens gemoed, kwam over mij.

„Bedenk ook, Mark, dat recht naar het Westen, in de richting van Wady-Halfa, een paar duizend mijlen verwijderd, de hooge piek van Uj-en-ari ligt, en dat bijna vlak aan den voet daarvan, Rholf sporen vond van een ouden weg, die volgens hem, naar en daarom ook van Egypte leidde.

„En de pijl, die de hierogliefische persoon schiet, wordt in het volgend teeken voorgesteld, als geraakt in een hoogen en steilen berg, die heel licht de Uj-en-ari kan zijn," voegde hij er opgewonden aan toe.

Klaarblijkelijk werd mijn gezond verstand in slaap gesust.

Hugh nam mij bij den mouw van mijn jas, en trok mij naar de plaats, waar een groote kaart van Egypte en de Lybische woestijn aan den wand hing.

„Daar ligt het land," zeide hij, met zijn vinger rondom een uitgestrekte leege plek der kaart gaande, „en het is mijn plan daarheen te gaan."

En het gezond verstand gaf den doodssnik.

„Rholf en Gaillaud beiden verklaarden, dat ontoegankelijke en veranderende duinen, die van het Noorden naar het Zuiden liepen — elken weg door de Lybische woestijn versperden," merkte ik op.

„Indien wij regelrecht naar het Westen gaan, dan ben ik er van overtuigd, dat wij een weg zullen vinden door die ontoegankelijke zandduinen," antwoordde Hugh met nadruk.

Hij was zoo zeker, zoo overtuigd, er sprak zulk een kracht uit zijn geheele persoon, dat heel spoedig de overtuiging bij mij postvatte, dat hij de gevaarlijke woestijnreis alleen zou wagen, door het hartstochtelijk zoeken naar zijn Egyptenaren, indien ik hem niet wenschte te volgen.

Met een ongeduldigen zucht keerde ik weer terug naar den papyrus.

„Zie eens hoe duidelijk de aanwijzingen zijn," hernam

Hugh, „nadat wij van de plek zijn vertrokken, hebben wij duidelijk vele dagreizen voor ons, recht naar het Westen, door de woestijn, want wij zien de menigte trekken, en een paar dood op den weg, maar spoedig komen wij aan dit beeld, een man die zich verheugt — kan je het zien? het is heel duidelijk — kijk naar de wapenen! en nu de woorden: *Want als de Rots van Anubis te zien is, dan is de weg niet versperd voor hem, en voor hem zijn geopend de poorten van het land van tarwe en gerst, van het land van Kamt.*

„Hoe leg je dat uit, Girlie?" vroeg ik.

„De Grieksche priester zag die rots. Ik denk, dat de vorm iets van den kop van een jakhals had — Anubis, Mark, was de god met den jakhalskop van oud Egypte — het is ook mogelijk, dat er werkelijk een beeld van den god in den rots was gehouwen. Wij zullen het zien, als wij er zijn."

Het was natuurlijk een sprookje. Mijn verstand riep mij ter verantwoording, en zeide mij, dat het denkbeeld onuitsprekelijk dwaas was: het zeide mij, dat, indien deze Egyptenaren hun weg gevonden en zich gevestigd hadden in de een of ander onbekende, vruchtbare oase, in het hartje van de meest dorre wildernis van den wereldbol, volgende geslachten van hen moesten hebben gehoord en hun bestaan of verdwijnen zou zijn gemeld. Het zeide mij, dat geen volk gedurende vijfduizend jaren tevreden zou zijn geweest op eenige plek ter wereld zonder met zijn toenemende bevolking er naar te verlangen zijn domeinen uit te breiden; en dat het er niet heengegaan kon zijn zonder te verlangen terug te keeren; dat Rholfs, Caillaud, Cat, wie dan ook der onderzoekers der groote woestijn eenig spoor zouden hebben gevonden van den weg naar dit onbekende land, wanneer er een weg was. Hij toonde mij dit aan, en nog honderd meer argumenten, en toch, terwijl Hugh Tankerville, sprak, verklaarde en overreedde, luisterde ik steeds aandachtiger; zijn invloed — zelf wist hij, dat die grenzeloos was, en hij was bezig hem ten volle uit te oefenen, begon mij te beheerschen; mijn tegenwerpingen werden steeds zwakker.

„Je kunt niet een enkel afdoend argument inbrengen tegen mijn nauwkeurig in elkaar passende feiten, Mark! Je vertelt mij niet, dat personen, van wien de een drie-duizend jaren voor den ander heeft geleefd, na dertig eeuwen elkaar de hand reiken, om denzelfden leugen te beramen. Welk doel zou een Grieksch priester hebben om de leugens van een Egyptenaar te bevestigen, wiens bestaan hijzelf niet kent?"

„Ik kan dien Griekschen priester van jou niet begrijpen," redeneerde ik.

„Waarom keerde hij terug?"

„Het kan zijn, dat hij niet genoeg proviand had voor de verdere reis; nadat hij had opgemerkt, dat er mijlpalen waren is het ook mogelijk dat hij is teruggekeerd, met het doel opnieuw en oplettender op weg te gaan. Hij kan...."

„Hij kan een vervloekte leugenaar zijn geweest, zooals de meeste inwoners, — vooral de priesters — van die landen gewoonlijk zijn." lachte ik.

Hugh fronste het voorhoofd en zeide eindelijk met iets minder geestdrift:

„Natuurlijk, beste kerel, wensch ik je niet tegen je zin te overtuigen. Toen ik je telegrafeerde heb ik eenvoudig aan mijn belofte voldaan, en...."

„Wel?"

„Ik kan alleen gaan."

Wat hielp verder redeneeren? Ik had reeds lang geweten, dat ik ten laatste zou toegeven. Ik was bemiddeld, mijn eigen meester — ondanks tante Charlotte; ik had niets te doen en was nauwelijks dertig jaar; is het te verwonderen, dat de zucht naar avonturen eigen aan elken Engelschman, mijn verstand reeds geheel had doen zwijgen? Ik kon even goed met Hugh Tankerville op zoek gaan naar oude Egyptenaren in onmogelijke, woeste streken, als op mogelijke patienten te wachten in Harleystreet.

Ik stak mijn hand uit naar Sawnie Girlie, en zeide:

„Neen, Girlie, dat zal je niet. Wanneer zullen we gaan?"

HOOFDSTUK IV.

De rots van Anubis.

Ongeveer een week later gingen wij op reis; het zou mij moeilijk vallen precies te zeggen, hoeveel ik geloofde van Hugh's hartstochtelijke theoriën.

Het geheel boeide mij sterk, en ofschoon ik geen oogenblik de gedachte koesterde, eenig ander levend wezen te zullen vinden, dan woeste Bedouinen en Tibitanen, in dat gedeelte

van de Lybische woestijn, hetwelk wij dachten door te trekken, hoopte ik toch beslist, dat wij eenige belangwekkende overblijfselen zouden vinden van een groot verdwenen verleden.

Hugh had een goede reproductie gemaakt der beide rollen, terwijl hij het origineel veilig achter liet in een zware brandkast, die was vastgeschroefd aan den vloer van het museum onder de oude „Chesnuts." Janet met haar dochter en schoonzoon zouden zorg dragen voor het oude huis tijdens de afwezigheid van den eigenaar, en — wij gingen op reis.

Niemand, die ons ontmoette, hetzij te Charing Cross of Parijs of achtereenvolgens te Marseilles of Caïro kon door ons gedrag vermoeden, dat wij iets anders waren dan een paar jonge enthousiaste toeristen, die het roemrijk land voor het eerst bezochten, met geen ander doel dan genot. En onze geheele ziel was er op gericht, een half vasteland te doorkruisen, om een volk te vinden, hetwelk sinds ongeveer vijfduizend jaar uit de wereldgeschiedenis was verdwenen.

De dragoman, van wien wij de dahabijeh en de bemanning huurde, die ons tot Wady-Halfa de Nijl op zou brengen, waren sprakeloos van verbazing over de twee krankzinnige Engelschen, die hardnekkig weigerden anders dan terloops te kijken naar de heerlijkheden van Thebes en Luxor of hier en daar te landen of tijd te verliezen.

Ik kon natuurlijk niet precies Hugh's gedachten en gevoelens nagaan; terwijl ons vaartuig stil en langzaam de heilige en historische rivier opvoer. 's Avonds, als het water donker en vredig was, en de maan zilverachtig stralend scheen op dadelpalmen en verwijderde moskeeën, op zandige oevers en majestueuse ruïnen hurkten de bootslieden, die wij van tamboerijnen en darabuka's hadden voorzien, op het dek en zetten een van hun droefgeestige eentonige melodiën in. Dan zag ik, hoe Hugh's oogen verlangend en zoekend waren gericht op dien verwijderden horizon in het Westen en ik zelf — de koele, zakelijke Brit die ik was, begon te droomen van het volk, hetwelk wij besloten waren te vinden. Ik zag, terwijl de dahabijeh geruischloos voortdreef de groote processie der zwervende troepen, die hun geboorteland verlieten, ontheiligd door den onverwinnenden vreemdeling, zoekende naar een nieuwe en roemrijke rustplaats in het verre Westen.

De groote en geheimzinnige vlakten der Lybische woestijn werden in mijn geest bevolkt met hoogepriesters, gehuld in sleepende gewaden en de huid van den luipaard; door pries-

teressen met zwaar gevlochten pruiken en priesters met geschoren kruin, door mannen en vrouwen hoekig en groot, zwart, met zware kaakbeenderen, platte voeten en groote oogen, zooals wij ze zien uitgebeeld op oude graftomben en papyrusrollen. Het was mij, alsof ik de eentonige, zangerige klanken hoorde der oude Egyptische taal, waarmede de goede, oude heer Tankerville mij had bekend gemaakt; de lucht werd vervuld van geluiden van de sistrum en de trommel, en het hooge papyrus gras waar wij langs voeren, scheen een lang gerekten zucht te zenden, naar het roemrijk verleden.

Overdag studeerden wij hard in de Egyptische grammaire van Champollion en den heer Tankerville, en terwijl ik nu en dan toegevend glimlachte over het geduld van Hugh en zijn ijverige studie eener taal, die ik dood waande, trachtte ik toch met hem te wedijveren bij de pogingen om de vele moeielijkheden te overwinnen. Wij oefenden elkaar dagelijks in het spreken en hielden elk een dagboek bij, geschreven in hierogliefen en spijkerschrift.

Voordat wij Wady-Halfa bereikten, maakte het verstand vertegenwoordigd door mijn nederig persoontje, een laatste overeenkomst met het enthusiasme, dat door Hugh werd verpersoonlijkt.

„Luister eens, Girlie," zeide ik op een avond tegen hem, toen wij op ons gemak op het dek van de dahabijeh zaten te rooken, „ik ben heel blij, je op welk dwaas avontuur dan ook, op dit donkere en interessante vasteland te vergezellen, en de Lybische woestijn is even goed als eenige andere plaats om zes maanden in je gezelschap door te brengen; maar toch ben ik niet voldoende begeesterd voor de wetenschap om den kans te wagen van honger en dorst om te komen, in de een of andere verschrikkelijke wildernis. Toen Rholfs den tocht beproefde te doen, dien wij nu voornemens zijn te ondernemen, moest hij het opgeven, omdat een reeks ontoegankelijke en verschuivende duinen recht voor zijn pad in de woestijn oprezen."

„Hij begon te Beni-Adin, en Assuan en...."

„Dat weet ik. Wij beginnen aan een gegeven punt — de graftombe van den gestorven priester en je bent er zeker van, dat wij in een rechte lijn ten Westen van de graftombe zullen vinden, dat de genoemde reeks ontoegankelijke duinen niet ontoegankelijk is."

„Ik ben er beslist van overtuigd, dat de Grieksche priester er door heen ging."

„Heel goed, dit is mijn voorwaarde. Indien, beginnende bij de graftombe en reizende naar het Westen, wij merken, dat wij recht voor ons er niet door kunnen, moet je mij plechtig beloven, dat je niet het een af ander dwaas plan zult koesteren, de woestijn door te zwerven, om ingebeelde wegen te zoeken, die toch verdwenen kunnen zijn, of een ellendigen en roemloozen dood zult zoeken in het doolhof van de verschroeiende woestenij.

Hij keek mij aan en glimlachte. Ik was half beschaamd over mijn drift en mijn verwaanden toon, want ik had zeer plechtig gesproken.

„Dat kan ik je veilig beloven, oude jongen want ik ben zeker, dat wij den weg zullen vinden."

Hugh had mij zijn meening reeds gezegd over de vraag of wij bedienden zouden mede nemen op de reis door de woestijn.

„Waarom is het nuttig ze mee te nemen?" vroeg hij. „Zij weten den weg niet beter dan wij en zouden natuurlijk in hooge mate onze verantwoordelijkheid en onze zorg vermeerderen. Het eenige voordeel, wat ik in hen zie is, dat ze voor de kameelen zorgen. Wel, Mark wil jij mij eens zeggen, of er iets in de wereld is, dat een paar lompe negers doen kunnen, wat twee vastbesloten, praktische Engelschen niet even goed en heel wat beter kunnen?"

Ik moest bekennen die meening volkomen te deelen. Wij beiden waren bereid tot ruw werk, wij beiden bezaten voldoende scherpzinnigheid en wij beiden hadden er een hekel aan, negers om ons heen te hebben. De slotsom was, dat wij verkozen een maand rustig in Wady-Halfa te blijven, waar wij onzen intrek namen bij een ouden winkelier en zijn gezin, wiens manier van spreken en loopen, van buigen en schuifelen wij bestudeerenden en spoedig precies konden nadoen. Wij hadden natuurlijk reeds het plan gevormd onze woestijnreis te ondernemen gekleed in burnu's met de gewone uitrusting van de Arabische kleinhandelaars daar dit costuum veel koeler en geriefelijker was voor ons doel, dan eenige Europeesche kleeding en bovendien veel minder de aandacht trok.

Hugh sprak het Arabisch als een inboorling, en nadat onzen maand proeftijd te Wady-Halfa voorbij was, zagen wij er even bruin, rood en regenboogkleurig uit, als eenig werkelijk zoon van den woestijngrond.

De oudste zoon van onzen gastheer die van beroep handelaar in kameelen en dief van nature was, verleende ons grooten dienst bij de keuze van vier beesten, die wij voor onze reis noodig hadden. Hij keek op ons neer, alsof wij de krankzinnigste Engelschen

waren, die hij ooit had ontmoet. Hij deed zijn uiterste best ons te bedriegen, maar toen hij er niet in slaagde, koesterde hij een groote bewondering voor ons beiden en ik geloof, dat het hem hartelijk speet ons zoo opgeruimd een zekeren dood te gemoet te zien gaan.

Door zijn hulp en onder zijn onderricht brachten wij die maand door, eigenlijk voortdurend in gezelschap van onze vier kameelen, die ons zelf en onze uitrusting op de groote reis moesten dragen. Wij leerden hun manieren en gewoonten kennen, hun behoeften en benoodigdheden en na de eerste veertien dagen konden wij beter een kameel verzorgen dan de meeste Engelschen een paard, en — en daar wij twee sterke, gezonde melkgevende dieren hadden gekozen — leerden wij, plechtig, en nauwgezet, (Oh, schim van tante Charlotte!) de kunst van melken, waardoor wij heerlijk en voedzaam voedsel onder weg hadden.

Onze uitrusting was niet groot: wij gingen geen sterrekundige waarnemingen doen, noch hoogten opnemen, evenmin de fauna en flora der wildernis catalogiseeren.

Onze eigen voorraad aan voedingsmiddelen, was zoo beknopt, als moderne wetenschappelijke kruidenierskunst ze kon maken vleeschkoekjes en allerhande essencen vormden den voornaamsten inhoud: een voorraad water in waterzakken een overvloed van tabak en lucifers, een half dozijn flesschen brandewijn, dat alles moest zestig dagen duren, dan hoopten wij wanneer wij het land van haver en gerst, van oud Kamt al niet hadden gevonden, toch tenminste het punt bereikt te hebben waar de groote karavaanweg naar Wadai het hartje der Lybische woestijn kruist.

En indien onze expeditie mocht blijken te zijn — een dol plan, dan konden wij misschien een karavaan ontmoeten en verootmoedigend en gelouterd ons er bij voegen om in haar gevolg naar het Noorden of Zuiden te reizen al naar het toeval wilde. Dit was natuurlijk zeer onzeker; karavanen gaan niet heel dikwijls langs dien weg, en het was even waarschijnlijk, dat, wanneer wij die plek bereikten, wij heel gemoedelijk aan den weg van honger zouden kunnen omkomen, voordat wij eenig levend wezen hadden ontmoet. Maar, als een concessie aan het gezond verstand kon dit plan dienen.

Wij voorzagen ons ook van verschillende zeepen en scheerbenoodigdheden; ook van een prachtiger stel kleeren, dan waarin wij van plan waren te reizen, met het doel, ons fatsoenlijk

voor te doen aan het hoogst beschaafde volk, dat wij dachten te bezoeken. Een goede, lichte opvouwbare tent, en een prachtig kompas, voltooide onze eenvoudige uitrusting. Bovendien hadden wij ieder een geweer en een revolver, en honderd patronen. — Zoo gingen wij op weg.

Tot het laatste oogenblik geloof ik, dat onze gastheeren meenden, dat wij ons krankzinnig plan zouden opgeven, maar toen zij ons werkelijk zagen vertrekken en begrepen, dat wij in allen ernst voornemens waren de woestijn te doorkruisen met vier kameelen en zonder geleide, haalden zij met echt Oostersche kalmte de schouders op. „Het stond aan ons zelf," zeiden zij, „ons leven weg te werpen."

De graftombe van den Griekschen priester was ongeveer een paar mijlen van Wady-Halfa en keek recht door de woestijn naar de ondergaande zon. De heer Tankerville had nauwkeurig aan Hugh uitgelegd, hoe wij er moesten komen en laat op een avond bevonden wij ons er gereed om te vertrekken. Het was in de rots gehouwen en natuurlijk leeg, sinds de geheimen, welke ze twee duizend jaren had bewaard, veilig geborgen waren onder de „Chestnuts." De schilderingen op de muren vermeldden, dat de priester een goed vroom man was geweest, die offeranden aan de goden had gebracht en die, zooals ik begreep, bovendien de verdoolde reizigers op den goeden weg bracht.

Toen de nacht inviel hadden wij onze tent vier mijlen van Wady-Halfa gespannen. Wij waren reeds in een geheel andere wereld. Londen, beschaving huurrijtuigen en hooge hoeden, zelfs de lieve oude, „Chestnuts" en het museum der mummies en papyrussen waren een droomland geworden. Hugh zag er prachtig uit in zijn abajah en witte burnu: de Oostersche kleeren, schenen te passen bij zijn romantische persoonlijkheid. Ik vrees, dat ik er eenigszins minder indrukwekkend uitzag dan hij, en ik gevoelde in dat verre en geheimzinnige land, hetwelk wij op het punt stonden te bezoeken beschouwd te zullen worden voor een sateliet van Hugh.

In het begin genoot ik verbazend veel van de reis.

Het romantische van het avontuur, de verrukkelijke rust der uitgestrekte wildernis, het nieuwe van het geheel en bovenal het gezelschap van Hugh deed de eene dag in aangename eentonigheid op den anderen volgen. Want het was eentonigheid van de meest absolute en onveranderlijke soort. Dag na dag hetzelfde uitspansel, hetzelfde zand en dezelfde keisteentjes,

dezelfde plekken ruw gras en in het zaad geschoten palmen, dezelfde poelen van brak water, dezelfde schitterende stukken rots, glad gemaakt en gepolijst door het wrijven der eeuwen; hetzelfde, altijd hetzelfde. Na een poosje begon ik de kleur van het uitspansel te haten; de oneindige zandgolven, die nooit in vorm en omvang schenen te veranderen, maar zich zelf herhaalden dag na dag, week na week. Spoedig telde ik den tijd niet meer, terwijl wij recht vooruit trokken naar de ondergaande zon. Ja, recht vooruit!

Ofschoon zandduinen zich naast en rondom ons verhieven, steil, rotsachtig hoogland, verschuivende keisteenen, ontoegankelijke hoogten, toch recht voor ons, zooals de pijl vliegt van de graftombe van den Griekschen priester naar het hart van Osiris, altijd vonden wij een bergpas, een weg rondom of over een heuvel inderdaad een weg regelrecht naar het Westen.

Wij gingen vooruit in de vroege ochtenden en late namiddagen, en rustten gedurende de warme gedeelten van den dag en de donkere uren van den nacht. Zeer beslist was onze ergste vijand verveling, zoo was het tenminste wat mij betreft, ofschoon Hugh mij hielp, menig vervelend uur door te komen, door ons te verdiepen in de kennis over het volk, dat wij gingen zoeken. Ik zag, dat zijn geloof en geestdrift onder het voortgaan geen oogenblik verminderden en als ik mijn afschuw liet blijken van de oneindige uitgestrektheid van keisteenen en zand wekte hij mijn stemming op door gloeiende beschrijvingen van hetgeen daarachter lag.

Na de eerste week bemerkten wij geen enkel spoor meer van een levend wezen en deze ontzettende stilte, die over de woestijn hangt als een doodskleed, was beklemmender dan woorden kunnen uitdrukken. Het was zoo beklemmend, dat men bijna verlangde naar de onheilspellende kreten der hyena's, die in het begin van onze reis de nachten afschuwelijk hadden gemaakt.

Toen kwam de dag, waarop de voorraad, welke wij hadden medegenomen voor de helft was gebruikt door ons en onze beesten, de dag waarop de vraag of wij terug zouden keeren of niet, steeds moeielijker zou worden om te beantwoorden; en nog steeds voor ons zand en keisteentjes, en zich verheffend hoogland, en eentonigheid en langzaam kruipende, doodelijke verveling.

Ik streed er tegen zoo eerlijk en sterk, als ik kon. Ik was

beschaamd, dat ik, lichamelijk de sterkste, toen wij vertrokken, de eerste zou zijn die teekenen van zwakheid gaf maar op de een of andere manier ging deze verveling, veroorzaakt door de eindelooze, ontzettende, aangrijpende eentonigheid der wildernis en van de langzame, schuifelende gang der kameelen, over in een ziekte, die mij van allen slaap beroofde. Ik zeide echter niets tegen Hugh, maar ik kon zien, dat hij wist, wat mij scheelde, want de pogingen, die hij aanwendde, om mijn gedachten af te leiden, waren aandoenlijk.

Op zekeren avond, toen wij als gewoonlijk onder onze tenten rookend neerhurkten, vroeg ik....

„Girlie, hoe lang is het geleden, dat wij Wady-Halfa verlieten?"

„Een en dertig dagen," antwoordde hij kalm."

Ja, kalm. Hij kon met gelijkmoedigheid spreken over een dertig maal vier en twintig uren, of een en dertig maal 1440 minuten, doorgebracht met staren naar hetzelfde zand, dezelfde stukken ruw gras, hetzelfde onbegrensde blauwe uitspansel, denzelfden ver verwijderden horizon.

„En hoeveel mijlen denkt gij, dat wij regelrecht naar het Westen hebben gereisd?"

„Ik zou bijna denken zes honderd."

Ik zeide niets meer; hij verliet de tent, en ik kon zien, hoe hij verlangend naar het Westen tuurde. Ik ging naar hem toe en legde mijn hand op zijn schouder.

„Girlie," zeide ik, „wij hebben een en dertig dagen door de wildernis getrokken. Als alles op zijn best gaat, en wij heel zuinig met ons voedsel zijn, kunnen wij misschien nog dertig dagen verder trekken, niet meer."

Hij antwoordde niet, en ik bezat noch den moed, noch de lafheid te zeggen wat in mijn gemoed omging. Maar ik wist, dat hij het giste, want later op den avond, toen wij opnieuw verder zouden trekken, zag ik, dat hij de verschillende pakken op de ruggen der kameelen onderzocht en, toen hij dacht, dat ik niet keek, ging hij haastig met de hand over zijn oogen, alsof hij een onaangename, zich steeds opdringende gedachte, wilde verdrijven.

Twee dagen gingen voorbij zonder eenige verandering uitgenomen, dat een onzer kameelen, die ons de beste melk had gegeven, plotseling ziek werd en stierf. Wij lieten haar aan den weg liggen, en trokken verder, maar eenige uren later, toen wij onze gewone middagrust namen, zeide Hugh tot mij: —

„Mark, oude jongen, drie gezonde kameelen hebben wij nog over. Wil je er twee nemen en een voldoende hoeveelheid voedsel, en vanavond terug keeren naar het Oosten?"

„En jij?"

„Ik ga natuurlijk verder."

„Ik ook, Girlie."

„Ik wil je niet verder meenemen, Mark."

„Ik wist niet, dat ik meegenomen werd, Girlie."

„Ik was een dwaas om je over te halen mede te gaan. Ik voel er mij zedelijk verantwoordelijk voor hoe het gaat, en...."

„En?"

„Het spel wordt gevaarlijk."

„Des te beter, Girlie het werd verduiveld eentonig."

„Wil je terugkeeren, Mark?"

„Neen, dat wil ik niet. Tenminste niet zonder jou."

Wij legden ons daarna neer om te slapen, maar ik geloof niet, dat een van ons beiden veel rust vond. Wat mij betreft, ik deed geen oog dicht en ik kon hooren, hoe Hugh zich onrustig om en om wentelde in zijn deken op den grond. Toen de ochtend nog nauwelijks begon te grauwen, stond ik op en keek naar het voortdurende eentonige landschap, toen ik in de verte, naar het Westen, hoog boven mijn hoofd, drie, vier heel kleine zwarte plekjes zag naderen — natuurlijk vogels. Ik keek verwonderd, want het was meer dan drie weken geleden, dat ik eenig teeken van een vogel of beest had gezien. De stippen kwamen nader en spoedig herkende ik een vlucht gieren, die ongetwijfeld aangetrokken werden door den dooden kameel dien wij aan den weg hadden laten liggen, terwijl tegelijkertijd door de beklemmende stilte in het rond mijn ooren het sombere geluid hoorden van een troep hyena's, die in de wildernis schreeuwden. Toen ik mij omwendde zag ik, dat Hugh achter mij stond; ook hij had de zich met doodaas voedende beesten gezien en den zwaarmoedigen kreet gehoord. Zijn geheele gelaat straalde van een plotseling, opnieuw ontwaakt enthusiasme; hij legde de hand op mijn schouder en zeide....

„Wil je nog vijf dagen met mij meegaan? Mark ik beloof je, dat ik, indien wij dan geen verder spoor zullen hebben gevonden, dat wij op den goeden weg zijn, met je mee terug zal gaan naar Wady-Halfa. Wij kunnen nog een beetje zuiniger zijn met onzen voorraad en dien nog eenige dagen langer laten duren, dan wij van plan waren geweest."

Hoe vreemd het ook was, met de sombere nadering der roof-

vogels scheen mijn geestdrift hernieuwd. Ik denk, dat het kwam door het hooren van het geluid van andere wezens, dan de onze in de ontzettende, onveranderlijke stilte. De belofte van Hugh wekte mij op en de drie volgende dagen verheugde ik hem door mijn weer opgewekte stemming.

Op een morgen, bij het aanbreken van den dag, toen wij onze kameelen oplaadden, wees Hugh naar het Westen.

„Eindelijk de vijand, Mark. Het dient nergens toe om te beproeven te ontkomen, hij zal ons inhalen, voordat wij goed en wel op weg zijn. Ik heb er mij al over verbaasd, hoe hij ons al dezen tijd heeft gespaard."

Ik had veel over zandstormen gelezen en toen wij pas op reis gingen, met de grootste kalmte gesproken over de mogelijkheid er een te ontmoeten. Wij troffen de voorbereidselen, die noodig waren om den vijand af te wachten: de arme kameelen beefden van het hoofd tot de voeten. Wij spreidden het linnen van onze tent over hen en onszelf, beschermden ons hoofd goed met mantels en dekens, verder konden wij niets doen dan afwachten en ons leven toevertrouwen aan hooger hand.

Wat er volgde was ontzettend, het deed mij mijne verveling en Hugh zijn fantastische droomen vergeten. De hevige zand- en kiezelgolven, de duisternis, de angst der kameelen, het stikkende gevoel, alles droeg er toe bij om mij te doen verlangen naar die eentonigheid van woestijnzand in ruste waarop ik zoo vele dagen had geschimpt.

Ik denk, dat ik aan het achterhoofd door een scherpen steen moet zijn getroffen, want ik kan mij de gewaarwording van een heftigen slag herinneren en daarna niets meer. Toen ik weder tot bewustzijn kwam gevoelde ik, dat er brandewijn in mijn keel druppelde, dat er een effen blauwe hemel boven mij was, en ik Hugh's opgeruimde stem hoorde die mij vroeg, hoe ik mij gevoelde.

„Precies als een ingestorte duin," mompelde ik.

Waarlijk, ik meende dat het voor geen mensch mogelijk was, zooveel zand aan zich te hebben, als ik had. Het zat overal, in mijn mond, in mijn oogen, in den brandewijn, dien ik dronk, achter in mijn keel, in mijn schoenen, onder mijn haarwortels.

„Hoe maken de kameelen het?" vroeg ik.

„Ik vrees slecht. Een hunner weigert, zich te bewegen."

„Ik hoop niet, dat zij het is, die melk geeft."

„Ongelukkigerwijs wel!"

Dat was een slecht geval, want de melk was heerlijk en voed-

zaam geweest, en het water, dat in geitenhuiden werd bewaard, was maar zeer onsmakelijk.

De vraag omtrent terugkeeren op den weg, dien wij waren gekomen, was dus eindelijk beantwoord: wij waren sinds vier en dertig dagen onder weg geweest, de laatste poel van stilstaand water, dien wij gezien hadden, lag dertig dagen achter ons en dat was ondrinkbaar en zeer zeker hadden wij geen water genoeg voor nog eens vier en dertig dagen."

„Nu moeten wij zeker „Vooruit," beste jongen...." zeide ik, „en hoe eerder wij dat vruchtbare en verre land bereiken, hoe liever het mij zal zijn."

Wij legden nog vijftien mijlen westwaarts af en toen de nacht naderde, was het mij of ik nooit een heerlijker en krachtgevender lucht ingeademd had, dan nu door de plooien van onze tent tot ons kwam. De maan verrees en keek kalm op de onveranderlijke rust onder haar en ik kon, ondanks den vrede en de stilte van den nacht niet slapen, maar woelde onrustig op mijn kleed, afgewisseld door korte perioden van sluimering.

Eensklaps wekte mij iets en deed mij luisterend, geheel wakker, recht over eind komen, misschien de kreet der gieren of een hyena, die onder begunstiging van den nacht nader durfde komen. Hugh was opgesprongen, ik volgde hem buiten de tent, met een onverklaarbaar gevoel van iets vreemds in de lucht rondom mij.

De droge verlaten wildernis, zag er bijna poetisch uit, zooals ze daar lag, badende in het maanlicht. De sterren schenen helder en geheimzinnig, in het Zuiden konden wij de toppen van een lange heuvelreeks zien, schemerachtig zich afteekenend tegen het diepe indigo van het uitspansel en voor ons de groote en onmetelijke uitgestrektheid, met haar geheimen, haar effenheid en vrede, welken wij zoo goed hadden leeren kennen. En toch kon ik niet zeggen wat het was, dat zoo vreemd en onverklaarbaar in de lucht scheen.

„Ruik je het, Mark?" vroeg Hugh eensklaps.

„Het ruiken! Ja, dat was het! Nu wist ik het; mijn neusgaten waren zoo lang gewoon geweest aan de lucht van zand en reisdekens en kameelen, dat ze den vreemden en doordringenden geur, die de lucht vervulde niet herkende. Hij was zoet en toch scherp, evenals een reusachtige ruiker lotusbloemen, de geheele heldere en koele dampkring was drukkend geworden door dezen vreemden geur.

„Waar komt het vandaan?" vroeg hij.

Wij wandelden verder en beklommen een laag heuveltje, aan welks voet wij onze tent hadden vastgemaakt.

Toen wij den top van den heuvel hadden bereikt, en onze oogen als gewoonlijk verlangend den westelijken horizon hadden gepeild, slaakten wij beiden een kreet en keken vooruit, terwijl wij onze oogen niet durfden gelooven. Daar, ver in het verschiet, duidelijk afgeteekend tegen den donkeren, met sterren bezaaiden hemel, verhief zich, eenige duizenden voeten boven het omringende hoogland, een witte, eenzame rots, wier top door een speelschen inval der almachtige natuur was uitgehouwen tot een volmaakt steenen kop van een jakhals; de zwarte wolk der sirocco had hem dien morgen voor ons oog verborgen, en zelfs nu vroegen wij ons verbaasd af, of ons onze opgewonden hersenen, onze vermoeide oogen geen wreede poets speelde.

„De rots van Anubis," fluisterde Hugh.

Rondom ons heerschte dezelfde doodelijke stilte; de kiezelsteentjes en het zand glinsterde in het maanlicht als myriaden diamanten. Het heuvelachtige hoogland verhief zich in majestueuse golvingen, de middernachtelijke lucht was vervuld van den zonderlingen, scherpen geur, van duizend lotusbloemen en eenige tientallen mijlen verder, de wildernis beheerschende met ontzagwekkende en geheimzinnige majesteit, stond de rots van Anubis als het eerste tastbare teeken voor ons, dat Hughs veronderstellingen geen ijdele droomen waren. Natuurlijk moesten wij tot het ochtendgrauwen wachten met opnieuw verder te gaan; hoe lieflijk de nacht ook was, scheen hij oneindig lang en bij de eerste lichtstralen waren wij reeds bezig onze twee overgebleven kameelen te laden. Beiden waren wij vreeselijk opgewonden nu het einde onzer reis nabij was. De grond was zeer ruw, zich nu en dan verheffende in steile heuvels en grillige rotsen, maar ontwijfelbaar hellend naar de vallei; waarin de rots van Anubis stond. Onze kameelen waren vermoeid en verzwakt door spaarzaam voedsel; op het midden van den dag, scheen het, alsof wij pas de helft van den afstand hadden afgelegd, en de voet van de rots lag nog steeds verborgen voor onze oogen.

„Girlie, zie je die witte plekken, die verspreid liggen op den grond aan de zuidzijde der rots?" Zei ik later op den dag tot Hugh.

„Ja, ik heb mij al afgevraagd wat dat zou zijn."

De zon ging juist onder, toen wij den top van den laatsten heuvel hadden bereikt, die ons van het dal scheidde. Nu stond

de rots van Anubis in haar geheel voor ons met den kop van den jakhals scherp afgeteekend tegen het roodachtig uitspansel; geen twee mijlen verder.

Van haar voet liep een pad, recht naar het zuiden naar de verwijderde, lange heuvelreeks; het was gemakkelijk met het oog te volgen door de talloos vele, witte plekken, die er helder en duidelijk tegen het gele zand, op schitterenden.

Toen wij met onze kameelen te voorschijn kwamen boven op den top van den heuvel, verscheurde eensklaps een geweldig leven de doodelijke stilte en een reusachtige wolk scheen van den grond op te rijzen. Het was een vlucht gieren, die met somber gekras omhoog vloog, terwijl een troep hyena's, verschrikt schreeuwend, in de wildernis vluchtte.

Toen zagen wij, dat de witte plekken op den grond menschelijke beenderen waren, en dat de rots van Anubis zich verhief boven een reusachtig kerkhof.

HOOFDSTUK V.

De poorten van Kamt.

Wij waren genoodzaakt te kampeeren, te midden van deze sombere verlatenheid. Duizend tegenstrijdige gewaarwordingen joegen elkaar na in ons verbijsterd hoofd. Wat was de verklaring dezer vreemde en eenzame verblijfplaats van den dood? Van wie waren deze verbleekte beenderen die waren achtergebleven om zich te vermengen met het zand en de kiezelsteenen der woestijn?

De zwervende troepen der Egyptenaren die hun dood vonden op deze plek na eindeloos rondzwerven in de woestijn, was mijn eerste veronderstelling; klaarblijkelijk een dwaze want Hugh wees kalm naar een paar geraamten, waaraan het vleesch nog hing.

„Geen van deze geraamten, is hier meer dan tien jaren geweest, zou ik denken," merkte hij op.

„Dan een slagveld, waar een paar wilde stammen uit de woestijn kort geleden een bloedigen slag hebben geleverd."

Maar hij schudde het hoofd.

„Er is geen enkel geraamte van een beest onder."

„Het is in elk geval afschuwelijk," zeide ik.

„Afschuwelijk? Wel, misschien is het zoo. Maar ik ben er van overtuigd, dat het het einde van de reis beteekent."

„Denk je dan, dat wij onze Britsche beenderen bij deze belangwekkende collectie zullen voegen?" vroeg ik.

„Neen, dat denk ik niet, Mark. Maar ik denk dat wij, na een nacht rust te hebben genomen, dit pad naar het zuiden zullen volgen, dat klaarblijkelijk leidt naar die reeks heuvelen."

„Nog een twintig mijlen?"

„Daar achter ligt het land van haver en gerst, van oud Kamt." Ik keek langs den horizon waar de toppen dier verwijderde heuvelen de laatste stralen der ondergaande zon opvingen, en weer kon ik den vreemden en scherpen geur ruiken van lotusbloesems, die in mijn herinnering terug riepen visioenen van het groote volk, in prachtige gewaden en edelgesteenten, en van paleizen en tempels, zooals bedaarde, moderne menschen der twintigste eeuw zich ternauwernood kunnen voorstellen.

Ik wilde dadelijk op weg gaan; het pad scheen zoo helder.

„Moet ik dezen keer de voorzichtige zijn, Mark?" zeide Hugh met een glimlach. „Wij zullen ons het succes niet laten ontglippen, nu het juist zoo dicht bij is."

„Dat is zoo," antwoordde ik met mijn gewone achteloosheid. Ik deed beter mij bezig te houden met het oppoetsen der Egyptische voorzetsels en persoonlijke voornaamwoorden Ik voel dat ik ze spoedig noodig zal hebben, als ik mijzelf niet te schande wil maken."

Ik geloof, dat wij een groot deel van dien nacht met ijdelheden doorbrachten. Wij mochten onzen geringen voorraad water niet verspillen, maar wij veroorloofden ons toch ons te scheren met de gepatenteerde scheerzeep, borstelden onze kleeren en trachtten over het geheel een fatsoenlijk voorkomen te verkrijgen.

De arme kameelen waren zeer ziek en wij waren maar al te bevreesd, dat een er van niet in staat zou zijn nog een dagreis te volbrengen. Toch vond geen van ons beiden, dat wij het arme schepsel achter konden laten; wij verlichten den last zooveel mogelijk en vroeg in den morgen togen wij naar het Zuiden. Ik moet zeggen, dat het geen vroolijke tocht was, schedels en geraamten lagen in groote getale verspreid en raven en gieren, door onze voetstappen verstoord in hun wreed maal, zweefden boven ons hoofd en vervulden de lucht met hun somber gekras, maar daarentegen, bracht elke stap ons nader tot die reeks heuvelen, waarachter ons beider overtuiging

ons zeide, dat het volk leefde, hetwelk de wildernis gebruikt als een begraafplaats voor hun dooden.

Hugh was er zeker van, dat dit volk zich aan ons oog zou vertoonen in al de pracht van oud Egypte: ik, minder optimistisch, dorst niet meer te hopen, dan dat het een vriendelijke woestijnstam zou zijn, die ons de middelen zou verschaffen om weer naar de beschaafde wereld terug te keeren.

Eerst had de weg geslingerd rondom een aantal lage en ongelijke heuvels, maar nu, na een laatsten scherpen bocht naar het Zuiden, lag hij, gelijk en recht, verscheiden mijlen voor ons uitgestrekt; en terwijl ik er langs keek, scheen het mij toe, alsof ik in de verte er iets op zag bewegen.

„Kan je het ook zien, Girlie?" vroeg ik.

Maar een antwoord was niet noodig, want Hugh staarde, letterlijk gloeiend van opwinding naar dat bewegende voorwerp.

„Een vogel?" opperde ik.

„Neen, een mensch!"

„Ja, een mensch! Hij schijnt heftig met de handen te gesticuleeren."

„Nu is hij hard gaan loopen."

„Het wordt werkelijk spannend, Girlie," zeide ik.

Wij stonden naast onze kameelen, die hongerig en half dood van dorst op den weg waren gaan liggen. Wij wachtten, terwijl wij nauwelijks, dorsten te spreken.

Wij konden reeds duidelijk de silhouet zien van een slanken, schralen man, met lange, magere armen, die hij woest in de lucht bewoog; in het eerst meende ik, dat hij een knots of bijl zwaaide. Daarna hoorden wij eensklaps zijn kreten, die mij gelijk schenen aan het somber gehuil der roofdieren van de woestijn. Zijn haar, dat lang en zwart was, fladderde rondom zijn hoofd. Hij was naakt, uitgenomen een gescheurde lap rondom zijn lenden. Enkele oogenblikken van spanning, en het volgend oogenblik was de man — of de verschijning, zoo mager en bovenaardsch scheen hij — op ons toegesneld, had de armen uitgestrekt en zich op zijn knieën laten vallen, terwijl hij schorre en doordringende kreten slaakte. —

„Osiris! Anubis! Genade! Vergeving!"

Zonder een woord te zeggen wendde Hugh het hoofd naar mij, met een uitdrukking, die niet was te miskennen: *de woorden, die de arme rampzalige uitte, waren onmiskenbaar oud Egyptisch.* Het schepsel, dat ternauwernood een menschelijk wezen scheen, kroop aan onze voeten, en zijn groote, donkere oogen

staarden op ons met een mengeling van ontzag en krankzinnigen schrik en terwijl hij voor ons neerhurkte, zag ik, dat hetgeen hij in de hand had een menschelijk dybeen was, nog half bedekt met vleesch, waaraan hij begon te knagen, terwijl hij de woeste kreten van een hyena slaakte, vermengd met de smeekende woorden, — „Osiris! Anubis! Vergeving! Genade!"

Ik moet bekennen, dat ik geheel verlamd was door ontzetting en angst, die mij met de kilheid des doods trof. Hadden wij een duizendtal mijlen gezwoegd en gereisd door de wildernis, slechts om eenige half, menschelijke schepsels te vinden, die leefden van het vleesch van hun geslacht, zoo goed als beroofd van verstand door hun beestachtigheid, die de roemrijke beschaving van het verleden hadden vergeten in een heden van lijden en kommervol bestaan? Ik herinnerde mij de gouden visioenen van kunst en majesteit die de naam van Egypte altijd oproept; daarna zag ik neer op het schepsel, hetwelk die verdwenen taal brabbelde en vroeg mij verwonderd af, of, na vijf duizend jaar, het volk hiertoe was gekomen.

Dergelijke gedachten moeten ook door Hugh's hoofd zijn gegaan, want het duurde eenigen tijd, voordat hij er toe kwam, iets tot het rampzalige schepsel aan zijn voeten te zeggen.

„Wees gerust, mijn zoon, gij hebt vergiffenis."

Het was niet te verwonderen, dat de arme, toen hij opkeek, Hugh Tankerville aanzag voor een zijner goden. Hij zag er, in één woord, indrukwekkend uit. Zijn gelaat dat door de ontberingen der laatste weken mager en strak was geworden, leek vreemd, plechtig en etherisch; zijn oogen waren zeer groot en donker, zijn groote lengte en de breede schouders schenen nog van grooter afmeting door een lange, witte burnu, welke hem van het hoofd tot de voeten omhulde. Toch vond ik, dat het vermetel was voor een geboren Londenaar, om op eens de gedaante aan te nemen van een Egyptisch god en genade en vergeving uit te deelen aan den eersten den beste, die er om vroeg.

De arme rampzalige had zich, een weinig getroost, weer aan zijn walgelijk maal begeven.

„Van waar komt ge?" vroeg Hugh.

„Ik ben buiten Kamt geworpen," kreunde het ongelukkige schepsel, terwijl hij zich, waarschijnlijk overvallen door de een of andere ontzettende herinnering, weer aan onze voeten wierp en zijn deerniswaardigen kreet herhaalde. —

„Osiris! Anubis! Genade! Vergeving!"

Van dezen armen, stervenden krankzinnige vernamen wij met besliste zekerheid, dat de papyrus niet had gelogen. Blijkbaar was hij, evenals de andere rampzaligen, wier beenderen het woestijnzand bedekten uit het vruchtbare land verdreven, dat achter de heuvelen lag en overgelaten als prooi der gieren van de wildernis, om langzaam te sterven, onder ontzettende folteringen van honger, dorst en verlatenheid.

„Het schijnt daar geen zeer aangenaam volk te zijn om mede om te gaan," zeide ik. „Indien dit een voorbeeld is zijner gerechtigheid."

Hugh keek neer op den man aan zijn voeten.

„Waarom werd gij buiten geworpen?" vroeg hij.

De krankzinnige keek op, misschien verbaasd, dat een god nog zulke vragen moest doen. Ik kon zien aan de uitdrukking zijner oogen, dat hij een krachtige poging deed om zich iets uit het verleden te herinneren, daarna zeide hij....

„Hoe schoon is uw tempel, o alscheppende Ra!.... zoo schoon.... en zoo donker.... zoo naijverig bewaakt.... niemand weet, wat er achter ligt.... ik beproefde het te weten.... uw geheimen te kennen. Nu weet ik het!.... de vallei des doods, vanwaar geen mensch terugkeert; de vallei van aarde en uitspansel, waar honger aan het lichaam knaagt en dorst de keel verbrandt — waar booze vogels krassen van eeuwige duisternis en lage dieren 's nachts rondsluipen...."

Hij beefde van het hoofd tot de voeten en zijn oogen, woest van ontzetting, sloegen een zwarte raaf gade, die dicht bij was neer gestreken op een schedel en uit de holle oogkassen nog overblijfselen van vleesch wegpikte.

„Geef mij slaap, o Anubis!" kreunde hij, „en rust.... eeuwigen slaap.... en rust.... en rust...."

„Hij sterft," zeide ik, terwijl ik naast den krankzinnige neerknielde en zijn hoofd ondersteunde. „Geef mij wat brandewijn, Girlie."

„Ik vind, dat het vriendelijker zou zijn hem op het hoofd te slaan; deze verlengde doodstrijd is schrikkelijk. Ik vraag mij af, wie deze ontzettende wijze van strafoefening voor misdadigers uitvond?"

„Wel wij zullen het spoedig genoeg weten. Ik wilde, dat hij ons kon zeggen, hoe hij door die heuvelen kwam en hoe wij het gemakkelijkst onzen weg vinden."

Hij had eenige droppels brandewijn in de keel van den ster-

vende gegoten, het deed hem een oogenblik opleven, want hij gaf een snik en fluisterde:

„Is dit uw vuur, o, Osiris?"

„Het is het leven," zeide Hugh.

„Het leven is een vloek, buiten de poorten van Kamt."

„Dan moet gij beproeven naar Kamt terug te keeren."

De stervende man fluisterde, na een oogenblik stilte, terwijl zijn hoofd van den eenen kant naar den anderen rolde.

„De poorten, die den boosdoener uitwierpen zijn voor altijd gesloten.... Niemand kan Kamt binnengaan, maar gij, o, Osiris, op uw gehelmden arend, of gij Anubis, schrijlings op den gevleugelden jakhals!"

Hij was weer ijlende in het rijk der meedoogende vergetelheid; zijn oogen sloten zich gaandeweg, terwijl zijn lippen bleven prevelen.... Neem gij mijn ziel, o, Anubis.... Vergeving.... Genade.... de poorten zijn bewaakt.... ik kan niet terugkeeren. O, groot en roemrijk land van Kamt — waar eeuwige stroomen vloeien tusschen marmeren gebouwen en tuinen van lotussen en lelieën, — waar 's nachts Isis glimlachend neerziet op de schoone dochteren van Kamt — met donkere oogen en slank, als de witte gazellen van de velden — ik zal uw liefelijkheid niet meer aanschouwen — mijn lichaam — reeds.... ik voel uw hand — o, Anubis! mij leidend naar dat geheimzinnige land.... waar Ra woont — en waar gij zit om te oordeelen, o, Osiris, de Hoogste...."

Het zou onmenschelijk zijn te beproeven de ontvliedende ziel terug te houden op aarde en in het lijden. Ik vond zelfs, dat het wreed was te trachten door brandewijn en versterkende middelen zijn leven te verlengen. Ik huiverde, toen ik de ontzettende wildernis rondzag, en de overtuiging zich met geweld aan mij opdrong, dat deze geraamten en resten van menschelijke schepselen de bewijzen waren van duizenden van zulke eenzame tragedies, als waarvan wij nu getuigen waren geweest, sinds de groote troepen van Egypte een tehuis hadden gevonden in de geheimzinnige oase der woestijn.

Want hieraan viel nu niet meer te twijfelen. De stervende krankzinnige had met zijn laatsten adem, de enkele nog overgebleven wolken van twijfel, welke ons bleven vervullen, weggevaagd.

„Ik denk, dat hij dood is," zeide ik na een lange stilte, terwijl ik naar de een of andere holte uitkeek, waarin ik het lijk

in veiligheid kon brengen voor de op lijken azende dieren.

„Moge God meer ontferming over zijn ziel hebben dan menschelijke gerechtigheid over zijn lichaam had," zeide Hugh, met medelijden neerziende, op de schrale gestalte van den gestorven misdadiger.

Wij improviseerden een graf voor hem. Hij althans, die voor ons het eerste beeld van het land had geschilderd, dat wij waren gaan zoeken, zou geen prooi der gieren worden. Het was zeker geen opwekkend beeld geweest: menschen die zulk een schrikkelijken vorm van straf konden uitdenken en zoo stipt uitvoerden, van hen was niet te verwachten, dat zij vriendelijk tegenover vreemdelingen zouden zijn gestemd.

„Ik kan niet begrijpen, wat onze gestorven vriend zeide over poorten, die voor altijd zijn gesloten. Een geheel land kan toch niet gesloten zijn door poorten!" zeide ik, nadat wij eenige handenvol zand en kiezelsteenen over het lijk van den ongelukkige hadden geworpen.

„Ik denk, dat die heuvels zeer steil zijn, waarschijnlijk zeer moeielijk om over te komen, uitgenomen bij enkele passen of valleien, waarvoor poorten gebouwd kunnen zijn."

„In elk geval doen wij beter recht door te gaan en te vertrouwen op hetzelfde geluk, dat ons tot zoover bracht."

„Verwondert het je, dat een bejaard Grieksch priester bij zulk een punt zijn schreden weer naar zijn tehuis heeft gewend?"

„Neen dat doet het niet.... Maar onze gestorven vriend, schilderde zulk een schoon beeld van marmeren hallen en donker oogige meisjes, dat ik, in elk geval van plan ben toegang te verzoeken in dat naijverig bewaakt land, in mijn nieuwe hoedanigheid van een hunner goden."

Ongelukkig weigerde (zooals wij trouwens reeds gevreesd hadden) een onzer kameelen beslist zich te bewegen. Dat wilde zeggen, dat wij het overige van de reis te voet zouden moeten afleggen, met zoo min mogelijk voorraad aan voedsel en water, daar ons eenig overblijvend lastdier, te zwak was om zwaar te worden beladen, en waarschijnlijk na eenige uren ook zou bezwijken. Afstanden zijn in de woestijn, zeer bedriegelijk en de heuvelen, die op een oogenblik niet verder dan eenige mijlen verwijderd hadden geleken, bleken na een dagreis niet nader te zijn gekomen.

Duisternis overviel ons, oogenschijnlijk zonder dat wij veel zuidwaarts waren gekomen. Wij waren uitgeput en bevestigden

onze tent aan den kant van den weg. Vroeg in den morgen was onze eerste blik gericht naar gindsche heuvelen; zij leken niet verder verwijderd, dan vijf mijlen, en toen de zon hooger in het Oosten verrees, vielen haar stralen eensklaps op een plaats in die verwijderde rotsen: een groot vierkant vlak, eenige honderden voeten omlaag in de vallei; een vlak, dat glinsterde als een groot vel van goud.

„Dat zijn zeker de poorten van Kamt," zeide Hugh.

Wij begaven ons met hernieuwden moed op weg en laat op den middag bereikten wij den voet der heuvels. Maar al naderend, begrepen wij de waarheid der geheimzinnige woorden van den veroordeelden misdadiger, die buiten geworpen was in de woestijn: „Niemand kan Kamt binnen gaan, dan gij, Osiris, op uw gehelmden arend, en gij, Anubis, schrijlings op uw gevleugelden jakhals!"

De reeks heuvelen, die het mystieke land omringden, een oase in het midden eener ontzaglijke wildernis, verhieven zich plotseling en steil tot een hoogte van twee en zelfs drie honderd voeten: zij verhieven zich vlak naast elkaar in een onafgebroken keten. Even als bij de andere rotsen, die wij in de woestijn waren over gegaan, had de onophoudelijke inwerking van het zand den steen gepolijst, zoodat elke verhevenheid weggewreven was, een gladde en glibberige oppervlakte achter latende, die de voeten van den mensch torste.

Vlak voor den weg, door de woestijn, was eens een breede vallei geweest tusschen twee heuvelen: nu was ze ingebouwd — door dezelfde handen, die de pyramiden van Ghireh hadden gebouwd — met kolossale blokken graniet, die rij op rij waren geplaatst, totdat zij een reusachtige omgekeerde pyramide vormden waarvan de top op den grond rustte, terwijl de beide zijden, rechts en links met de rots waren verbonden.

Eenige honderden voeten boven ons in deze reusachtige omgekeerde pyramide was een groote stevige plaat van gepolijst koper, die glinsterde in honderden kleuren in de ochtendzon. Zoo ver onze oogen konden reiken, had, waar de natuur er niet in geslaagd was den rotsketen onafgebroken te doen zijn; waar de lijn der heuvels maar eenigszins werd verbroken of een vallei was, het groote volk, dat door den vreemdeling in de wildernis was geworpen en daarachter een paradijs had gevonden, het geblokkeerd met reusachtige blokken graniet, die elken toegang barricadeerden, naar het nieuwe tehuis, dat zij zoo naijverig bewaakten.

„Tenzij wij vliegen, oude jongen, kunnen wij deze poort niet binnen gaan," zeide ik.

„Neen! en ik verwacht, dat elken toegang naar dat geheimzinnig land, op dezelfde afdoende wijze is bewaakt."

„Toch moeten wij beproeven over deze heuvelen te komen."

„Er moet toch ergens een vallei of een bergpas zijn."

„Ik ben er vast van overtuigd dat er geen is."

„Wat denk je dan te doen?"

„Voor het oogenblik niets.... wachten...."

„Wij hebben voorraad, die met de grootste zuinigheid gedurende zes of acht dagen, voldoende voor ons zal zijn," zei ik terloops.

„Precies. En daarom kunnen wij maar niet in het wild gaan zoeken naar denkbeeldige toegangen tot de vesting. Een toegang is hier boven ons; wij kennen hem, hij staat voor ons, en langs dezen weg moeten wij trachten binnen te komen."

„Maar hij schijnt zeer hermetisch gesloten."

„Maar hij zal weer geopend worden," zei Hugh met vuur. „Luister, Mark. Ik heb alles uitgerekend. De arme, uitgehongerde ongelukkige was tien of twaalf dagen, voordat wij hem hebben ontmoet, (en dat gebeurde twee dagen geleden) naar buiten geworpen. Zeg, dat wij het nog tien dagen kunnen uithouden, dat maakt ongeveer vier en twintig dagen later, dan de koperen poort het laatst werd geopend. Nu aangenomen, dat dit Elysium, een gemiddelde hoeveelheid heeft van niet minder dan een boosdoener per maand, stel ik voor, dat wij hier wachten totdat de volgende ongelukkige naar buiten wordt geworpen op de plaats waar wij nu staan."

„Aangenomen zelfs," bracht ik in het midden, „dat alles precies zal gebeuren, als je je voortstelt — wat gebeurtenissen intusschen nooit doen — dan zal de poort, als ze geopend wordt, nog een honderd voet boven ons zijn en geen van ons beiden kan vliegen."

„Mark, oude jongen, denk een oogenblik na. Had hij, die ons inlichtte, één gebroken been?"

„Neen."

„Daarom werd hij niet neer gesmeten van een hoogte van honderd voet en hetzelfde voorwerp, dat den misdadiger neerlaat in de vallei des doods zal hetzelfde middel zijn om het fort binnen te komen."

Natuurlijk had Hugh volkomen gelijk. Klaarblijkelijk was er niets anders te doen dan te wachten. Ik had geen verdere tegenwerping te maken, en begon onzen mondvoorraad te

herzien. Wij zagen, dat wij met de grootste zuinigheid ons water en voedsel in acht gelijke deelen konden verdeelen. Acht dagen konden wij wachten bij de plaat van gepolijst koper, om toegang te verkrijgen tot dat vreemde en geheimzinnige land, hetwelk nu wij nabij waren, verder dan ooit van ons verwijderd scheen. Het was een zonderlinge wacht, want wij begaven ons nooit uit het gezicht van deze stralende poort maar hielden haar onafgebroken in het oog, nooit sliepen wij gelijktijdig. Maar de eene dag volgde op den anderen in eindelooze eentonigheid onder heete middagzon en koele, zilverachtige maan. Nu en dan meenden wij, dat onze ooren vreemde klanken van liefelijke muziek opvingen, en soms was de lucht vervuld van den doordringenden geur van myrrhe en lotusbloemen. Dag op dag ging voorbij, gedurende welken tijd wij slechts door onze oogen leefden; wij bemerkten de hitte en de koude niet meer, de verschrikkelijke woestenij rondom ons, de duizende geraamten, die een geschiedenis vertelden van onverbiddelijke gerechtigheid en wraak van een groot, niet te temmen en heerschzuchtig volk, de sombere kreten der hyena's en de gieren, die boven ons hoofd zweefden, de aanstaande nadering van den dood speurende.

Wij vochten tegen de natuur, die ons door honger en dorst trachtte te overwinnen, door verslapte zenuwen en slaperigheid; wij lieten aan onze hersenen vrij spel en onze oogen, die vèr ziend waren geworden door lijden en gedwongen ascetisme, zagen door den grijzen en dreigenden slagboom de marmeren hallen, de tuinen van lotusbloemen, de eindelooze rivieren en welriekende velden; wij zagen de processie van priesters en priesteressen, hoorden het geluid van de sistrum en de harp, rooken den wierook en keken naar de donkeroogige bewoners van dit paradijs en in deze visioenen en deze droomen vergaten wij het ontzaglijk oordeel, dat met langzame en zekere schreden, tersluiks naderde en dreigde onze oogen voor altijd te sluiten en het gezicht van het paradijs.

HOOFDSTUK VI.

De tempel van Ra.

Ik wensch niet lang stil te staan bij dit waken in het gezicht van het einddoel. Het lijden van twee mannen geestelijk en lichamelijk, gemarteld door angst en verdwijnende hoop, door honger en dorst, door hitte en koude, is noch aangenaam noch belangwekkend, om te lezen. Persoonlijk verloor ik gedurende al die vreeselijke uren geen oogenblik het geloof, dat wij ten laatste zouden slagen. Als medisch student was mijn geloof aan een albesturende voorzienigheid, in den God uit onze kindsheid vanzelf vernietigd door mijn eigen ontleedmes maar nu had ik bijna zestig dagen doorgebracht in de woestijn, tusschen aarde en hemel ver van de beschaving der twintigste eeuw en van moderne gedachten; had in de woestenij verleerd te spotten en was opnieuw begonnen te leeren, hoe te gelooven en hoe te bidden; en nu, in het gezicht van het doel, weigerde ik te gelooven, dat dezelfde hand, die ons tot zoover veilig had geleid, nu de heerlijke prijs ons zou ontrukken, op het oogenblik, dat onze verzwakte armen waren uitgestrekt, gereed ze te grijpen. Gedurende de lange dagen van lijden, terwijl knagende honger en woedende dorst ellendige schepselen van ons beiden maakten, verliet Hugh's wonderlijke opgewektheid van geest hem nooit geheel en menig vervelend uur hielp hij verlichten door schilderachtige beschrijvingen van het volk, waarvan de geheele wereld geloofde, dat het dood was, maar waarvan wij wisten, dat het achter die ondoordringbare muren woonde. Zooals ik reeds heb gezegd, ik wensch niet te verwijlen bij die tien dagen gedurende welke wij onafgebroken onzen blik gevestigd hielden op de schitterende koperen poort, glinsterend in myriaden gouden tinten, in de opgaande en ondergaande zon, maar mijn gedachten blijven graag dralen bij dat gedenkwaardig ochtendgrauwen toen, even plotseling als de eerste stralen der zon uitkeken over de uitgestrektheid der woestijn, onze ooren een geluid opvingen, zacht en gedempt en verwijderd, hetwelk ons hart deed stilstaan, en onze verzwakte polsen deed kloppen van nieuw ontwaakte hoop.

Het was een melancholiek en eentonig gezang, dat ons bereikte als het geluid van een zwerm bijen, terwijl bij tusschenpoozen het geroffel van verwijderde omfloerste trommels klonk.

„Kan je het hooren, Mark?" fluisterde Hugh.

Ik knikte.

„Het klinkt als een lijkzang, Mark; zij voltrekken een vonnis aan een misdadiger."

Ik betrapte mij bijna op de woorden. „God geve het!" maar besefte dat zulk een uitroep al te wreed zou zijn.

Het gezang kwam niet nader, maar eensklaps scheen het, alsof een krachtige arm een zware metalen gong sloeg. Daarna volgde stilte, terwijl wij wachtten en keken....

Keken! en ik zag, dat de massieve koperen deur langzaam uit haar granieten omlijsting zakte, ontelbare vonken van schitterend licht verspreidende, terwijl zij bewoog; langzaam werd ze omlaag gelaten door onzichtbare handen, evenals de ophaalbrug van een onzer oude Normandische kasteelen, totdat ze boven ons hoofd bleef hangen als een reusachtige, stralende troonhemel.

Het gezang stierf weg, het geluid van omfloerste trommels had opgehouden maar van de plaats waar wij stonden, konden wij schuifenden voetstappen op de brug zien, en iets zwaars dat er over werd getrokken; ook hoorden wij het geluid van zwaar metaal en dadelijk daarop zagen wij, over den kant het lichaam van een man, dat langzaam in de ruimte werd neergelaten.

Hij werd rondom het middel gesteund door een breeden, metalen gordel; hij was geblinddoekt. Zijn armen en beenen hingen omlaag, strak en bewegingloos alsof hij dood of bewusteloos was.

Langzaam werd het lichaam tot den grond omlaag gelaten totdat zijn voeten dien raakten, vlak bij de plek, waar wij, ademloos en ontsteld deze zwijgende en onverbiddelijke daad der wrekende gerechtigheid stonden te bespieden. Daarna werd aan een der koorden van boven gerukt: de misdadiger viel, nog steeds bewusteloos in het zand aan onze voeten.

Er was geen tijd tot denken alleen tot snel en plotseling handelen.

„Gereed, Mark?" fluisterde Hugh.

Ik wist, wat hij bedoelde. Met een sprong waren wij over het lichaam van den veroordeelden man gesprongen, hadden onze armen door den metalen gordel gestoken en toen deze omhoog werd getrokken droeg hij twee ondernemende en zegevierende Britten regelrecht binnen het gebied van het naijverig bewaakte land.

Wij waren er in geslaagd vasten voet op de brug te krijgen en uit den gordel vrij te komen, juist voordat deze met een

ruk werd weg getrokken in de duisternis, door dezelfde onzichtbare handen, die de terechtstelling hadden volvoerd. Voor ons gaapte iets, dat op een duisteren, reusachtigen tunnel geleek. Er was geen tijd tot aarzelen noch bij een onzer de wensch om te dralen. Wij liepen snel over de brug, die reeds omhoog werd gehaald. Spoedig werd het licht van buiten steeds smaller en verdween daarna geheel. Geen geluid werd vernomen zelfs niet toen de zware poort werd gesloten, alles bleef even stil als het uitgestrekte graf er achter, maar wij waren voor goed, of voor kwaad — waarschijnlijk voor kwaad gevangen in oud Kamt!

In het begin konden wij niets zien, maar wij schenen in een tunnel of graf te zijn, zoo donker was het en pas na eenige oogenblikken werden onze oogen gewend aan de duisternis; wij bemerkten, dat wij op een platform van graniet stonden, terwijl voor ons een trap naar beneden voerde. Nu en dan drong een smalle lichtstraal van boven door. De lucht was warm en zwaar; een flauwe, doordringende geur van welriekende kruiden maakte haar zeer drukkend. Ver in het verschiet konden wij het geluid van zich verwijderende, schuifelende voetstappen hooren, waarschijnlijk van hen die hun sombere terechtstelling hadden volbracht en terwijl zij wegstierven, vernamen wij een sissend geluid, dat kwam van beneden de plek, waar wij stonden.

„Welkom in Kamt, oude jongen," zeide Hugh fluisterend; „er valt nu niet meer aan terugkeeren te denken. Hier zijn wij nu!"

„Ga vooruit, Girlie," antwoordde ik, „het avontuur is beslist belangwekkend geworden."

„Zal je mij volgen, Mark?"

„Tot in den dood, Girlie," zeide ik.

„Stil dan, tot verdere orders!"

Voorzichtig begonnen wij in de duisternis te dalen. Het sissend geluid werd sterker. Ik gehoorzaamde en volgde Hugh, maar mijn hand rustte op zijn arm, gereed hem terug te trekken, want ik had een voorgevoel van hetgeen er komen zou. Wij waren ongeveer twintig treden gedaald, toen eensklaps voor ons, vlak onder een lichtstraal, die hun glimmend en glad lichaam bestraalde, twee cobras zich, sissend en met den kop schuddend, oprichtten. Werktuigelijk waren wij teruggetreden voor de sombere en verfoeilijke wachters der geheimen van Kamt, maar aarzeling was gelijk aan den dood. Reeds kropen de reptiliën de granieten treden op, naar ons toe; in het smalle

strookje licht konden wij hun gespleten tongen zien glinsteren, als kleine zilveren pijlen. Hugh had snel de burnu van zijn schouder getrokken; ik eveneens.

„Spoed is hetgeen kan redden, Mark," zeide hij.

„Ik zal het met de linker opnemen, Girlie, jij met de rechter," antwoordde ik, „en laat ons hopen, dat er beneden niet meer zijn."

Zooals Hugh gezegd had, het was een questie van snel handelen! Onze burnus waren gelukkig groot en zwaar en met kracht wierpen wij ze over de vergiftigde kruipende dieren, en smoorden hun gesis in de ruime plooien van het kleed, daarna, zonder om te zien, snelden wij de treden af.

Spoedig werd de trap breeder, en wij bemerkten een zonderling blauw licht. Wij konden aan beide zijden de muren van zwart gepolijst graniet onderscheiden, evenals de treden, waarop onze voeten uitgleden, terwijl wij voortsnelden. Wij naderden klaarblijkelijk den bodem, want wij konden een breede poort voor ons zien, die omhuld was door een stroom van onheilspellend blauw licht, en dadelijk daarop bevonden wij ons op een cirkelvormig bordes, in 't rond zware, massieve kolommen dragend van hetzelfde zwarte, gladde en sombere graniet, zonder eenig beeldhouwwerk of versiering.

Aan beide zijden van de trap konden wij schemerachtig de kolossale voeten en beenen onderkennen van geweldige beelden, van welke de lichamen boven ons in het duister verdwenen. In het midden stond een massieve drievoetige bronzen tafel, en daarop een schaal van hetzelfde donkere metaal, waaruit een blauwe vlam opsteeg, die somber en spookachtig flikkerde over den gepolijsten steen, donkere ondoordringbare schaduwen latende achter de pilaren en de lucht benauwende met de doordringende vlammen van wierook en brandende kruiden.

Aan het uiterste einde van dezen hal hing een gordijn van sombere zwarte stof in zware plooien neer en daarachter konden wij het zwak gegons hooren van verwijderd gezang, begeleid door snaarinstrumenten en trommels.

„Er is niets anders te doen dan recht vooruit te gaan, Mark" zeide Hugh; „de brandende wierook en de pilaren doen mij het achtergedeelte van den een of anderen tempel vermoeden, waardoor de veroordeelde misdadigers op de laatste reis moeten gaan. Wij moeten beproeven, niet ontdekt te worden op de plaats waar wij het minst recht hebben te zijn."

Wij gingen den grooten zwarten hal door en Hugh schoof het gordijn op zij!....

Het was gelijk het plotseling opgaan van den gouden ochtendstond na een donkeren nacht. Achter en rondom ons, zwart graniet, dof brons, dichte schaduwen, de dampkring van een graf; voor ons glinstering van prachtige kleuren, een verschiet van marmeren kolommen en gouden pilaren, een visioen van heerlijkheid in email en edelgesteenten, waarvan wij in onze sobere Westersche beschaving nooit hebben gedroomd.

Vlak voor ons, het midden van het binnenste heiligdom beslaande, verhief zich op een voetstuk van gepolijst koper en goud een reusachtig beeld, gehouwen uit vlekkeloos rose marmer.

Toen wij achter het beeld waren, konden wij hoog boven ons, half verloren in de zwevende wolk van wierook, het reusachtige hoofd zien, gekroond met een mijter, die letterlijk straalde van edelgesteenten. Eenige treden bedekt met platen gepolijst koper, voerden naar het beeld van de godheid; op elke trede stonden ontzaglijke groote kandelabers, waarop ruime schalen waaruit blauwe vlammen opstegen, welke fantastisch en spookachtig licht verspreidden op het doffe rood van het koper, de zuiverheid van het marmer en de juweelen op het hoofd van de godheid.

Het gewelf boven ons ging verloren in de wolken van wierook en brandende kruiden, maar daaraan, hoog boven ons hoofd, hingen aan metalen kettingen ontelbaar veel lampen van de meest uitgezochte teekening en de schoonste uitvoering. Er heerschte een plechtige stilte in de majestueuse uitgestrektheid van den tempel. Slechts van een niet ver verwijderde plek drong een liefelijk eentonig gezang tot ons door, gezongen door verscheiden jonge, fijne stemmen en van tijd tot tijd geaccompagneerd door tonen van snaarinstrumenten en het slaan van omfloerste trommen.

Voorzichtig naderden wij rondom het voetstuk van de godheid en keken recht voor ons uit. Het binnenste heiligdom was afgescheiden van het hoofdgedeelte van den tempel door een dunnen gazen sluier van zilveren weefsel, die op een groote wolk wierook geleek, opstijgende naar het onzichtbare plafond en voor en achterwaarts waaide met een zacht zuchtend geluid alsof het door een koeltje werd bestreken. Daardoor konden wij slechts onduidelijk zien, rij op rij massieve marmeren pilaren van hetzelfde rose marmer, die zich schijnbaar in oneindige lengte uitstrekten en hier en daar groote drievoetige

tafels, van brons, met schalen, gevuld met veelkleurige lichten, die op den granieten vloer en op de kolommen flikkerden, nu en dan sterk relief gevend aan teer bouwwerk en vreemde teekens in helder gekleurd email. Het geheele tafereel zacht van toon, teer harmonisch in zijn vermenging van blauw en groen en purper, was een waar feest voor de oogen.

Hugh had de bescherming van het groote voetstuk verlaten en juist een schrede vooruit gedaan met het plan het schoone gebouw, waarin het noodlot ons zoo vriendelijk had gebracht, verder te onderzoeken, toen het lied, dat wij hadden gehoord plotseling gevaarlijk dicht bij ons scheen te zijn, haastig gingen wij terug en zochten onmiddellijk een schuilplaats achter de kolossale beenen van den godheid.

Ten spijt van gevaar en de kans op ontdekking, kon ik de verzoeking niet weerstaan, mijn hals uit te strekken en te beproeven, tenminste een blik te werpen op de bewoners van dit vreemde en mystieke land en ik kon zien, dat het donkere hoofd van Hugh ook uit zijn veilige schuilplaats naar voren stak.

Het scheen, alsof achter den wazigen sluier iets zich scheen te hebben afgescheiden van de duisternis en de massieve pilaren, en langzaam naar ons toe kwam. Ik hield mijn adem bijna in, mij afvragende, welke mijn eerste indruk zou zijn, van het groote volk dat wij van zoo verre waren komen zoeken.

Zij naderden een voor een en gaandeweg werd de omtrek van de voorste helderder en duidelijker. Het waren jonge meisjes, gehuld in sleepende plooigewaden van zachte en gedempte kleur; zij liepen zeer langzaam naar het binnenste heiligdom — recht op ons af, zooals ik meende. Eenige hadden vreemde half cirkelvormige harpen in de hand, aan welke de fraaie vingers eentonige klanken ontlokten. Anderen sloegen op de sistrum of een kleinen trom en allen zongen met liefelijke jonge stemmen, dezelfde aanroeping of bede, die de eerste levensklank was geweest, welke ons van achter de poorten van Kamt had begroet. Er waren honderd of meer van deze schoone dochters van het geheimzinnige land. Betooverd keek ik naar haar en luisterde naar hun gezang, niet achtende op het gevaar, dat wij liepen, als wij ontdekt zouden worden. Het scheen mij toe, alsof zij uit een oud stuk ivoor waren gehouwen: hunne huid was mat en glad en hunne oogen — abnormaal groot en donker — staarden recht vooruit, toen zij naderden.

Ik meende, dat de voorste beslist naar mij moest kijken en ik, als gebannen deed geen poging een stap verder te gaan;

toen zag ik, dat die zoo schitterende en donkere oogen blind voor zich uitstaarden.

De eerste zangster was voorbij gegaan en had zich omgekeerd, nog altijd bleef de wazige sluier tusschen ons. Zij gingen allen op een rij langs ons heen, liepen langzaam en sloegen op hun instrumenten, waarna zij zich op de treden van het heiligdom groepeerden; eenigen hurkten neer, anderen bleven staan en ieder staarde, terwijl zij omkeerde en voorbij ging recht naar de godheid, met denzelfden levenloozen, blinden blik.

Ik huiverde en keek naar Hugh. Ook hij had de vage uitdrukking der jonge meisjes opgemerkt; ook hij staarde hun bleek en ontsteld aan, en ik vermoedde, dat ook hij zich afvroeg, of natuur al deze jonge schepsels op dezelfde onmeedoogende wijze had geslagen of dat dezelfde hand, die hun medeschepselen uit hun tehuis had geworpen en gedoemd tot een langzamen hongerdood in de woestijn, ook dit vreeselijk voorbehoedmiddel had uitgevonden om de wacht over het geheimzinnig land van Kamt te bevorderen.

Maar wij hadden geen tijd om langer bij een enkele gedachte te verwijlen. Het tafereel, dat vol levendigheid en pracht was, veranderde onophoudelijk voor onze oogen, evenals een glinsterende en altijd bewegende kaleidoscope. Nu was het een groep mannen, in sleepende, gele gewaden lang en mager, met scherpe trekken, en geheel kaal geschoren hoofd, zoodat hun kruinen op een aantal ivoren ballen geleken; dan weer een processie van grillige maskers, die hoofden van dieren voorstelden — krokodillen, rammen of koeien, met de volle maan tusschen hun horens; dan weer een aantal vrouwen met reusachtige pruiken, die aan haar lichaam een grotesk en verdrongen aanzien gaven; en nu statige gedaanten, die lange, gouden staven droegen waarop een menigte mottos bewerkt in email en edelgesteenten.

En onder hen allen stak een groot, indrukwekkend figuur, in het midden uit, die, na een oogenblik met de armen opgeheven de reusachtige godheid had aangezien, zich naar de menigte priesters en priesteressen wendde en op luiden toon een smeekbede of een zegen uitsprak. Het was een oud man, want zijn gelaat was vol rimpels, maar de donkere, smalle oogen fonkelden met een vreemden glans van heerschzucht en geweld. De kruin was, evenals het gelaat, geschoren, maar op de kin was een kort plekje gekruld haar, dat recht vooruit stak — het zinnebeeld van macht in oud-Egypte. Over zijn ruim, wit gewaad, droeg hij de huid van een luipaard, waarvan de kop op zijn

borst hing, met oogen die gevormd waren door een paar robijnen.

Gelukkig hing de wazige sluier tusschen ons en de groep priesters. Het heiligdom zelf was nog schemerachtiger verlicht dan het hoofddeel van den tempel; daardoor waren wij nog niet ontdekt en als niemand het beschermende gordijn ter zijde schoof waren wij, zoo het scheen voor het oogenblik veilig.

Eensklaps bereidde een schel klinkende fanfare van zilveren trompetten en het slaan op metalen gongen, vergezeld van langgerekte kreten uit duizenden kelen ons voor op een ander tafereel van deze schilderachtige serie.

Nu was het een draagbaar, die, gedragen op de schouders van gespierde buitengewoon lange mannen, zich afscheidde van de verwijderde schaduwen en toen ze naderde, vielen allen, priesters en priesteressen, zangeressen en harpisten op den grond en raakten met het voorhoofd den granieten vloer aan. Alleen de lange gedaante in het midden — klaarblijkelijk de hoogepriester, bleef met uitgestrekte armen op de naderende draagbaar gericht, staan, alsof hij den zegen gaf. Op de baar te midden van rose-zijden kussens en draperien, die de doodelijke bleekheid van zijn gelaat nog verhoogden, lag een man — niet veel meer dan een jongeling, maar met de schaduw des doods op elken trek van zijn gelaat, in de diepe, ingevallen oogen, de wasachtige tint zijner huid, het vochtige haar, dat over het hooge voorhoofd hing. als over een gepolijste plaat ivoor. Het was buitengewoon aandoenlijk, zooals hij daar lag, omringd door zooveel rijkdom en pracht, terwijl het hoofd trilde onder het gewicht van een reusachtigen diadeem — de dubbele kroon van Egypte in rood en wit email, in goud gedreven, terwijl de koninklijke uraeus het bleeke voorhoofd omgaf, de kroon, die zoo bekend is aan elken kenner van Egyptische mysteries, de kroon, die ons duidelijker dan welke wonderen die wij tot nu toe gezien hadden, zeide, dat wij werkelijk waren binnengedrongen bij het groote volk, dat aan de verbaasde wereld het eerste flauwe schijnsel gaf van een wonderbare en verdwenen beschaving.

Ik kon zien, dat Hugh van louter opwinding, bijna even bleek was als de groote Pharaoh, die op zijn prachtige draagbaar lag; want Pharaoh was hij, heerscher over Neder- ən Opper-Egypte, evenals zijn voorgangers, van wie wij, arme Westerlinge hebben gehoord, en als al degenen, van wie wij niets weten, hebben moeten zijn, sinds zij hun hooge beschaving hun prachtige kunst, hun kennis, en schoonheid naar deze

mystieke oase brachten, te midden van den oceaan der woestenij.

Zwaar scheen de edele diadeem te rusten op het hoofd van den tegenwoordigen spruit van duizend koningen. Half bewusteloos lag hij in de kussens, terwijl zijn handen, die met ringen en edelgesteenten waren bedekt, lusteloos speelden met een paar kleine apen, die de plechtige majesteit van den tempel verstoorden door hun schril, onophoudelijk gekrijsch, terwijl ik mijn hoofd voelde duizelen bij de gedachte, dat ik, Mark Emmett docter in de medicijnen, uit Londen, een prozaisch Britsch praktiseerend geneesheer, werkelijk keek, met mijn eigen oogen, naar het leven, den adem van een echten Pharaoh.

Een groote schaar trompetters en schitterende bedienden, te veel in aantal en te wonderlijk voor mijn arme, duizelende hersens om op eens te overzien stond rondom de draagbaar van den Pharaoh, die links van den plechtigen hoogepriester was geplaatst. Eensklaps raakte al de aanwezigen weer met het voorhoofd den grond aan, ik zag een tweede draagbaar naderen en gedragen door acht mannen, die er bijna als negers uitzagen. De draagbaar was gehuld in rouwzwart hier en daar slechts een schittering van goud en juweelen, en daarop, half gehurkt en half liggend, bevond zich een wonderschoone vrouw. Zij kon niet zeer jong meer zijn, dit was duidelijk uit de rijpheid harer weelderige gestalte en bevallige houding, maar het zwart van de draperiën, deed volmaakt, de ivoren blankheid harer schouders en armen uitkomen. (Ik twijfel er niet aan, dat de dame zich volkomen bewust was van het feit, want ongetwijfeld bezitten de dochters van dit mystieke land, iets van het bekoorlijke zwak harer spitsvondige zusters van het Noorden). Haar klein voorhoofd straalde koninklijk onder den lieflijken diadeem, in den vorm van een zich bukkende ibis, die wij allen zoo goed kennen en van het hoofd tot de kleine, met sandalen geschoeide voeten scheen zij één prachtige, glinsterende massa van edelgesteenten. Haar gewaad — hoe weinig zij ook aanhad — was soepel en zijdeachtig en van dezelfde schoone zwarte tint.

De draagbaar werd naast die van den Pharaoh geplaatst, ik vroeg mij af of hij haar echtgenoot was, want hij scheen ondanks zijn lijdende uitdrukking veel jonger te zijn dan zij. Rondom de twee hoofdpersonen merkte ik een groot aantal menschen op; eenigen met lange staven, anderen bedekt met gewaden vol motto's en hierogliefen, groepen naakte negers en muzikanten met sistrum en harpen.

De hoogepriester en zijn satelieten stonden in een dichte

groep, met den rug naar ons toe en keken den Pharaoh en de koninklijke vrouw aan. Ik kon niet zien, wat zij deden maar hoorde, dat de hoogepriester een aantal korte aanroepingen uitte; spoedig daarop hoorde ik het blaten van een lam, terwijl de priesteressen een van haar eentonige gezangen inzetten. Ik was toen dankbaar, dat ik niet kon zien, wat er plaats vond — ongetwijfeld een offer aan de godheid achter wiens scheenbeen wij neerhurkten. De hoogepriester verhief zijn stem en zelfs mijn ongeleerde ooren hoorden helder en duidelijk de woorden, die hij langzaam en plechtig uitsprak in de taal, die de wetenschappelijke wereld van Europa doodwaande: —

„Oh, sta op, Ammoun — Ra! Gij zelfscheppende God!

„Isis en Nephthys bedienen u!

„Ra! Gij, die alle goedheid geeft. Ra! die uzelf schept!

„Gij zijt oorzaak, dat het gewelf des hemels jubelt door de grootheid van uw ziel!

De aarde van Kamt vreest u, oh havik, die driemaal heilig zijt! Oh, arend, die gezegend zijt!

Oh, groote leeuw, die uzelf verdedigt, en den weg opent naar het schip van Sekti!

„Koning des hemels! Heer der aarde! Groot beeld van de beide horizons des hemels!

„Ra! Schepper van de wereld!

Moge de zoon van Osiris, Pharaoh, de Heilige genade vinden door uw verdiensten!

Gegroet zijt gij!

Daal neer op den Pharaoh. Geef hem uw verdiensten in den hemel, uw macht op aarde!

Oh, Ra, die hebt gemaakt, dat de hemelen jubelen, en de aarde beeft van heilige vrees!"

Elk woord verstond ik niet, maar den algemeenen zin van het gebed wel, dat gedurende geruimen tijd in dezelfde korte zinnen voortging, terwijl een lucht van verbrand vleesch de lucht begon te vervullen, spoedig vervangen door den scherpen geur van aromatische kruiden.

„Zie! Ra heeft uw offer aangenomen oh! Maat-kha, en het uwe, oh, heilige Pharaoh! Hij heeft de poorten van zijn wijsheid wijd geopend voor zijn hoogepriester, die gereed staat u te antwoorden en raad te geven, als gij hem wilt ondervragen."

Daarna antwoordde een diepe, muzikale stem — die van de koningin:

„Zendt uw priesters en priesteressen weg, want ik wensch alleen met u te zijn!"

Even plechtig als zij gekomen waren, richtten zij allen zich, op een teeken van den hoogepriester op en verlieten langzaam den tempel, totdat in het ruime gebouw niemand overbleef dan de hoogepriester en de Pharaoh en de koningin op hun draagbaren, gedragen op de schouders hunner zwarte slaven. (Dezen waren, naar het mij scheen, doof of blind, of beide, want zij stonden onbeweeglijk als standbeelden, met een half, idiote uitdrukking op hun donker gelaat).

Toen de koningin er volkomen verzekerd van was, dat haar geheele gevolg was vertrokken, richtte zij zich een weinig op van haar draagbaar en begon levendig:

„Mijn zoon is doodelijk ziek. Ur-tasen. Gisteren lag weer een sluier als van den dood bijna een uur op hem. Zijn geneesheeren zijn onwetende dwazen. Ik wensch te weten, of hij zal leven."

„Uw zoon zal een jaar en een dag leven", antwoordde de hoogepriester plechtig.

Ik weet niet, van waar hij deze eenigszins raadselachtige inlichting gekregen had. Indien het zijn levenskans was, die zoo openhartig werd besproken, dan scheen de Pharaoh er zich niet veel van aan te trekken. Hij geeuwde een paar maal hoorbaar en amuseerde zich met zijn leelijke kleine apen te plagen, terwijl hij niet de minste notitie nam van den plechtigen hoogepriester of de koninklijke vrouw, zijn moeder.

„Gij zijt steeds gereed met ontwijkende antwoorden," zeide de koningin met een ongeduldig fronsen van het voorhoofd.

„Het is noodig, dat de Pharaoh, als hij een en twintig jaar zal zijn geworden, een prinses van koninklijke bloede als vrouw tot zich neemt. Maar als Ra heeft besloten, dat de ziekte, waaraan hij lijdt, zijn dood zal veroorzaken, dan is het *niet* goed dat hij voortgaat te regeeren over het groote volk van Kamt, want dan zal zijn hand weldra te zwak zijn om hun lot te besturen."

„Ra heeft u naast den troon van den heiligen Pharaoh geplaatst, om zijn hand te leiden, als ze begint te beven," zeide de hoogepriester.

„Maar als de hand stijf en koud is, Ur-tasen, dan heb ik geen anderen zoon om den troon van Kamt met mij te deelen."

„Dan zal uw uur slaan, oh, Koningin! Een vrouw kan niet over Kamt regeeren als er geen echtgenoot of zoon naast haar op den troon zit. Uw uur zal zijn gekomen, tegelijkertijd met

dien vrede, welken Isis geeft aan hen, die zij liefheeft en gij zult gelukkig zijn, ver van de drukte van uw hof en het geschitter van uw kroon."

Maar dit bekoorlijk vooruitzicht, scheen de koninklijke vrouw niet te behagen, want zij boog zich voorover op de draagbaar, terwijl haar kleine handen zenuwachtig in de zwart zijden kussens grepen.

„Er zou voor mij geen vrede zijn, Ur-tasen, want als de Pharaoh kinderloos sterft, hetgeen ik vrees, dat het besluit van Ra is, dan zal mijn kroon en de zijne overgaan op het hoofd van haar die ik verafschuw."

„Indien de Pharaoh kinderloos sterft," herhaalde de hoogepriester kalm, „moet de kroon onvermijdelijk komen van uw hoofd op dat van Neit-akrit, uit het huis van Usem-Ra."

Hoe vreemd klonk dien naam in den mond van den hoogepriester! Neit-akrit! Mijn koningin, zooals ik haar placht te noemen!

Neit-akrit van wie de heer Tankerville het eerst sprak! Zij had dus een naamgenoot in dit land, dat haar eigen was, of was haar schim terug gekeerd na verloop van eeuwen, om onzen geest en ons gemoed te boeien met de mystieke bekoring van haar persoonlijkheid? Klaarblijkelijk was koningin Maatkha echter niet zooals ik onder de magische betoovering van haar naam, want een blik van heftige woede en haat verdreef eensklaps al de schoonheid van haar gelaat.

„Gij liegt Ur-tasen!" zeide zij.

„Vrouw! Al zijt gij koningin," antwoordde de hoogepriester, „houdt uw heiligschennende tong in bedwang opdat de hemelsche donder u niet verplettere en uw kroon voor de voeten van Ra legt."

Onderdanig boog Maat-kha het trotsche hoofd bij deze strenge berisping en het was op zachter geworden bijna smeekenden toon, dat zij zeide:

„Ik haat Neit-akrit van het huis van Usem-ra."

„De goden geven niet om menschelijke liefde en haat," sprak de hoogepriester koud.

„Neit-akrit is jong...."

„De goden hebben haar gemaakt schoon om te aanschouwen," zeide de hooge priester, met meer geestdrift, dan ik dacht, dat zijn eerwaardig voorkomen deed verwachten.

„Zij is ijdel en beuzelachtig," voegde de koningin er onverschillig aan toe, welke onverschilligheid echter slechts voor-

gewend was, want ik kon zien, dat zij de uitwerking harer woorden op het gelaat van den priester gadesloeg," en zelden geeft zij offeranden aan de goden en hun priesters."

„Ouderdom zal wijsheid geven," antwoordde hij kalm.

„Dat zal niet, Ur-tasen," begon zij met meer heftigheid, terwijl zij zich op haar draagbaar oprichtte en dichter naar den priester schoof. —„Zie! ik heb hier rijke offeranden gebracht voor Ra; smaragden uit mijne mijnen voorbij Se-veneh, saffieren en robijnen van Ta-bu. Ik heb veeren van struisvogels gebracht van een mansarmlengte en olie van den heiligen boom van Hana, uit den tuin van mijn paleis. Ik heb u zeldzame duiven meegebracht uit mijn volières en een ibis wier veeren gelijk zijn aan den kelk der bloembladen van de lotusbloem. Ik heb u genoeg goudstof gebracht om de treden van het altaar der godheid mede te bestrooien. Rijke en zeldzame gaven, liefelijke kruiden en schitterende edelgesteenten, opdat gij Osiris zoudt bidden, dat hij een ander hoofd moge vinden om de kroon van Kamt op te plaatsen, dan dat van de gehate Neit-akrit."

„Maar zij is het kind van uw zuster! Gij kunt haar niet haten. Gij zoudt de kroon van Kamt toch niet op het hoofd van een vreemdeling willen plaatsen?"

Ik vond dit een zeer zwakke redeneering van den hoogepriester. Klaarblijkelijk had het vooruitzicht van die smaragden en liefelijk-geurende kruiden, of misschien de duiven uit den koninklijken tuin, de geestdrift voor de afwezige Neit-akrit geschokt.

„Ik vernederde mij voor haar en vroeg haar mijn zoon te trouwen. Zij lachte mij uit en verwaardigde mij met geen antwoord."

Nu toonde de zieke jongeling voor het eerst belangstelling in het gesprek; hij duwde de krijschende apen ruw terzijde en over zijn bleek, ziekelijk gelaat kwam een uitdrukking van hevige zielepijn, zoodat, voor het eerst, sinds ik dit vreemde land had betreden, mijn hart de tegenwoordigheid gevoelde van een evenmensch en dientengevolge tot hem uitging.

Toen gaf de koningin een der zwarte reuzen, die achter haar stonden, een teeken; hij kwam naar voren met een gouden mand, die hij op den grond voor den hoogepriester neerzette. Ik kon den inhoud niet zien, maar lette op, hoe Ur-tasen deed, alsof hij er over heen en langs keek en maakte er uit op, dat de inhoud zeer verleidelijk moest zijn.

Tien witte ossen wachtten buiten, oh, Ur-tasen," fluisterde

de koningin; elk geladen met twee manden, waarvan de inhoud veel rijker is dan deze."

„Maar, wat vraagt gij van mij?"

„Geef leven aan mijn zoon!"

„Dat kunnen de goden alleen. Ik ben slechts sterfelijk! Dood is in mijn handen, niet het leven."

„Laat mij weer trouwen; ik ben nog jong, nog schoon; terwijl mijn zoon leeft, ben ik nog koningin."

„Ik kan u niet verbieden te doen, wat gij wilt, maar het volk van Kamt zal tegen u opstaan, indien gij een der onderdanen plaatst in het bed van Hortep-ra, den zeer heilige. Er zijn geen koninklijke prinsen, oud genoeg om met u te trouwen."

„Zij zullen niet opstaan", hield zij aan, „indien gij slechts zegt, dat het de wil van Ra is, dat ik weer trouw."

„Vrouw, wilt gij mij tot godslastering overhalen," gaf hij in heilige verontwaardiging te kennen, maar zij herhaalde.

„Nog tien witte ossen wachten bij mijn paleis en in de kelders, onder mijn kamers, liggen staven goud, die ik u zou geven."

„Osiris zou mij treffen voor de godslastering," zeide de priester. „Wat nutten mij uw schatten, als mijn beenderen liggen te verbleeken in het graf?"

„Ur-tasen!" smeekte zij.

Maar de hoogepriester wendde zich eensklaps naar het reusachtige beeld, waarachter wij neerhurkten, en terwijl hij den wazigen sluier van zilveren weefsels terzijde hield, die het binnenste heiligdom scheidde van de smeekende koningin, wees hij omhoog naar de reusachtige majesteit van de godheid en zeide:

„Ik zeg u, vrouw, al zijt gij koningin, gij kunt de draad van het noodlot niet veranderen. De kroon van Kamt zal, nadat ze gezweefd heeft boven het hoofd van uw lijdenden zoon, neerdalen op dat van prinses Neit-akrit. Ra, die daar gezeteld is, de poorten van de vallei des doods bewakend zou alleen, door de een of andere ontzaglijke en ontzettende daad te toekomst van dit land kunnen veranderen — door zelf neer te dalen om op den troon er van plaats te nemen."

De priester had zeer plechtig gesproken en zijn welluidende, heldere stem weergalmde door het majestueuse gewelf van den tempel. De koningin, die blijkbaar, ondanks haar haat en aanmatiging, een vrome aanbidster van den god was, had opgekeken met ontzag en eerbied, terwijl ik in haar oogen kon zien, dat zij besefte dat haar laatste en meest geliefde wensch

vernietigd was. Eensklaps, terwijl zij keek, zag ik, dat een zonderlinge verandering op haar gelaat kwam; haar oogen werden gaandeweg grooter, haar lippen openden zich, alsof zij een kreet zou slaken, haar wangen werden van aschbleek, vuurrood, en terwijl zij haar, met juweelen beladen, arm uitstrekte, wees zij met sidderende hand naar den god. De ziekelijke jongeling keek ook met doodsbleek gelaat in onze richting en de hoogepriester stond van het hoofd tot de voeten te beven, terwijl hij den wazigen sluier met zijn hand vasthield. Toen zag ik, dat Hugh Tankerville met opgeheven, ontbloot hoofd, uit zijn schuilplaats te voorschijn was gekomen en, staande op het voetstuk van den god den tempel inkeek. Aan elke zijde van hem, wierp van de drievoetige tafel een blauw en purper licht een flikkerenden glans op zijn lange, eerbiedafdwingende gestalte en zijn fijn, donker hoofd en ik moet bekennen, dat, als ik niet geweten had, dat hij mijn oude vriend Hugh Tankerville was, ik volgaarne zou hebben toegegeven, dat hij de verpersoonlijking kon zijn van een heidensche godheid.

Er was een lange ontzettende stilte gedurende welke ik bijna het angstig kloppen van vijf menschelijke harten kon hooren, daarna fluisterde de hoogepriester.

„Wie en wat zijt gij?"

„Gij spreekt van Ra," antwoordde Hugh. „Hij zendt mij."

„Van waar komt gij?"

„Ik kom uit het land, waar Osiris woont en zijn bruid, de heerlijke Isis, waar Ra zit om recht te spreken en waar Horus pleit voor de dooden, die door den jakhalshoofdigen Anubis worden geleid naar den troon des oordeels van den Meest Hooge."

„En wat is uw wensch, oh vreemdeling, die komt van het land, waar Osiris woont?"

Hugh wees kalm naar de koningin, die hem nog met bijgeloovige extase aanstaarde.

„Die vrouw te trouwen en op den troon van Kamt te zitten."

DEEL II.

MEN-NE-FER.

HOOFDSTUK VII.

De afgod des volks.

Als ik, zonder hartstocht, terug zie op het vreeselijk oogenblik toen Hugh Tankerville zich zoo plotseling wierp in het politiek gewoel van dit vreemde land, zie ik heel goed in, dat hij toen, met eigenaardige tegenwoordigheid van geest en stoutmoedigheid de eenige gelegenheid aangreep, die er was, om ons beider leven te redden. Daar ik de priesters van Ra gaandeweg had leeren kennen, met hun bijna krankzinnigen haat en schrik voor het onbekende, hun vrees voor den vreemdeling, wiens bestaan, na vijf duizend jaren van afzondering, de meest geleerden onder hen slechts vaag gisten, was ik er van overtuigd, dat, indien Hugh toen zijn vermetele rol niet had gespeeld, ons leven op dat oogenblik geen minuut langer zou hebben geduurd. Op het oogenblik zelf duizelde ik letterlijk van de verregaande vermetelheid van zijn optreden. Een stervende in de woestijn te hebben verschalkt, was iets, maar er over te denken een geheele bevolking — van wier groote wij niet het geringste begrip hadden — bij den neus te nemen en bovendien nog de eenigszins strijdlustige vrouwelijke heerscheres en een bende priesters, was heel iets anders.

Ademloos wachtte ik, toen Hugh zijn verzoek had gedaan. De hoogepriester staarde, terwijl hij met een bevende hand den wazigen sluier nog terug hield, met groote, verwonderde oogen naar den indringer terwijl op het gelaat der koningin, een uitdrukking van bijgeloovige vrees en een van langzaam ontwakende hoop om den voorrang streden. Het mager, ziekelijk gelaat van den Pharaoh, was ondoorgrondelijk als van een

wassen beeld. Ook hij staarde Hugh een oogenblik aan, geeuwde daarna luide alsof de nadering van den een of anderen hemelschen gezant een zeer alledaagsche zaak voor hem was en verpoosde zich opgeruimd met het meer gemoedelijk gezelschap van zijn gladhoofdige, krijschende apen.

Eenige minuten — toen schenen zij mij een eeuwigheid toe — gingen in deze ademlooze stilte voorbij, terwijl mijn opgewonden verbeelding mij als het ware het kloppen van mijn eigen hart deed hooren; Hugh wenkte mij, hem te volgen, liep de metalen trappen af en bleef aan den voet van het heiligdom staan. Omgeven met de wolken van den wazigen sluier, geleek hij zelf het meest indrukwekkende van deze zeer indrukwekkende plaats. Zijn groote lengte, zijn edele, trotsche houding, zijn trekken, vol onverzettelijken wil en heerschzucht, zijn knap hoofd, dat er door het lange vasten en het gedwongen ascetisme bijna als een geest uitzag, scheen zich hoog te verheffen boven dit land, dat nog geheel onbekend voor hem was en over zijn weinige, met ontzag vervulde, vertegenwoordigers.

Hij sloeg geen acht op den priester, maar keek de vrouw strak aan, in zijn oogen die vreemde en bijna mystieke aantrekkingskracht leggende, die ik zelf zoo dikwijls had gevoeld. Na een poosje hoorden wij iets als een zachten zucht, eën smeekend gefluister, de stem eener vrouw, herhalen:

„Wie zijt gij?"

„De dwalende ziel van Khefren, teruggekomen naar Kamt om zijn eigendom op te eischen."

„Khefren?"

„Ver weg, oh koningin, achter de vallei des doods, daar, waar de heilige rivier stroomt, aan welker oevers uw voorouders werden geboren en groot waren, liet Khefren een getuigschrift achter van zijn roem en zijn macht en heden, nadat vijf duizend maal de jaargetijden zijn gekomen en gegaan, zendt Osiris zijn ziel terug in mijn lichaam, opdat ook ik roem en macht moge brengen aan het geliefde land."

„En deze?" vroeg zij, wijzende naar de plek, waar ik, die schik in het geval had, stond, verbijsterd en nederig afwachtende, welke mijn rol zou zijn in dit wonderlijke drama.

„Hij is mijn tweede ik," zeide Hugh, „aan mijn zijde geplaatst door Ra zelf, om lief te hebben, raad te geven en te beschermen."

De koningin verhief zich van haar draagbaar en zette haar kleine, met sandalen geschoeide voeten op den marmeren vloer en ging langzaam en aarzelend naar Hugh. Onloochenbaar

was zij buitengewoon schoon, langer dan het gemiddelde, met een vorstelijke houding, prachtige oogen en een volle, weelderige gestalte maar toch, terwijl zij liep, met de glimmende plooien van het zwart gewaad strak om haar heen, deed zij mij denken aan de twee wreede bewakers der poorten van Kamt, daarginds achter de granieten hallen en ik benijdde Hugh zijn geluk niet. Vlak voor ons stond het altaar waarop het lam aan Ra was geofferd met zulk verbazingwekkend resultaat en daarop stond de mand, waarmede de koningin had getracht den hoogepriester voor haar wenschen te winnen. Zij liep vlak langs het altaar, kwam dicht bij Hugh, knielde aan zijn voeten en naar hem opziende, zeide zij:

„De wil van Ra zij vervuld aan uw dienares," en zij voegde er aan toe, terwijl zij zich tot den hoogepriester wendde: „Het offer, dat gij voor mij den goden hebt gebracht, heeft mij vrede en geluk gebracht. Beveel den slaven van den tempel, dat zij de ossen brengen, beladen met de gaven, welke ik in mijn dankbaarheid u schenk."

Het was niet mogelijk de gedachten te raden van den ernstigen en geleerden Ur-tasen bij dit korte tooneel. Bijgeloof streed hevig met verstand, onder dien geschoren kruin; ik meende, dat ook begeerigheid een groote rol speelde. Ongetwijfeld was hij er zeer verbijsterd over, hoe wij in het binnenste van het heiligdom waren gekomen, terwijl onze blanke huid elke gedachte, dat wij inboorlingen van zijn eigen land waren, loochenstrafte. Later kwam ik er pas achter, hoeveel hij van het bestaan wist, van een wereld achter de woestijn en buiten de poorten van Kamt; voor het oogenblik won bijgeloof het na een korten strijd, en na enkele oogenblikken van ontzettende spanning zag ik, dat de hoogepriester van Ra bereid was, althans uiterlijk den vreemdeling als een gezant der goden te aanvaarden, zooals hij beweerd had te zijn. Langzaam liet hij den dunnen sluier vallen, die met een zacht geritsel achter ons sloot en een glinsterenden achtergrond vormde voor de lange gestalte van Hugh met de schoone vrouw, die aan zijn voeten knielde.

Ur-tasen liep naar het midden van den tempel, waar, op een hoog voetstuk, een reusachtige gong stond; hij nam den geweldigen klopper en raakte met sterken arm drie maal het metaal totdat het geluid in oorverdoovend geraas, evenals onafgebroken donderslagen, door de uitgestrektheid van het gebouw weergalmde. Terwijl hij sloeg, werden van alle kanten

deuren geopend en gordijnen terzijde geschoven, stroomen van licht in de duisternis binnen latende. De geschoren priesters en zij met de kenteekenen van dieren keerden terug, gevolgd door de blinde priesteressen, die op eentonige wijze haar aanroep tot de goden zongen. En van alle zijden kwamen een menigte lieden binnen, mannen en vrouwen, lang en slank gebouwd, met donkere, amandelvormige oogen en warme olijfkleurige tint. Zij marcheerden binnen bij honderden en duizenden, sommigen in prachtige gewaden, anderen met hun lendedoek om het middel, rijken en armen, eenvoudigen en machtigen, maar allen stonden stil, toen zij Hugh in het gezicht kregen aan de voeten van hun god, hoog opgericht, terwijl hun koningin nederig aan zijne voeten knielde.

Toen begon de hoogepriester, die aan de linkerzijde van het altaar stond, omringd door zijn priesters, op luiden en plechtigen toon te spreken.

„Oh, volk van Kamt, in het bijzonder gij, inwoners van Men-ne-fer, aanschouw de groote en roemruchtige geheimen van Ra! Luister! Osiris heeft u het groote voorrecht geschonken het eerst uw oogen te mogen slaan op hem, die de Lieveling is der goden! De Allerhoogste heeft niet gewild, dat het groote huis van Memmoun-ra, weggevaagd wordt van het aangezicht der aarde en van den voet van zijn troon heeft Osiris ons zijn veel geliefde gezonden. Khefren, die over het land regeerde, toen de heilige rivier van welke uw voorvaderen hebben gesproken, stroomde van het Noorden naar het Zuiden, is teruggekeerd uit de oorden waar Anubis woont, om opnieuw op den troon van Kamt te zitten. Het is de wil van Osiris, van Ra zelf, u door mijn mond overgebracht, dat gij zijn lieveling zult eeren en liefhebben, zoo als gij het hemzelf zoudt doen. Volk van Kamt, aanschouwt uw toekomstigen koning!"

De blinde, priesteressen zetten een soort triomflied in.

De menschen hadden zich voorover geworpen en kusten den granieten vloer. Ik keek naar de plek, waar, te midden van rose gekleurde draperien, de zieke Pharaoh in zijn kussens leunde en met zijn twee kaalhoofdige apen speelde. Toen zag ik voor den tweeden keer, dat ik, in dit droomenland, tusschen deze lieden, die zoo buitengewoon onwerkelijk leken, een stuk echt menschelijk leven voor mij had. Op het gelaat van den zieke kwam toen hij naar Hugh keek onder zijne zware oogleden een uitdrukking van doodelijken haat en minachting. Schijnbaar had hij niet de minste aandacht of belangstelling

geschonken aan hetgeen plaats had, sinds het eerste oogenblik van verbazing, toen wij op het tooneel verschenen; hij scheen geheel verdiept in de moeielijke taak een diamanten ring over den poot van een der kleine apen te schuiven. De uitdrukking kwam slechts zeer kort en ik geloof niet, dat iemand anders dan ik ze heeft opgemerkt.

Het volgend oogenblik had hij weer hoorbaar gegeeuwd en klonk zijn gewone sarcastische, droge lach, toen het kleine, leelijke beest hem vinnig in de hand beet.

Er volgde een ingewikkelde en plechtige godsdienstoefening, met veel gezang en slaan op sistrum en trommels; ik kon zien, dat het volk met denzelfden bijgeloovigen eerbied en ontzag keek naar Hugh en mijn nederigen persoon, als waarmede de koningin onze mystieke verschijning had beschouwd. Ik vroeg mij af, wat er in het hoofd van den hoogepriester omging. De tien ossen, beladen met smaragden, duiven en andere schatten, hadden blijkbaar zijn twijfelingen tot zwijgen gebracht, want op een gegeven oogenblik knielden hij en al zijn priesters aan de voeten van Hugh en kusten telkens den grond voor hem. Daarna brachten twee priesters een lief, klein leeuwtje aan een ketting en zetten het op het altaar, tot mijn ontzetting zag ik hoe de hoogepriester Hugh een grooten, scherpen dolk in de hand gaf. Arme Hugh! Toen hij een jongen was, kon hij niet zien, dat een tor werd doodgemaakt en blijkbaar behoorde tot de waardigheid van de rol, dien hij zelf had uitgedacht, dat hij dit mooie, kleine schepsel, dat speelsch als een klein poesje, rondom zijn eigen staart liep, op het heilig altaar zou dooden. Ik zag, dat hij zeer bleek was geworden, en dat de zieke jongeling hem met boosaardige en spottende oogen aankeek, terwijl de hoogepriester en het gansche volk wachtte. Het was een zeer spannend oogenblik, want ik was door schrik bevangen bij de gedachte, dat Hugh, die uiterst zwak moest zijn door gebrek aan voedsel en de zenuwspanning der laatste uren, smadelijk zou flauw vallen aan den voet van den troon van den God, wiens Lieveling hij was. Wat het gevolg zou zijn was vrij duidelijk. Het „uitwerp" proces der twee bedriegelijke boosdoeners zou snel en zeker plaats hebben.

„Sluit je oogen, Girlie, het moet gebeuren," fluisterde ik.

En Hugh sloot zijn oogen en beheerschte zich met bijna bovenmenschelijke inspanning. Ik volgde hem naar het altaar en hield hem het kleine schepsel toe, gereed het mes te leiden, zoodat de dood onmiddellijk zou intreden. Maar ofschoon hij

zoo bleek als de dood was, was de hand van Hugh vast, maar toen het bloed uit de keel van het leeuwtje over zijn hand stroomde wankelde hij en werden zijn lippen doodsbleek. Gelukkig was ik dicht bij hem en onmerkbaar in staat hem te ondersteunen, terwijl ieder aandachtig stond te luisteren naar den plechtigen aanroep of liever de bevelen, welke de hoogepriester uitsprak na de volbrachte offerande.

„Volk van Kamt, in den naam van Osiris, beveel ik u zijn Lieveling te eerbiedigen!

„In den naam van Isis, de godin, wier beeld de nachten van Kamt verlicht en ze boven alles schoon maakt, beveel ik u naar hem op te zien als uw toekomstig heer en koning.

En in den naam van Ra, het groote en ontzagwekkende mysterie, die elke troon opbouwt, en elk rijk maakt, beveel ik u, trouw te zweren aan hem, aan zijn kinderen en aan zijn kindskinderen, zoolang de eeuwen voortrollen!"

Daarna hief hij de handen omhoog en sprak een plechtige zegenbede uit over de verzamelde menigte.

Moge de zegen van Ra op uw hoofd rusten.

„Moge Osiris u genade en wijsheid geven, en aan uw dochters schoonheid boven al de kinderen der menschen!

„En moge bij uw dood Horus voor u pleiten voor den ontzagwekkenden rechterstoel van de twee en veertig rechters!

„Terwijl de hand van Anubis uw ziel leidt naar eeuwige rust en vrede!"

De blinde priesteressen zwaaiden hun gouden wierookvaten naar ons toe, en spoedig was Hugh gehuld in een liefelijk geurende wolk, waardoor zijn lange gestalte als gezwachteld leek in witte draperieën, terwijl hij van achter zwak verlicht werd door de lampen van het heiligdom, die flikkerende blauwe stralen rondom zijn hoofd wierpen, die een spookachtigen stralenkrans schenen te vormen.

Na enkele oogenblikken van volkomen stilte in het uitgestrekte en dichtbezette gebouw, stond de koningin op en zeide tot Hugh.

„Wil mijn heer de woning zijner dienares door zijn tegenwoordigheid vereeren?"

En zij leidde hem naar de draagbaar, waarop zij hem uitnoodigde naast haar plaats te nemen. Ik volgde en stond dicht bij Hugh, want hij was er in geslaagd, toen hij vlak langs mij ging, mij toe te fluisteren:

„Blijf naast mij, oude jongen. Laat ons niet scheiden, wat er ook gebeurt!"

De acht zware reuzen hadden de draagbaar van den Pharaoh reeds omhoog geheven; hij werd gedragen door de menigte van neergebogen gestalten, door den uitgestrekten vleugel des tempels. Hij nam echter niet de minste notitie van zijn aanbiddende onderdanen; minachtend ging hij hen voorbij en toen zijn draagbaar verdween door de wijde poorten, kon ik nog steeds zijn hoorbaar geeuwen en zijn luiden, scherpen, sarcastischen lach vernemen.

De koningin en Hugh werden ook op de schouders der dragers getild; ik kon naast hem loopen, terwijl de menigte schitterende personen, met officieele staven, bedienden en slaven, zich achter ons aansloten en in plechtige processie volgden.

Was het schouwspel van den tempel van Ra met zijn antichamber van zwart graniet, zijn geheimzinnige uitgestrektheid, zijn blinde priesteressen en plechtige priesters indrukwekkend en majestueus geweest, het tafereel hetwelk zich voor ons ontrolde toen wij de open voorhallen doorkwamen was boven alles schitterend, verrukkelijk en schoon: de lucht was zacht en geurig, even als die van een Engelschen Junimiddag en vervuld van den doordringenden en scherpen geur van duizenden mimosaboomen en acasiabloesems en van het geluid van ontelbare vogelkelen. Het uitspansel was wolkeloos en blauw, en van de hoogte der reusachtige marmeren trap, waarop wij stonden, konden wij de straat zien liggen aan den voet van een reeks heuvelen, die haar scheidde van de verschroeiende woestijn. De huizen waren hoog en vierkant, met platte daken, steunende op zware kolommen, die schitterden met zonderlinge arabesken en insripties in uitgezochte tinten van email en daartusschen, de straten vormend, waren breede kanalen gegraven, in welke het water helder en blauw was, flonkerend als van tienduizenden edelgesteenten, op de kanalen gleden ontelbaar veel booten met hoogen voor en achtersteven in den vorm van een halve maan. Eenige waren beladen met stapels oranjeappels en andere vruchten en bergen bloemen; levendige kleurige vlekken werpend op het water. Het graniet der huizen was zacht rose gekleurd en boven eenige der geweldige poorten verhief zich reusachtig beeldhouwwerk bedekt met email, naast groepen palmen en acaciaboomen; en ver in het verschiet voor ons, scherp afstekend tegen het koepeldak van het uitspansel, staken ontzagwekkend, geheimzinnig, majestueus de groote, wonderbare pyramiden, de graftomben der koningen van Egypte uit.

Het schouwspel was waarlijk prachtig; een verwezenlijking van alle schoonheden, kunst en kleuren, waarvan geleerden in woorden ons verhalen die, toen ik ze mij op dat oogenblik herinnerde hol en kleurloos schenen. Een beeld zooals de oude heer Tankerville alleen wist te schilderen, voor onze verrukte schooljongensoogen, als hij vertelde van de tempels van Khefren, de sphinxen van Kleops, van de geheimzinnige Neit-akrit en het schoone land, waarover het doodskleed der vergetelheid reeds zoo lang had gelegen. Hier was het nieuw en frisch, voor altijd levend, en wij, twee prozaische Britten, waren hier om de schoonheden er van te aanschouwen. De booten in den vorm van een halve maan, met de helder gekleurde zeilen, de naakte bootslieden, wier huid in de zon glansde, als stukken geel marmer, hun scharlaken nauwsluitende mutsen, hun metalen halsringen, het leven, de beweging, de schoonheid, de kleur bedwelmde mij.

Ik keek naar Hugh, hij had het hoofd naar achteren geworpen en, gesteund op zijn elleboog, keek hij naar het land, hetwelk hij zoo vermetel besloten was te regeeren, en dat hij zoo schoon vond. Wat de koningin betreft, voor haar was er te midden van al deze schoonheid, deze pracht, slechts één ding waard, om naar te zien, en dat gaf een eigenaardige zachtheid aan haar fijn zinnelijk gelaat, dat was de aanblik van den mystieken vreemdeling, die gevraagd had den troon met haar te deelen, de afgezant van Osiris en van Ra, de Lieveling der goden.

De zieke Pharaoh was in een der booten gedragen en werd reeds weggeroeid, gevolgd door zijn prachtigen stoet; de draagbaar der koningin hield ook stil aan den voet van de tempeltrap en Hugh hielp haar afstappen en in haar eigen boot gaan. Zij scheen ongaarne van hem te scheiden en uitte haar „liefdessmart" in veel gefluister dat ik door mijn gebrekkige kennis der taal niet kon vatten. Eindelijk wuifde zij ons een laatst vaarwel toe, de acht roeiers lieten hun riemen in het water zakken, met langzame en rhythmische beweging, verdween het koninklijk vaartuig, gehuld in der koningin's geliefkoosde zwarte draperiën en glinsterend van gouden versierselen langs het kanaal en eindelijk was ik tenminste betrekkelijk alleen met Hugh.

Er wachtte blijkbaar een boot op ons, want neergeknield op den grond wachtten acht, donker uitziende mannen op ons en schenen ons te vragen in te stappen, hetgeen wij deden. De stroom van menschen was uit den tempel gekomen en stond

nu in dichte schilderachtige groepen, op de hooge trap op een eerbiedigen afstand, elke beweging van den Lieveling der Goden gadeslaande.

„Nu wil je mij misschien wel zeggen, oude jongen, hoe dit alles moet eindigen," zei ik, zoodra ook wij door het kanaal, werden geroeid, een halfdozijn bootlengten achter de koningin.

Hij wendde zich tot mij, en de zonnigste glimlach dreef allen ernst van zijn gelaat.

„Ik weet het niet, en het kan mij ook niet schelen," zei hij met een vroolijken lach. „Zeg mij maar eens, of dit niet het heerlijkste, het prachtigste is, dat een sterveling zich kan voorstellen?"

„Het is stellig het meest grootsche schouwspel, dat ik ooit heb gezien, Girlie: maar vertel mij nu toch in 's hemelsnaam, wat je denkt te doen."

„Doen? oude jongen!" zeide hij op zijn kalme, overtuigende manier.

„Wel, over dit prachtige land regeeren, met jou als mijn eerste minister."

„Ik weet, dat je niet bescheiden bent, mijn waarde," zei ik lachend „maar ik zou wel willen weten, hoe je dit lofwaardig plan denkt uit te voeren en of het fonds van bedrog, waaruit je de wonderbare geschiedenis van je oorsprong haalde onuitputtelijk is, want je zult er heel wat van noodig hebben."

„Nu, was het geen uitnemende gedachte van mij, oude jongen? Het volgende oogenblik zouden wij ontdekt zijn geworden en je kunt je evenals ik voorstellen, op welk een snelle wijze wij gedwongen geweest zouden zijn, dit schoone land te verlaten."

„Het was een moedige zet, Girlie; en jou waardig. Maar ik zou willen weten, waar dit alles toe zal leiden."

„Tot de schitterendste ontdekkingen der oudheid waarvan de wereld nog ooit heeft gedroomd," antwoordde hij met geestdrift, zijn oogen straalden van opgewektheid en geestdrift. „Ontdekkingen, waarvan mijn beste vader placht te droomen waardoor zijn hart brak als hij er aan dacht, dat ze door andere oogen, andere handen dan de zijne zouden worden gedaan. Ik denk dit volk te regeeren, het te bestudeeren, te kennen, lief te hebben, te overwinnen en als wij dan al hun geheimen hebben geleerd, gaan wij terug naar Engeland, en brengen de wereld in stomme verbazing over de schatten, die ik hun verwonderde oogen zal laten zien."

„Terug gaan naar Engeland, Girlie?" zeide ik met een lach; „niet waar, dat klinkt praktisch uitvoerbaar, is het niet? Je vergeet, dat Hammersmith op aanzienlijken afstand van dit schilderachtige paradijs ligt, dat de laatste omnibus naar de Broadway is vertrokken, en de tramdienst voor het oogenblik is verstoord. Er is slechts één uitgang uit dit feeënland, en dat is die, waardoor misdadigers zonder voedsel en water, in de woestijneenzaamheid worden geworpen; of je moest deze heuvels denken over te gaan met een ballon."

„Denken te gaan? Voor het oogenblik, beste Mark, denk ik niets anders te doen, dan naar hartelust te genieten. Ik, als koning, regent van dit land, en jij als mijn raadsman, wijsgeer enz. Daarna — ik hoop een langen tijd in het verschiet, als jij en ik genoeg hebben van deze plaats en gereed zijn aan de wereld eenige van deze wondervolle geheimen mede te deelen, dan...."

„Ja? Dan?" zeide ik, want hij zweeg een poos om zijn oogen te laten gaan over de ver verwijderde pyramiden.

„Oh, nu ja, dan, oude jongen," zeide hij met zijn groot zelfvertrouwen, „dan zal er iets gebeuren; daar ben ik zeker van — iets wonderbaars — geweldigs — ik weet niet wat. Misschien het opheffen van deze rotsen, — een algemeene chaos — om *mij* door te laten. Wat doet het er toe? Is het heden al niet schitterend genoeg, dat je nu al wilt denken aan de toekomst?"

„Hoe kon ik anders dan hem bewonderen met zijn groot geloof in zichzelf en de geheele wereld, zijn geestdrift, zijn vertrouwen, groot genoeg om een berg op zij te schuiven, indien hij hem in den weg mocht staan, zijn onwrikbaar voornemen, dat tegelijk aarde en hemel, dampkring, zon en heelal torschte?

„In elk geval," zeide ik lachend, „heeft het tegenwoordige voor jou nog een andere bekoring: je hebt reeds een zeer schoone bruid."

„Ja, zij is schoon," zeide hij kalm, „maar nu en dan is zij wat onaangenaam."

„Een onvervalschte Cleopatra, Girlie; tenminste voor het oog."

„En waarschijnlijk ook van karakter. Bedenk toch eens, Mark! Cleopatra, heden levend. De Cleopatra, van wie wij allen lazen, op wie wij allen verliefd werden, toen wij nog in onze jongensjaren waren, werkelijk levend! En de Pharaoh, Kleops! Khefren! Mena zelf! En deze lieden, heden nog graftomben bouwende, die de pyramiden van Ghizeh evenaren, en sphinxen uithouwend

en reusachtige goden, waarnaast de figuren te Abu-Simnel niets dan studentenwerk is!"

„En denk eens aan, Girlie, een echte Pharaoh, die een echte, onverbiddelijke vijand is."

Hugh fronste even het voorhoofd, daarna lachte hij.

„Ja, hij is geen vriend. Hij was de eenige, die niet in mijn belangwekkende afkomst geloofde."

„Het is mogelijk, dat hij wetenschappelijke neigingen heeft, of dat zijn ziekte hem scherpzinniger maakt dan zijn medemenschen. Ik zou wel willen weten, wat de hoogepriester van dit alles denkt!" „Het is moeielijk te zeggen. Wij zullen het met ter tijd wel vernemen; maar in één opzicht heeft hij zijn schepen verbrand op het oogenblik, waarin hij plechtig aan den voet van zijn eigen god heeft verklaard aan die groote schare menschen, dat ik werkelijk de afgezant en de Lieveling der goden was. Hij kan daarop nu niet terugkomen, zonder zich zelf tot leugenaar te maken."

„Ik zou wel willen weten, welke zijn positie in het bestuur van dit land is?"

„Ik zou denken, hoofd. Bedenk dat hij feitelijk aan Koningin Maat-kha verbood te trouwen met een harer onderdanen, en zij was volkomen bereid te gehoorzamen toen ik, de Lieveling van Osiris op het tooneel verscheen."

Zijn oogen schitterden om het vermakelijke van den toestand en hij voegde er aan toe.

„Wat denk je, dat tante Charlotte er van zou zeggen, beste Mark, als zij je in het nieuwe karakter van een gestorven Egyptenaar weer in het leven zag komen, om het hart van het groote volk van Kamt blij te maken. Hoe voel je je. Hè?"

„Zoowat hetzelfde als jij, Girlie, in je karakter van overweldiger, van het eigendom van een ander. Nu kan je je niet vrij maken van het feit, dat door het spelen van een half goddelijke rol, je er aan hebt meegeholpen een dame van haar wettige rechten te berooven, en zij, te oordeelen naar de geestdrift van den hoogepriester, is jong en schoon."

En wat nog meer zegt heet Neit-akrit," voegde Hugh er peinzend aan toe, „een naam, die voor jou en mij is verbonden aan de liefste herinneringen onzer kindsheid, aan de dierbare, oude „Chestnuts" het museum, waar de schim der geheimzinnige Koningin voor onze opgewonden verbeelding placht te dwalen, tot het leven geroepen, door het schilderachtige verhaal van mijn vader en bezield door het flikkerend

licht van het groote houtvuur, dat vlamde in den ouderwetschen haard. Misschien, Mark, is dit alles toch maar een droom, jij en ik zijn hier niet werkelijk en dadelijk zal ik tenminste ontwaken en zien, dat ik naast dien haard zit, bezig om bij die wegstervende, gloeiende sintels de laatste regels te ontcijferen van een spottend artikel, dat de herinnering lastert van den krankzinnigen Tankerville en zijn stokpaardje."

Wij hadden den tempel van Ra nu ver achter ons gelaten en terwijl Hugh sprak, was onze boot een breeder kanaal ingevaren; aan beide zijden werden de huizen nog statiger, nog weelderiger dan te voren. Onder de zuilengang van zware kolommen en in de poorten, zagen wij groepen rijk gekleede menschen, die onze boot met nieuwsgierige blikken nakeken terwijl zij snel voorbij gleed. Klaarblijkelijk had het groote en geheimzinnige nieuws zich snel door de stad verbreid en zoowel in de huizen der rijken als der armen, waren zij verlangend den blik te slaan op den afgezant van Ra.

Wij gingen een eiland voorbij, dat een markt scheen, want reusachtige stapels granaatappels, meloenen en dadels, waren overal te zien naast bergen gouden mimosa, sneeuwwitte acacia's, gespikkelde oranjes, vlammend roode lelies en rose aloe's waarachter vrouwen zaten in lichte gewaden en met gekleurde doeken over het donkere haar; terwijl tusschen dezen overvloed van vruchten en bloemen bezige gedaanten heen en weer gingen. Maar bij het zien van de koninklijke booten, werden granaatappelen en dadels, aloe's en palmen vergeten, en een opgewonden menigte snelde naar den waterkant. Daar nam een klein meisje, dat ondernemender was dan de anderen, een ruiker mimosa en wierp het met verwonderlijke behendigheid uit alle kracht naar onze boot, waar hij recht op den schouder van Hugh neerkwam, ons beiden overstroomend met een liefelijken geurenden vloed van gouden stof. Een luide kreet van vreugde klonk door de lucht en in een oogenblik waren wij, de boot en de bootslieden bijna slecht terecht gekomen door een waren stortvloed van bloesems — lotusbloemen en kamperfoelie, takken papyrus en ruikers iris, doordringende tuberozen en takken oranjebloesem — zoodat wij heel wat moeite hadden een waardige houding te bewaren, onder dezen aanhoudenden stroom.

„Dit is tenminste geen droom, Girlie," zeide ik, zoodra wij het enthousiaste marktplein achter ons hadden, „geen wonder, dat het niet moeielijk voor je zal zijn, eerbied en gehoorzaam-

heid van zulk een geestdriftig volk af te dwingen. Zij zien je reeds aan als een van hun goden."

„Zij bekoren mij, Mark. Zij zijn zoo intens schilderachtig. Maar het hindert mij, dat er een ontzettende ader van koelbloedige wreedheid is in hen, die het volk regeeren."

„Volmaakte monsters, zou ik zeggen als ik denk aan den vreeselijken vloek dien zij over de misdadigers uitspreken."

„Ik zal tenminste beproeven in dat opzicht beschaving te brengen. Beschaven! —" voegde hij er lachend aan toe. „Waarlijk, een vreemd woord, om te bezigen in verband met menschen, die zulke steden bouwen en tempels beeldhouwen. Maar één ding moeten zij nog leeren."

„Christendom?" zeide ik. „Je bent moedig."

„Christendom?" — Neen, oude jongen, jij en ik zijn niet geschikt voor zendingswerk. Ik geloof, dat er daarvoor iets aan onze opvoeding ontbreekt, iets niet in orde is — misschien ons gevoel voor humor, maar wij kunnen den weg plaveien voor waardiger menschen dan wij zijn, wier gemoed verheven is boven de bezwaren die, ik moet het bekennen, mijn handen zouden beletten deze heidensche, maar prachtige tempels te vernietigen en daarmede deze valsch, maar toch zoo schilderachtige godheden. Dan, als deze wereld, geleid door ons, lang genoeg zal hebben feest gevierd in het schilderachtige van dit groote, onbekende land, kunnen de Westersche volkeren hun eindeloos gevecht beginnen over de vraag wie hunner het 't best zal ontheiligen."

Er was geen tijd ons gesprek voort te zetten, want de boot naderde langzaam een eiland, dat in het midden van den stroom lag. Wij zagen temidden van schaduwrijke boschjes van reusachtige fuchsias en neerhangende clematis het glinsterend verguldsel en de koperen daken van een groot paleis, dat verborgen lag in een priëel van veel-kleurige bloemen. Gaandeweg naderend, zagen wij de edele vormen er van: zijn muren en kolommen van albast bedekt met arabesken en ornamenten in verschillende tinten van goud. Het stond vlak bij den waterkant, boven een reeks marmeren treden; een aantal rose flamingo's liepen daar in statige majesteit op en neer. In de takken der acacias en palmen krijschten schril verscheiden apen en onder de schaduw van neerhangende bladeren zagen wij een kudde sneeuwwitte koeien met lange, slanke horens

Een menigte kleine meisjes in hemelsblauwe kleedjes stonden langs de lange trap en toen de boot der koningin beneden werd

vastgelegd, begonnen zij allen een zachtklinkend welkomstlied te zingen.

„Het schijnt, dat wij de gasten zullen zijn van de koninklijke dame," zeide ik, toen ook onze boot, zich naar dien kant wendde. „Ik weet niet, hoe jij je voelt, beste Girlie, maar wat mij betreft ik sta op het punt in een te zakken als ik binnen het uur geen voedsel krijg."

Zoodra wij geland waren, trad de koningin op Hugh toe en sprak eenige vriendelijke woorden van welkom tot hem; daarna verwaardigde zij zich eindelijk notitie van mij te nemen.

„Wilt u mijn heer vergezellen onder het nederig dak, dat hij met zijn tegenwoordigheid wil vereeren?" vroeg zij.

Nu voelde ik, dat het ongemanierd zou zijn op deze uitnoodiging als antwoord slechts te knikken en toch kon ik op dat oogenblik mij geen enkel woord van mijn Egyptische woordenlijst herinneren. Aangeboren Britsche verlegenheid, als men van aangezicht tot aangezicht wordt geplaatst tegenover een vreemde taal, had mijn tong en geheugen volkomen verlamd, en alles, wat ik kon doen om den schijn te redden, was zwijgen en ietwat onbeholpen buigen voor de dame."

„Is uw raadgever stom?" vroeg zij zich verwonderd tot Hugh wendende.

„Hij spreekt slechts zelden," antwoordde hij met de hem eigen tegenwoordigheid van geest — ik noemde het onbeschaamdheid— „want zijn woorden zijn parelen van wijsheid, schatten, hem door Horus gegeven, de geleerdste en daarom het kostbaarst."

Zij scheen tevreden gesteld, en glimlachte mij lieftallig toe, toen wij allen de trap beklommen; maar zij richtte haar woorden niet meer regelrecht tot mij.

In de hal van haar paleis nam zij afscheid van ons, maar niet, voordat zij haar raadgevers, ministers en slaven zonder eenig voorbehoud ten dienste van Hugh had gesteld. Een gedeelte van het paleis zou blijkbaar uitsluitend aan ons worden afgestaan. Een schitterende persoon, die een staf droeg en een gordel aanhad, voorzien van inscripties, leidde ons door verscheiden kamers; op den drempel van elk vertrek knielde hij plechtig, vlak voor Hugh en heette hem welkom, terwijl hij den grond kuste. Van al de groote hallen, welke wij doorgingen, was die niet het minst aantrekkelijk, waarin de marmeren vloer ongeveer zes voet onder den beganen grond was uitgehouwen, en het bassin gevuld was met welriekend, zacht

dampend water. Het riep het verrukkelijkst visioen van een zwembad bij mij op, dat mijn opgewonden verbeelding, zich maar kon voorstellen, en alleen het denken aan mijn waardigheid als eerste raadgever der goden hield mij terug van de overweldigende verzoeking om op staanden voet in het verleidelijke bassin te springen. Maar nadat de schitterende beambte ons nog eenige keeren had verwelkomd, en ons onze slaapkamers had gewezen, die in elkaar liepen, waarbij hij weer zoo plechtig groette, dat ik bijna in de verzoeking kwam hem uit onze goddelijke tegenwoordigheid te schoppen, werden wij eindelijk overgelaten aan eenige bedienden met donker gelaat, vlak voor het liefelijk geurende dampende water! — Het vervolg is stilte! uitgezonderd het geplas en het gekreun van tevredenheid; stilte en oneindige zaligheid!

Daarna, gekleed in vreemde gewaden die uit den hemel gevallen schenen te zijn en bij welke het er niet op aan scheen te komen of ze pasten, want voor het meerendeel bestonden zij uit mantels, werden wij plechtig naar een ander aardsch paradijs geleid. In het midden van een der hallen waar een aantal plechtige personen op verschillende fantastische wijzen ons welkom heetten stond een lage tafel, bedekt met alles, wat neus en verhemelte maar kon streelen, van twee uitgehongerde schepsels, wier laatste maaltijd, ongeveer acht uur geleden gebruikt, bestond uit een stuk van een rauwen poot van een gier. Groote manden met vruchten en olijven, brood en koeken van de meest verschillende soort en boven alles — het midden van de tafel in beslag nemend — een vreugde, voor de oogen, een genot voor het hart — een reusachtige gebraden gans, met een bruine, knapperige huid, en met een verrukkelijken aromatische geur van heerlijke kruiden. En genoten wij niet van den gans, ondanks het feit dat wij hem moesten snijden met stompe, bronzen messen en de stukken met een lepel naar onzen mond moesten brengen? Ik zou niet graag vertellen, hoeveel er van overbleef op het oogenblik, toen wij er werkelijk mede klaar waren. De schitterende personen hadden zich gelukkig bescheiden teruggetrokken, toen wij ons maal begonnen met onze bedienden, bestaande uit het bekoorlijkst kleine legertje van donkeroogige kellnerinnen, dat ik ooit heb gekend om sauzen en vruchten te overhandigen. Zij waren zeer schilderachtig, maar, ik bloos, terwijl ik het moet zeggen, zeer schaarsch gekleed met een lederen kraag bezet met turkozen en een donkerblauwen doek die rondom de kleine hoofdjes

werd vastgehouden door een doffen metalen ring; maar ik moet bekennen, dat dit costuum onzen eetlust niet in het minst schaadde. — Zelfs vond ik, dat het een bijzonderen pikanten smaak aan dien gebraden gans gaf — en toen de aardige meisjes wijn in onze bekers schonken uit een groote steenen kruik, dacht ik, dat het druivensap nooit zoo heerlijk had gesmaakt.

HOOFDSTUK VIII.

De afgazant van Prinses Neit-Akrit.

De volgende dag bestaat slechts in mijn herinnering als een lange en schitterende vertooning; toegejuichte processies door de stad, kreten van een geestdriftig volk, boodschappers, die in alle richtingen door het land werden gezonden, om het groote nieuws te verkondigen aan de bewoners van de meest verwijderde hoeken, met de belofte aan enkele der gewichtigste steden, dat het spoedig hun beurt zou zijn verheugd te worden door het aanschouwen van den Lieveling van Ra, den zoon van Osiris, den gezant van den Allerhoogste. Het was voor ons beiden een vermoeiende dag, die in ons eigen land een betrekkelijk bescheiden positie innemend, niet gewoon waren aan de praal en het geschitter der hoven en de eerbewijzen en plechtige buigingen van talloos veel schilderachtige lieden. Wat mij betreft, ik vond mijn sleepende kleeren heel lastig om mij in te bewegen en mijn gordel van lazuursteen, waar verschillende teekens op waren aangebracht, om mijn waardigheid aan te geven, heel ongemakkelijk. Hugh scheen er een bijzonder genot in te scheppen, opzettelijk mijn ernst in gevaar te brengen op de meest plechtige oogenblikken, door oneerbiedige opmerkingen te maken over de oudere waardigheidsbekleeders die er uitzagen als mummies, die uit hun glazen kisten in het Britsch museum waren ontsnapt.

In den tempel van Osiris, waar Hugh Tankerville op een gouden troon werd geheven, ontving hij de eerbetuigingen van de edelen des lands, de waardigheidsbekleeders, de schrijvers en bedienden van het hof. Het „gepeupel" zooals de kooplieden en landbouwers minachtend genoemd werden, door de

hooger geplaatste lieden werd tot dezen indrukwekkenden dienst niet toegelaten. Zij toonden hun eerbied echter voor den afgezant der goden door van zichzelf een kleed te maken op de treden van den tempel, de terrassen en oevers, waar verwacht werd, dat de Lieveling der goden en zijn wijze raadgever hun voeten zouden zetten. (Iets dat ik buitengewoon ongemakkelijk vond, vooral als ik op de sierlijke deelen moest treden van dit nieuwe karpet; de donkere oogen, die dan naar mij werden opgeheven, half met ontzag half nieuwsgierig, waren zeer geschikt om iemand in de war te brengen.)

Echt eerbiedig en aanbiddend! Goede, oude Hugh! Ik wist, dat het hem amuseerde, want ik kon zijn oogen zien fonkelen van pret, maar zijn ernst was onwankelbaar en zijn waardigheid voortreffelijk. Bij deze processies verscheen de Pharaoh niet — misschien gevoelde hij, dat zijn eigen waardigheid daarbij in de schaduw gesteld werd — maar koningin Maat-kha verliet dien ganschen langen dag de zijde van Hugh niet. Ik kon natuurlijk het liefelijk gefluister niet hooren, waarmede zij beproefde de prachtige eentonigheid der feestelijkheden weg te vagen, maar als ik gelegenheid had, Hugh meer nauwkeurig op te nemen, kon ik bij hem niet het geringste teeken ontwaren dat antwoord gaf op haar vleitaal.

Er was een officieele maaltijd, later in den middag, welke door den Pharaoh, cynisch, lijdend en zwijgend gepresideerd werd. Ik keek, zoo dikwijls ik maar kon, onder het eindeloos maal naar hem, en kreeg eenig idee van den aard der ziekte, waaraan hij leed, mij afvragend, wat voor geneesheeren er in dit vreemde land waren om zijn smarten te verzachten en hem verlichting te geven. Met de grootste minachting deed hij, alsof hij de slaafsche groeten zijner omgeving niet zag, als ieder bij het binnentreden van de feestzaal voor hem neerknielde en den grond kuste. Hij scheen maar voor één ding belangstelling te koesteren in het leven en dat waren zijn twee apen, die hem geen oogenblik verlieten en die hem een onuitputtelijk genot schenen te bezorgen. Mijn nog altijd gebrekkige kennis van de taal hield er mij van terug een gesprek met mijn buurman aan te knoopen, een pralende, buitengewoon zware oude man, die naar pomade rook en gevoed werd met een lepel door een jong meisje, die van elk stukje proefde, voordat zij het hem toereikte. Hugh zat aan den anderen kant naast mij; in een van de enkele oogenblikken van rust, die zijn belangwekkende verloofde hem schonk, beproefden wij enkele woorden te wisselen.

Ik had ondertusschen rijkelijk genoeg gekregen van mijn gewaad en mijn gordel van lazuursteen. Ik verlangde vurig naar een schoon hemd, stijf boord, iets stevigers rondom mijn lichaam, in plaats van de losse kleeren, die mij altijd in den weg zaten, als ik mijn beenen over elkaar wilde slaan. Nu had ik steeds de gewoonte mijn stoel naar achter te schuiven en mijn beenen over elkaar te slaan; een goede manier van den eilandbewoner en het was mij nog niet duidelijk geworden, dat in een soort Romeinsche toga en vrouwenrokken deze houding verre van elegant was; voeg hierbij, dat ik vergeefs tastte naar mijn broekzakken om daar mijn handen in te steken, echte Engelschman die ik was, en bemerkte, dat ik niet alleen geen zakken, maar ook geen .... had! Ik zeide „vervloekt," luid en met nadruk.

Nauwelijks was dit nuttige en indrukwekkende stuk der Engelsche taal over mijn lippen, of ik bemerkte dat in de groote zaal een doodelijke stilte gevolgd was op het geraas van gepraat en gelach, en driehonderd paar ooren zich inspanden, het vreemde woord, dat ik had uitgesproken, op te vangen, terwijl de scherpe, donkere oogen van den Pharaoh spottend op mij gevestigd waren.

Maar er was heel wat meer noodig dan een goed Britsch „vervloekt", uitgesproken op een ontijdig oogenblik, om Hugh Tankerville's waardigheid en kalmte te verstoren.

„Gij kent de geheimen van de tong niet, waarmede Osiris zijn Lieveling leert spreken," zeide hij met de grootste onbeschaamdheid, „en mijn raadgever en ik spreken vele woorden, die het aan het volk van Kamt niet gegeven is, te verstaan, tenzij de goden het u toestaan. Slechts zij die een rechtvaardig leven leiden, een leven zonder schuld, die hun vijanden vergeven en de verdrukten opheffen, kunnen hopen de gesluierde geheimen van „Osiris" tong te begrijpen."

Ik beproefde niet te glimlachen. Ik trachtte de waardigheid van Hugh na te doen en slaagde gedeeltelijk; maar de gedachte, dat het juiste begrip van een Britschen vloek slechts de belooning van deugd kon zijn dreigde mijn uiterste pogingen om ernstig te blijven te doen mislukken.

Eerbiedig zwijgen had de vreemde mededeeling begroet, en driehonderd paar oogen staarden met ontzagwekkend bijgeloof naar den verkondiger er van. Slechts aan het hoofd der tafel werd een zacht en spottend lachje vernomen. Hugh deed, alsof hij het niet bemerkte, keek niet eens naar den machtigen Pharaoh, maar van dat oogenblik af had ik een sterk ver-

moeden hoe onwetend het volk van Kamt ook mocht zijn omtrent de wereld daarbuiten, dat hun heerscher in elk geval weinig geloof sloeg aan onzen goddelijken oorsprong.

Hoe zijn houding in de toekomst tegenover ons zou zijn, was moeielijk te gissen, hoe zwak en ziek hij mocht zijn, het was duidelijk, dat hij voor het oogenblik niet in openlijke vijandschap wenschte te komen met den Lieveling der goden, die ook de afgod van zijn volk was.

Hoe het zij, na deze episode besloten Hugh en ik zwijgend, dat het 't best was slechts Engelsch te spreken, als wij alleen waren.

De schaduwen van den avond begonnen neer te dalen, toen wij eindelijk allen van tafel opstonden. Koningin Maat-kha bracht ons in de tuinen, de gasten volgden of draalden nog rondom de tafel, dronken wijn of knabbelden honingkoeken. De draagbaar van den Pharaoh was verdwenen in de lanen; ik voor mij was opgelucht door zijn afwezigheid.

„De avond is nog jong, oh, mijn geliefde," zeide de Koningin, zich teeder tegen Hugh vleiende. „Isis is nog niet verrezen achter de heuvelen en het uur is nog verre, waarop gij mij moet verlaten om de rechtspraak van Kamt te leiden. Blijf alleen met mij en tracht in die vreemde taal, die Osiris u geleerd heeft, mij in woorden duidelijk te maken, dat gij mij schoon vindt."

„Schooner dan allen, mijn koningin," zeide Hugh ernstig.

„Toch weet gij niet, hoeveel schooner ik zal zijn, op den dag, als gij aan mijn zijde zult staan aan den voet van Isis troon in Tanis, als wolken van wierook om ons heen zullen zweven, ons verbergende voor de gapende menigte en de hoogepriester zijn hand over ons hoofd opheft om ons den hoogsten zegen te geven."

„Gij zoudt niet schooner kunnen zijn dan gij zijt," zeide hij met eenig gemis aan overtuiging, hetgeen de dame blijkbaar opmerkte, want zij zeide een weinig droevig:

„Wat zijt gij stil, oh, mijn geliefde! Drukt het noodlot van Kamt misschien reeds zwaar op uw schouders. De Pharaoh is ziek, hij wenscht niets anders dan rust en vrede; zijn vijanden zijn machtig geworden in het land."

„De heerscher van Kamt, moest geen vijanden hebben, oh koningin! Want zijn regeering moest barmhartig en rechtvaardig zijn; rechtvaardigheid ontwapent de handen van een vijand."

„Maar daar zijn de jaloerschen, de naijverigen," voegde zij er met den liefelijksten glimlach aan toe: „zij, die zoo dicht bij

den Pharaoh staan, dat zij met één aanraking der hand gemakkelijk de kroon zouden aanraken, die zoo onvast op zijn hoofd is."

„Mijn plaats, oh, koningin, zal zijn naast den Pharaoh, om zijn kroon te beschermen tegen de handen der jaloerschen en naijverigen."

„Ja! ik weet het, en uw bescherming is machtig, oh Lieveling der goden! Maar is het niet goed, dat iemand die na en dierbaar is, dag en nacht tot de goden bidt, opdat hun voortdurende zegen op zijn hoofd blijft?"

Ik begon mij te verbazen, waarom Koningin Maat-kha plotseling zulk een groote bezorgdheid voor haar zoon toonde, haar lieftallige manieren, haar coquetterie, welke zij kunstig uitoefende, deed mij vermoeden dat zij een geheim spel speelde.

Voor het eerst interesseerde mij de betooverende, exotische koningin zeer. Ik was altijd een scherp opmerker en ernstige bestudeerder der menschelijke natuur geweest en de weinige oogenblikken, waarin Maat-kha de hoofdfiguur geweest was hadden mij reeds bewezen, dat ondanks de vele duizenden mijlen, die tusschen haar lag, ondanks de grenspalen der woestijn, der wildernissen en van ontoegankelijke hoogten, dit stralende product eener oude beschaving en haar Westersche zusters van de twintigste eeuw, hetzelfde vrouwelijke, grillige en onbegrijpelijke hart hadden.

Dat zij op ditzelfde oogenblik een spelletje op haar eigen hand speelde, daar kon niet aan worden getwijfeld; dat er een klein weinig vrouwelijke wreedheid achter de bezorgdheid voor haar zoon verscholen lag was duidelijk zichtbaar in haar amandelvormige oogen, die zich gaandeweg hadden vernauwd, totdat ze slechts twee glinsterende spleten waren die mij opnieuw de twee wreede bewakers van de poorten van Kamt in de gedachten brachten.

Dezelfde gedachte vervulde, naar het scheen ook Hugh, want hij zeide met een glimlach:

„Hebt gij reeds genoeg van uw toekomstigen heer, oh, mijne koningin, dat gij uw gedachten geeft aan dagelijksche en nachtelijke gebeden?"

„Ik?" zeide zij verbaasd.

„Ik dacht niet aan mijzelf. Het is waar, er is niemand die nader staat tot den Pharaoh en hem dierbaarder is dan zijn moeder, maar mijn zending is grooter en gewichtiger in het land, dan dat ik mijn dagen en nachten in het gebed zou doorbrengen. Neen! er zijn anderen."

„Ik begrijp u niet."

„Is het niet behoorlijk," zeide zij snel en levendig, „dat iemand, die behalve dat zij familie is van den heiligen Pharaoh, ook jong en rein is — een meisje — geliefd door Isis — dat jonge en nog onschuldige leven wijdt aan den dienst van den Allerhoogste? Haar gebeden zouden, evenals de geur der vlekkelooze lelie ten hemel rijzen, rein en onbezoedeld door gedachten of herinneringen van het verleden. Gij die onder de goden hebt geleefd, weet, dat Ra de gezangen en de aanbidding van de maagd bemint. Zijn priesteressen zijn waarlijk bevoorrecht, want zij kunnen hem altijd loven en aanbidden en hij geeft steeds verhooring aan haar gebeden."

„Gij zegt bevoorrecht? Oh, Koningin, hebt gij vergeten, dat een wreed en goddeloos besluit van dit land de priesteressen van Ra beroofd van de kostbaarste gave?"

„Wat is het gezicht in vergelijking van een reine ziel? De maagden van Kamt, wedijveren met elkaar om het voorrecht tot de uitverkoren priesteressen van Ra te behooren, die alleen, onder alle vrouwen, knielen in het binnenst heiligdom van den god. En nu, de Pharaoh ziek is, nu hij gebeden het noodigst heeft, is er geen maagd uit het huis van Memmoun-ra, die haar gezang met dat gezang vereenigt, die met haar neerknielt, smeekend aan den voet van den troon van den Allerhoogste."

„Jonge meisjes uit het koninklijk huis hebben zeker geen verlangen naar zulk een opoffering."

„Meisjes zijn gedachteloos en zelfzuchtig," zeide zij zacht, „de ouderen en wijzeren moeten haar raad geven."

„Stelt gij dus voor om aan een van uw jonge bloedverwanten den raad te geven, haar leven, en wat dierbaarder is dan het leven op te offeren opdat zij voor uw zieken zoon bidt?" vroeg Hugh die, evenals ik, scheen te bemerken, welk spel zijn bruid speelde.

„Ik kan geen raad geven, ik ben slechts een vrouw en de bloedverwante van den Pharaoh is eigenzinnig en trotsch," zeide zij met een liefelijk lachje.

„De bloedverwante van den Pharaoh? Gij spreekt dus over *een bepaald* jong meisje?"

„Wie is er in dit schoone land de eer meer waardig, priesteres van Ra te zijn, dan het kind mijner zuster, prinses Neit-akrit? Ik kan haar geen raad geven, want helaas, haat zij mij, maar gij, oh, zoon van Ra kunt haar een boodschap geven,

die komt van den god zelf. Gij kunt bevelen en zij zal niet ongehoorzaam zijn. Want als zij buiten alle verzoekingen gesloten zal zijn, buiten het gevaar en den strijd dezer wereld, zal zij spoedig vergeten, dat zij eens jong en schoon was, en de ziel der mannen doodde door haar listen en haar schoonheid; dan zal zij u voor dat bevel zegenen, en uw naam in haar hart koesteren, zooals zij het dien van een god zou doen."

Dat was dus het verborgen spel, hetwelk koningin Maat-kha speelde: Zij was krankzinnig, wreed naijverig op haar jonge bloedverwante en in die hartstochtelijke, exotische natuur waren liefde en haat absoluut en gingen boven alles.

Zij was ten prooi gevallen aan Hugh's mystieke persoonlijkheid, zijn knap voorkomen, zijn vermeenden bovennatuurlijken oorsprong, had hem bekleed, met een romantischen stralenkrans. Maar zij wist, dat prinses Neit-akrit jong en schoon was; zij speurde een mogelijke mededingster en daar zij een vrouw was, een eenvoudig, vurig, half barbaarsch schepsel, van vleesch en bloed, drong haar instinct haar, die mededingster hulpeloos te maken voordat het te laat was.

Dat haar ingeving wreed en afzichtelijk was, behoeft geen betoog, dat het geen invloed op Hugh zou hebben wist ik natuurlijk zeker. Hij wendde zich tot haar en zeide met kalm sarcasme:

„Haat gij uw jonge bloedverwant dan zoo zeer, dat gij mij vraagt zulk een afschuwelijk bevel uit te spreken?"

Maar evenals een kat, die haar nagels heeft getoond, voordat ze tot den sprong gereed is en ze weer onder den fluweelachtigen klauw verbergt, zeide Koningin Maat-kha, met den liefelijksten lach en een blik van kinderlijke verbazing:

„Gij spot met uw dienstmaagd, oh, mijn geliefde! Ik weet, dat uw woorden slechts scherts zijn. Ik haat niemand, het minst van allen het kind mijner zuster."

„Zijt gij dan bang voor haar?"

„Niet, zoo lang gij bij mij zijt," zeide zij, terwijl zij als door plotselinge ingeving een paar zeer schoone armen om den hals van Hugh sloeg.

„Wilt gij mij zeggen, dat gij mij liefhebt."

„Voor den troon van Ra eischte ik u op als mijn bruid," antwoordde hij kalm.

„Wilt gij uw liefde voor mij bewijzen?"

„Ze heeft geen ander bewijs noodig."

„Wilt gij beloven een verzoek van mij in te willigen?"

„Beveel oh, koningin; ik zal gehoorzamen, als de goden het toestaan."

„Blijf naast mij in het paleis," smeekte zij: „ga niet weg, noch bij nacht, noch overdag, buiten de muren van Men-ne-fer. Men-ne-fer is schoon en groot, het zal een feest voor uw oogen zijn, tot den dag, waarop de booten ons naar Tanis zullen dragen om ons man en vrouw te maken."

„Gij wilt mij een gevangene der liefde maken?" zei hij glimlachend. „Ik weet niet, of ik mij zoo aan uw voeten kan binden, hoe schoon gij ook zijt. Mijn raadgever zal u zeggen, dat het noodig is mijn volk te bezoeken en de steden te zien, waarin mijn toekomstige onderdanen wonen. Misgunt gij hun wat boodschappers reeds zijn gaan aankondigen?"

„Ja, ik misgun elk oogenblik, dat u van mij wegneemt. Dezen nacht, als Isis verrijst om den hemel te verlichten, zult gij naast den Pharaoh zitten in de rechtszaal van Kamt, om het vonnis uit te spreken over leven en dood, over al degenen, die gedwaald of gezondigd hebben tegen onze wetten.

Dat uur zal een marteling voor mij zijn. Bedenk, wat ik zal lijden, indien gij een dag en een nacht afwezig zult zijn."

Ik kon zien, dat Hugh, evenals ik zelf, veel pret had over haar vreemden aandrang en haar plotselinge verandering van taktiek. Zij had het er blijkbaar opgezet, dit punt te winnen, nu zij het andere had verloren, want zij gebruikte al de bekoorlijkheden en kunstgrepen, die een vrouw, die bemind wordt of bemint, alleen weet te gebruiken. Het was zeer donker en in het oosten kondigde een flauwe streep grijsachtig licht het opkomen der maan aan, maar in het half duister kon ik zien, dat de oogen der schoone koningin met een waarlijk magnetische uitdrukking op Hugh waren gevestigd, terwijl zij half een kus aanbood en er half om smeekte. Ik vond, dat een zeer ongevoelig of zeer vermoeid hart noodig moest zijn, om aan zulk bekoorlijk smeeken te weerstaan, of zulk een vleiend verzoek te weigeren en ik twijfelde er niet aan ondanks haar vroegere zeer onaangename taktiek, dat Hugh bereid was toe te geven en alles te beloven wat zij vroeg. Maar ongelukkig werd het poëtisch tooneeltje eensklaps gestoord door een fanfare van metalen trompetten, en op een afstand hoorden wij den kreet:

„Maak plaats voor den boodschapper van prinses Neit-akrit!"

Zelfs in de duisternis kon ik zien, dat koningin Maat-kha zeer bleek was geworden; een sombere rimpel verscheen boven haar oogen.

„Gij hebt nog niet beloofd," fluisterde zij haastig. „Beloof, mijn geliefde, beloof."

„Maak plaats voor den boodschapper van prinses Neit-akrit!"

Het geluid der trompetten, de herhaalde kreten versmoorden de woorden van Hugh.

„Beloof, dat gij niet zult gaan," drong zij voor den laatsten keer aan. „Beloof, dat gij mijn zijde niet zult verlaten!"

Maar het was te laat; de trompetten klonken nu vlak bij in den tuin, en vooraf gegaan door eenige bedienden der koningin, naderde ons snel, een boodschapper in glinsterende tuniek en zilveren helm, met gevleugelde sandalen aan de voeten — een zinnebeeld van zijn spoed. Maat-kha wendde zich ongeduldig tot hem.

„Wat verlangt gij?" zeide zij gebiedend. „Wie heeft u verlof gegeven tot uw koningin door de dringen? Gij verdient zweepslagen op de handen, door mijn slaven, voor uw vermetele onbeschaamdheid."

De boodschapper scheen gewoon aan deze ongastvrije begroeting, was er in elk geval zeer onverschillig voor, want hij knielde neer en kuste den grond, daarna stond hij weer op en wachtte kalm tot de stroom van woede der dame over zijn hoofd was gegaan. Daarna boog hij plechtig.

„Een groet van de allerhoogste, prinses Neit-akrit, van het huis van Memmoun-ra aan den Lieveling der goden."

„Weer knielde hij en overhandigde Hugh een sierlijk tablet van was waarin eenige woorden gegraveerd waren. Een oogenblik meende ik, dat de koningin het hem uit de hand zou rukken, maar blijkbaar aan haar eigen waardigheid denkende, bedacht zij zich en stond bleek en fronsend een weinig terzijde, terwijl een slaaf een toorts vlak bij Hugh bracht en boven zijn hoofd hield om hem in staat te stellen te lezen.

„Oh, zeer geliefde van Ra, gezant van Osiris, een groet van de nederigste uwer aanbidders. Deze dient om u bekend te maken, dat de woning van uw dienstmaagd overmorgen gereed zal zijn om u te ontvangen en Neit-akrit in afwachting u welkom te heeten, als Isis hoog aan den hemel staat. Wilt gij haar en haar huis vereeren door uw voet op haar drempel te zetten?"

„Ga niet, mijn geliefde," fluisterde de koningin zenuwachtig.

„Boodschapper, zeg aan uw meesteres," zeide Hugh kalm, „dat overmorgen, als Isis hoog aan den hemel staat, ik en

mijn raadgever onze hulde aan haar voeten zullen leggen, zooals zij verlangt."

Weer boog de boodschapper zich diep ter aarde. Koningin Maat-kha bezat onder al haar middelen blijkbaar niet die, om door een blik te dooden; anders zou waarschijnlijk de boodschapper het voorrecht duur betaald hebben den groet van prinses Neit-akrit over te brengen. Nu kon hij in vrede vertrekken, eenige zeer onaangename oogenblikken volgden — ten minste onaangenaam, wat betreft twee onzer, want de goede oude Hugh scheen buitengewoon pleizier in het voorval te hebben en had zelfs de hartelooze onbeschaamdheid mij een duwtje te geven, hetgeen de koningin gelukkig niet zag.

„Wilt gij mij niet goeden dag zeggen, mijn koningin?" zeide hij, terwijl hij beproefde een sentimenteelen toon aan te slaan. Het is tijd voor mij, om naar de rechtzaal te gaan, want Isis zal spoedig verschijnen."

Maar zonder een woord was zij vertrokken, voordat Hugh haar kon tegenhouden en verdwenen tusschen de boomen terwijl wij beiden een zwaren, bijna hartbrekenden snik hoorden, welken ik meende dat Hugh's hart met berouw had moeten vervullen.

HOOFDSTUK IX.

De rechtzaal van Men-ne-fer.

Een half uur later werden wij in het maanlicht naar de rechtzaal van Men-ne-fer geroeid en hadden alle gelegenheid om het grappige voorvalletje in den tuin te bespreken.

„Het was een vervloekte gedachte," zei Hugh met Britschen nadruk. „Zij moet mij voor een dwaas hebben aangezien om te meenen, dat ik haar listig spel niet doorzag."

„Koningin Maat-kha schijnt een doodelijken haat aan haar koninklijke nicht te hebben gezworen. Ik vraag mij af waarom."

„Ik veronderstel vrouwelijke jaloezie. Te ernstiger, daar de dame zeer weinig scrupules achter haar schoone persoon verborgen schijnt te hebben. Ik merk, dat ik een beschermende hand zal moeten uitsteken over mijn, van haar recht beroofde bloedverwante."

„Mijn beste Girlie, ik veronderstel, dat die jonge vrouw geen bescherming noodig zal hebben en dat, voor zoover gij weet, zij vriendelijk verzocht uw ergste vijandin te zijn. Zij is blijkbaar zeer schoon, en een schoone vrouw, beroofd van haar rechten, hetzij rechtvaardig of onrechtvaardig, heeft altijd een grooten aanhang."

„Een bewering, je beste college dagen waardig, oh doctor Sagacissime. Welnu wij zullen een vijand, die ons staal waardig is, niet verachten. Tot zoover hebben wij niets gehad dan zege en gemakkelijke overwinningen zouden kunnen beginnen te verzwakken. Maar ik zal je zeggen, wat wij kunnen doen, oude jongen," voegde hij er met zijn blijden, aanstekelijken lach aan toe," om onze bitterste vijandin te ontwapenen als zij er werkelijk een is. *Jij* zult gevoegd worden bij de lijst van hen, die dingen naar de hand van prinses Neit-akrit. Trouw haar, en als ik dit schoone land verlaat om terug te keeren naar den voet van Ra, zal ik jou en je erfgenamen plechtig aanstellen tot mijn opvolgers voor den dubbelen kroon van Kamt.

„Ik zal je zeggen, wat je beter deed *niet* te doen," antwoordde ik een beetje boos," en dat is zelf niet verliefd te worden op de bekoorlijke dame. Ieder hier schijnt dat te doen."

„Oh, ik?" zeide hij eensklaps ernstig wordende en met iets droefgeestigs. „Ik ben hier voor een doel, waar mijn persoon geheel buiten staat. Ik moet aan de wereld toonen, dat noch ik, noch mijn vader dwaze leugenaars zijn. Ik moet het leven, het bestuur, de kunst der menschen bestudeeren, mijn hart is bekleed met fragmenten papyrus en mummies, het is zelfs ontoegankelijk voor de schoonheid dezer warmbloedige vrouwen.

„Schaam je, Girlie, op jouw leeftijd!"

„Ik heb geen leeftijd, Mark, slechts een aantal verspilde jaren achter mij en eenige nog voor mij, die ik mij voorgenomen heb goed te besteden."

„Het was een prachtige sterrennacht en de wassende maan, scheen wonder helder over de oude stad, met haar marmeren gebouwen, haar kanalen, die zich slingerden tusschen mimosa en acacia boschjes, evenals een helder blauw lint, bedekt met glinsterende edelgesteenten. Terwijl zij roeiden, zongen de roeiers een zacht, eentonig lied en van Oost en West, Noord en Zuid bij gelijke tusschenpoozen, begroetten fanfaren van trompetten de wassende maan, terwijl ze opkwam.

De gerechtzaal van Men-ne-fer stond — een reusachtig, cirkelvormig gebouw zonder dak — hoog op een stoep van doffe, grijze, granieten treden. Open voor den hemel er boven, werd het slechts verlicht door de schitterende stralen van de maan, die scherp deden uitkomen de in halven cirkel geplaatste rijen zetels, waarop, toen wij binnenkwamen, een aantal plechtig uitziende Egyptenaren in lange, sleepende gewaden zaten. Allen stonden op, toen Hugh's gestalte verscheen in de zware, vierkante poort; wij beiden bleven een oogenblik staan, om het vreemde tooneel, dat voor onze oogen lag, in ons op te nemen. Het zou mij onmogelijk zijn eenige bepaalde bijzonderheden te geven omtrent de proporties van dit uitgestrekte amphitheater.

Het zag er waarschijnlijk grooter uit dan het werkelijk was, hetgeen te wijten was aan de dichte schaduwen, waarin de eene helft gehuld was, en die bijna onbegrensd scheen. Er waren verscheiden rijen steenen zitplaatsen in een halven cirkel geplaatst aan beide zijden van een hoogen troon, waarin, gesteund door kussens, de machtige Pharaoh achterover leunde. Aan zijn linkerzijde, een voet lager dan de koninklijke troon, zat Ur-tasen, de hoogepriester van Ra; en aan den voet van den troon, zaten drie oude mannen; in een der drie herkende ik mijn dikken buurman van den feestmaaltijd. Allen stonden op, toen Hugh binnen kwam; ik zag dat zij rondom hun middel zware gordels van lazuursteen droegen, waarop was gegraveerd: Gerechtigheid, Barmhartigheid."

Een zetel was gereed gezet aan den rechterkant van den Pharaoh, met een lageren, vlak er achter. Deze waren voor den Lieveling der goden en zijn wijzen raadgever.

Niemand zei een woord in het uitgestrekte en dicht bezette gebouw, toen wij eerst omlaag gingen naar het midden van het gebouw en daarna geleidelijk omhoog naar de zetels, die voor ons waren bestemd. Toen mijn oogen gewoon werden aan het duister in het rond, ontwaarde ik een menigte gedaanten, terwijl hier en daar een helm en een schild flikkerden.

De stilte werd akelig, bijna drukkend. Wij stonden allen, behalve de Pharaoh, die er ontzettend lijkachtig uitzag onder den schitterenden diadeem, dien hij droeg. Eindelijk begon Ur-tasen met de handen opgeheven naar den flonkerenden hemel een lang en plechtig gebed op te zeggen. Het was een gebed tot al de goden van Egypte — ik merkte, dat er een aanzienlijk aantal waren — om rechtvaardigheid, gerechtigheid

en onpartijdigheid af te smeeken. De plechtige Egyptenaren, in witte gewaden, die mij toeschenen de jury te vormen, gaven de antwoorden met neusgeluid en op slaperigen toon.

Terwijl Ur-tasen bad, droegen een aantal slaven, die naakt waren, uitgenomen een witten sluier, die stevig rondom hun hoofd was gebonden, groote bladen — waarvan elk lid der jury iets nam, dat mij bleek een tak lotusbloesem te zijn. Iedere man tikte met zijn voorhoofd tegen de lotus, als hij het antwoord uitsprak en hield ze daarna plechtig in de rechter hand.

Natuurlijk stelden wij het grootste belang in hetgeen plaats had; de wijze, waarop recht wordt gesproken in een land is het zekerste kenteeken voor het karakter van het volk. Hier geschiedde het met mysticisme, het eigenaardige uur van den nacht, het spookachtig licht der maan, de witte gewaden, de met een kap bedekte slaven, alles getuigde van een volk, dat voor het romantische gevoel had.

Maar nu had Ur-tasen geëindigd met spreken. Het laatste antwoord was gegeven, opnieuw heerschte stilte in de geheimzinnige hal. Een heraut trad naar voren met een zilveren trompet, en bleef staan in het midden van de arena, terwijl het licht der maan hem geheel bescheen. Hij hief de trompet naar het uitspansel en stiet een oorverdoovend geluid uit. Daarna riep hij driemaal met luide stem een naam uit „Har-sen-tu! Har-sen-tu! Har-sen-tu!" en telkens als hij riep, werd hij beantwoord door een trompetgeschal van drie verschillende einden van het gebouw, vergezeld door een luiden roep.

„Is hij hier? Is hij hier? Is hij hier?"

Dan voegde de heraut er aan toe:

„Laat hem naar voren komen met al zijn zonden, voor den rechterstoel van den heiligen Pharaoh en in de onmiddellijke tegenwoordigheid van hem, dien Osiris heeft gezonden van den hemel, den zoon van Ra, den Lieveling der goden. Laat hem komen zonder vrees, maar laat hem komen, bedekt met berouw."

Blijkbaar was Har-sen-tu de eerste misdadiger die in onze tegenwoordigheid verhoord zou worden in de groote hal van Men-ne-fer. Er was eenige beweging onder de menigte, en van de schaduwen scheidde zich een vreemde groep af, die langzaam en stil nader kwam. Er waren mannen en vrouwen, ook twee à drie kinderen, allen in het zwart gekleed, enkelen hadden hun hoofd geheel in zwarte sluiers gehuld. In het midden van hen, gedragen door vier mannen, was de misdadiger,

hij, die bedekt met zonden voor den Pharaoh moest staan om recht, barmhartigheid of vergeving te ontvangen. *Die misdadiger was het doode lichaam van een man*, gewikkeld in wit linnen doeken, waardoor de lijnen duidelijk zichtbaar waren. De mannen, die het lijk gedragen hadden, zetten het recht overeind in het midden van het gebouw, met het gelaat naar den Pharaoh, daar stond het recht op, onheilspellend en spookachtig, stijf en wit, scherp afgeteekend in het schitterende maanlicht tegen het dichte zwart der schaduwen er achter, terwijl er om heen, in schilderachtige groepen, een dozijn mannen en vrouwen knielden en stonden; de vrouwen weenend, de kinderen angstig en stil op elkaar gedrongen; de mannen plechtig en zwijgend.

De Pharaoh met zijn hoogepriester, de drie geleerde rechters, de talrijke jury zaten in plechtige rechtspraak over den doode.

Uit de groep trad een man naar voren, en begon op kalmen toon van allen hartstocht gespeend, de zonden van den gestorvene op te noemen

„Hij bezat drie huizen," zeide hij, „en vijf en twintig ossen, eens had hij zeventig schapen en zijn koeien gaven hem overvloed van melk. Zijn akkers waren rijk aan haver en gerst, en hij vond goudstof tusschen de kiezelsteenen in den stroom, vlak bij zijn huis. En toch," vervolgde de aanklager, „ik, het kind van zijn moeders zuster, vroeg hem een paar geldstukken ter leen, en ook een koe, daar mijn ziek kind de melk noodig had en hij weigerde het mij, ofschoon ik het hem drie maal heb verzocht, — en al dien tijd overlaadde hij Suem-ka, zijn geliefde met juweelen en goud, ofschoon Isis, haar zegen niet had uitgesproken over de verbintenis."

Het kostte dezen spreker eenigen tijd al de misdrijven van den gestorvene op te sommen! Zijn hardvochtigheid, zijn veronachtzamingen en de bedriegerijen, die hij had bedreven: en bovenal zijn onwettige hartstocht voor Suem-ka, die zijn slavin was geweest en zijn minnares was geworden.

Toen hij gereed was, trad een vrouw naar voren, die verhaalde den rijken man vergeefs te hebben verzocht berouw te hebben over zijn zonden en de lage slavin weg te zenden, maar hij had haar ruw van zijn deur weggejaagd, ofschoon zij zijn eigen zuster was. Er waren verscheiden aanklagers, die vertelden van de zonden van den gestorvene, en ieder besloot, als hij zijn verhaal gedaan had, plechtig:

„Daarom smeek ik van u, zeer heilige Pharaoh! van u die recht spreekt in den naam van den al-scheppenden Ra; van Horus, den al-bemiddelende en van Osiris den al-goede, dat gij zult beslissen, dat het lijk van Har-sen-tu niet waardig is om bewaard te blijven, zoodat het een verblijfplaats zou zijn voor zijn lage ziel, en in latere jaren weer zou kunnen opstaan, om verdere bedriegerijen en wreedheden te kunnen volvoeren."

Terwijl de aanklagers spraken werden er geen protesten van rouwdragers vernomen, die zich rondom den doode verdrongen. Een paar maal ontsnapte, een spoedig onderdrukte snik aan de keel der vrouwen. Rechters en jury luisterden in plechtige stilte en toen er niemand meer naar voren trad om over de zonden van Har-sen-tu te spreken kregen de verdedigers van den zwijgenden misdadiger het woord.

Blijkbaar zijn vrienden en bloedverwanten, zij, die profijt hadden gehad van zijn rijkdom of niet hadden geleden door zijn hardheid. Misschien ook zij, die door den dood van den rijke iets wonnen. De belangwekkendste getuige in deze vreemde verdediging was ongetwijfeld Suem-ka, de slavin. Zij was een mooi, eenigszins ruw-uitziend meisje met groote, donkere oogen en weelderige gestalte.

Zij was geheel gehuld in de plooien van een dichten, zwarten sluier, haar armen en handen waren met ringen en edelgesteenten versierd, hetgeen ik kon zien, toen zij ze smeekend tot den Pharaoh ophief en bij Isis bezwoer, dat zij nooit anders dan een kamermeisje was geweest van haar dooden meester.

De rijke man had veel vrienden. Zij vormden een ware slagorde rondom zijn lijk, tartten de verwoede bloedverwanten, stonden zijn vijanden te woord, smeekten om het recht, dat hij gebalsemd zou worden en een heilige graftombe zou krijgen, zoodat zijn lichaam rein en onbezoedeld door verval, behouden kon worden, om opnieuw de ziel te kunnen ontvangen, als ze haar zwerftochten in het rijk der schaduwen zou hebben voleindigd, waar Anubis en Hor en Ra, de Allerhoogste, wonen.

Ik kwam buitengewoon onder den indruk van dit vreemde pleidooi voor iemand, die zwijgend was, die daar in ontzagwekkende majesteit stond, en aanklacht en verdediging met dezelfde minachtende plechtigheid aanzag, dezelfde waardigheid van eeuwigen slaap.

Toen aanklagers en verdedigers gesproken hadden, volgde

er een geruimen tijd stilte, daarna stonden de drie rechters op, en herhaalden in het kort de zonden en deugden van den gestorvene. Ik moet zeggen dat ik, indien ik in de plaats van de jury was geweest, het heel moeielijk zou hebben gevonden een oordeel over het geval uit te spreken. Suem-ka, de slavin, met haar armen en handen, bedekt met juweelen, was volgens mij de sterkste getuige tegen den meester, dien zij verdedigde. Maar het bleek niet, dat de gestorvene een vrouw of kinderen had. De, uit velen bestaande jury, scheen echter spoedig met haar oordeel klaar te zijn. Toen de laatste rechter had gesproken, stonden zij allen op; eenigen hielden de lotusbloem, die zij in de hand hielden hoog boven het hoofd, terwijl de anderen, — en ik zag, dat deze ver in de minderheid waren — met de bloem naar den grond wezen.

De rechters telden en spraken een plechtig „ja" waarop Suem-ka, door aandoening overmand, snikkend aan de voeten van den dooden man viel.

Hierna stond Ur-tasen op en sprak het vonnis over den doode uit.

„Har-sen-tu! Har-sen-tu! Har-sen-tu! verheug u! De heilige Pharaoh heeft uw zonden gehoord! Maar de goden hebben barmhartigheid in de lucht gefluisterd, Isis glimlacht vol vreugd u toe.

„Har-sen-tu! Har-sen-tu! Har-sen-tu! verwijder u van den rechterstoel van den Pharaoh, om zonder vrees den majestueuser, geheimzinniger troon van Osiris aan te zien!

„Har-sen-tu! Har-sen-tu! Har-sen-tu! moge Anubis, de god met den jakhalskop, u geleiden! moge Horus voor u pleiten en Osiris u in het schitterend hemelgewelf ontvangen, Waar Ra woont en waar noch zonde noch ziekte, noch smart noch tranen zijn! Har-sen-tu, gij zijt rein!"

Een schrijver overhandigde hem een document, dat hij voor den Pharaoh neerlegde, die er met zijn gewone minachtende onverschilligheid zijn zegel op drukte.

Daarna zag ik, dat de hoogepriester een oogenblik aarzelde, terwijl de schrijver wachtte en de Pharaoh zijn schouders ophaalde terwijl hij op zijn gewone, spottende wijze lachte. Ur-tasen fronste en keek nu eens naar Hugh, dan weer naar het document in zijn hand, maar Suem-ka, de slavin, gelukkig door haar triomf maakte een einde aan het dralen, door uit te roepen:

„Uw hand op het zegel, oh Lieveling der goden!"

Met een licht gefrons beval Ur-tasen aan den schrijver het document aan Hugh te overhandigen, die zijn naam naast dien van den Pharaoh plaatste in flinke hierogliefen:

Daarna werd het perkament door een der rechters aan de verwanten van den doode gegeven, die even stil, als zij waren gekomen, weer vertrokken, en hun doode medenamen. De wetten van Kamt hadden hun verlof gegeven de laatste en plechtige ceremoniën: het balsemen van het lichaam van hun bloedverwant te vervullen, het tot een woonstede te maken voor de ziel, als ze weer op aarde zou terugkeeren van het land der schaduwen. En weer riep de heraut driemaal een naam en weer werd de doode ter verantwoording geroepen voor de levenden. Zijn deugden geprezen, door zijn vrienden, zijn zonden vergroot door zijn vijanden; maar in dit geval werd de gestorven onwaardig bevonden gebalsemd te worden; de ziel zou de woonplaats niet meer vinden, die de zetel was geweest van wreedheid en bedrog en leugen; ze zou zonder verblijfplaats moeten ronddwalen in de donkere schaduwen des doods, totdat ze zou wegzinken als een levenloos atoom, verzwolgen in de onmetelijke diepten van Nu, de vloeibare chaos, die vernietiging is. Het gejammer der betrekkingen van dit veroordeelde lijk was werkelijk deerniswekkend: de wet had voor den boosdoener het vonnis van eeuwigen dood uitgesproken.

Nog twee gevallen werden op dezelfde wijze behandeld. De heer Tankerville had ons dikwijls op zijn schilderachtige manier, deze rechtspraak over de dooden in oud-Egypte verteld en ik herinner mij eens een plaat te hebben gezien van de cirkelvormige hal, de rechters en den aangeklaagde, maar evenals alles in dit wonderbare land, was ook deze werkelijkheid veel mystieker dan de beschrijvingen. Het nachtelijk uur, de wassende maan omhoog, het zwijgende en plechtige lijk, het waardigste in stille majesteit, te midden van al dezen, die hem durfden te vonnissen dit alles heeft een beeld gevormd, dat het levendigst in mijn herinnering is gebleven.

HOOFDSTUK X.

HET VERHOOR VAN KESH-TA, DE SLAVIN.

Daarna kwam de beurt aan de levenden.

Nog eens riep de heraut een naam uit — die van een vrouw — drie maal —

„Kesh-ta! Kesh-ta! Kesh-ta!" en driemaal weergalmde de kreet.

„Is zij er? Is zij er? Is zij er?"

Nu werden er geen geruststellende woorden vernomen van barmhartigheid en genade. De levenden werden blijkbaar harder behandeld in Kamt dan de dooden.

Geduwd en gestooten door een paar mannen, de handen op den rug gebonden, een koord om den hals, verscheen eensklaps een vrouw in den lichtcirkel. Haar oogen dwaalden woest rond, half uitdagend, half verschrikt, de haren hingen verward over haar schouders en de eene helft van haar gelaat vertoonde een leelijke, gapende wonde.

„Wie en wat zijt gij?" vroegen de rechters.

De vrouw antwoordde niet. Zij scheen mij half een krankzinnige en volkomen ontoerekenbaar te zijn; maar de mannen achter haar, stieten haar met hun speren, totdat zij op de knieën viel. Hugh vertoonde het hem eigen, onheilspellend voorhoofdfronsen. Ik kon zien, dat hij dit niet lang zou dulden, en ik hield mij bereid, hem zoo mogelijk tegen te houden iets overijlds te doen, of hem te helpen, indien hij niet tegengehouden wilde worden.

Eensklaps werd onze aandacht getrokken door een naam, verbaasd luisterden wij, gebannen door de vreemde en onverklaarbare betoovering.

De rechters hadden gebiedend herhaald:

„Antwoord, wie en wat zijt gij?"

„Ik ben Kesh-ta" antwoordde de vrouw met norsche uitdaging, en ik ben een slavin van prinses Neit-akrit."

„Waarom zijt gij hier?"

„Omdat ik haar haat, stiet zij, half sissend, half schreeuwend, uit, terwijl zij het afschuwelijke gewond gelaat naar het maanlicht keerde, als om getuigenis af te leggen van haar boozen hartstocht.

„Neem u in acht, vrouw," waarschuwde een rechter: „opdat

uw godslasterlijke tong niet nog een ontzettender oordeel over u brengt, dan gij reeds verdient."

Zij lachte zonderling, somber krankzinnig en zeide:

„Dat kan niet, oh, geleerde en wijste aller rechters van Kamt. Denkt gij misschien, dat uw hoofd een afzichtelijker straf kan uitdenken, of eene wreedheid bedrijven kan, dan die, welke ik gister onderging, toen mijn straffende handen haar booze gedaante trachtten te bereiken en het niet gelukte door gebrek aan kracht en macht?"

„Zwijg! en hoor van de lippen uwer aanklagers het verhaal van de misdadige zonde, die gij gisteren hebt bedreven, en waarover de hoogepriester van Ra weldra het vonnis zal uitspreken."

„Neen, ik wil niet zwijgen en ik wil niet hooren! Ik wil u en den heiligen Pharaoh en hem, die uit den hemel is gekomen, om te leven onder het volk van Kamt, ik wil allen al mijn zonden vertellen. Laten zij mij haten en verachten, laten zij mij straffen als zij willen, de Pharaoh is machtig en de goden zijn groot, maar noch de machten van den hemel, noch het gezag van den troon, kunnen meer lijden over Kesh-ta brengen dan zij reeds heeft verduurd."

„Zwijg!" donderden de rechters weer: op een teeken van hen bonden de beide mannen snel een doek voor haar mond en eenige ellen koord rondom haar lichaam. Aldus gedwongen te zwijgen, uitdagend en naar ik meende, krankzinnig, knielde zij voor haar rechters, terwijl haar aanklagers langzaam de beschuldiging begon te lezen.

„Kesh-ta, de laag geboren slavin, die noch vader noch moeder, noch broer noch zuster heeft, want zij is het eigendom van de reinste en grootste, van prinses Neit-akrit, van het huis van Memmoun-ra.

„De goden gaven haar een zoon, die door de goedheid der edele prinses, bekwaam werd in vele kunsten, en daarbij een geoefende handwerksman was, zeer werd geacht door de groote Neit-akrit, van het huis van Memmoun-ra.

„Gisteren, toen Sem-no-tha knielde voor de hooge prinses, omdat zij zich verwaardigde tot haar slaaf te spreken, sloop Kesh-ta zijn moeder, vlak achter hem, en doodde haar zoon met haar eigen hand voor de oogen van Neit-akrit, de jonge en reine prinses, en daarna besmeerde zijn moordenares het gewaad van Neit-akrit met het bloed van den lagen slaaf, waardoor de prinses ziek en bewusteloos werd van walging.

„Daarom vraag ik, de openbare aanklager, in naam van het volk van Kamt, zoowel de vrijen als de slaven, dat deze vrouw, voor deze wreede zonde, welke zij bedreef, voor altijd buiten de grenzen wordt geworpen van dit land; dat haar lichaam wordt gegeven als een prooi aan de roofdieren, die in de wildernis van de vallei des doods wonen, opdat de jakhalzen en gieren, de ziel verteren, die gemeen en laag zulk een verachtelijke misdaad heeft uitgedacht."

Doodelijke stilte volgde hierop, ik kon zien, hoe Hugh met gebalde vuisten en vast op elkaar geklemde lippen gereed stond tot elken prijs de vreeselijke en ontzettende daad te voorkomen, waarvan wij de gevolgen reeds hadden gadegeslagen, in de eenzame woestijn, buiten de poorten van Kamt. De Pharaoh was doodsbleek geworden, hij zag er in zijn witte draperieën spookachtig en meer dood uit dan de lijken die zoo juist voor ons hadden gestaan; het gelaat van Kesh-ta was nog steeds onbeweeglijk.

Daarna zeide de rechter plechtig:

„Neem den prop weg van den mond der vrouw; nu is het haar beurt om te spreken."

Ik slaakte een zucht van verlichting. Er was zeer veel eerlijkheid in deze handelwijze, die voor een oogenblik de spanning mijner overprikkelde zenuwen wegnam. Ik zag, dat ook Hugh bereid was te wachten en te luisteren naar hetgeen de vrouw te zeggen zou hebben. De prop was weggenomen, en toch sprak Kesh-ta niet; het scheen, dat zij zich niet bewust was van haar omgeving.

„Vrouw, gij hebt de aanklacht tegen u gehoord, wat hebt hij te zeggen?"

Zij keek naar de rechters en naar de menigte menschen, op wier gelaat zij niets anders dan weerzin en afschuw las. Daarna rustten eensklaps haar woeste en dwalende oogen op Hugh en met een luiden kreet rukte zij de armen uit de koorden en strekte ze naar hem uit, roepende:

„Gij, Lieveling der goden, luister naar mij! Ik vraag geen vergeving, geen barmhartigheid! Bedenk, dat de dood, hoe ontzettend ook, voor mij leven is; de schroeiende wildernis, waar de goden niet wonen, waar het gebeente van misdadigers ligt te rotten in de zon, zal voor mij een verblijfplaats van zaligheid zijn; want ontoegankelijke bergen zullen liggen tusschen mij en *haar*. Daar, terwijl de strenge en langzaam kruipende dood mij overvalt, zal ik tijd hebben mij te verheugen, dat ik

met mijn eigen handen Sem-no-tha, mijn zoon, mijn lieveling, redde van denzelfden vreeselijken vloek. Hij was een slaaf, verachtelijk aan haar voeten, maar is lang en schoon en zij glimlachte hem toe. Weet gij wat er met een man gebeurt, dien Neit-akrit toelacht? Hij zij een vrije of een slaaf: hij verliest zijn verstand, hij wordt bedwelmd, hij wordt een lafaard en een meineedige, zijn verstand verlaat zijn lichaam als een vagebond. Hebt gij gehoord van Amen-het, den architect, oh, Lieveling der goden? Hebt gij gehoord, dat hij voor een glimlach van haar, slecht was jegens zichzelf en zulk een verschrikkelijke heiligschennis bedreef, dat Osiris zelf een ganschen dag zijn aangezicht gesluierd hield, totdat Amen-het buiten Kamt was geworpen, om langzaam en ellendig, naar lichaam en ziel te vergaan. En ik zag Sem-no-tha aan de voeten van Neit-akrit! Ik zag, hoe zij hem toelachte en wist, dat hij vervloekt was: wist, dat hij zou liegen en bedriegen om haar weer te zien glimlachen, dat hij zijn ziel zou verkoopen en een eeuwigen dood zou sterven, en ik, zijn moeder, die hem boven alles lief had, die niets dan hem op de wereld had, zag hem liever dood aan mijn voeten, dan vervloekt voor den rechterstoel van den Allerhoogste!

„Ja, ik ben schuldig aan moord," vervolgde zij nog opgewondener. „Ik heb niets te zeggen! Ik doodde Sem-no-tha, den slaaf van Neit-akrit! Haar eigendom! Niet het mijne! Ik ben slechts zijn moeder en ben te oud, te vermoeid om te glimlachen! Lieveling der goden, zij hebben u niet al mijn zonden verteld; zij hebben u niet verteld, dat ik, toen ik Sem-no-tha dood aan mijn voeten zag, en Neit-akrit naast hem knielde, terwijl een traan van medelijden voor haar knappen slaaf op zijn witte onbeweeglijke gedaante viel, met het mes, dat nog warm was van zijn bloed getracht heb de schoonheid van haar gelaat voor altijd weg te nemen; ik wilde haar niet dooden, maar slechts een afzichtelijk litteeken maken op dat ivoor-witte vleesch, zoodat haar glimlach gelijk zou zijn aan een doodsgrijns. Maar Tano-tu hield mijn arm tegen, die gereed was te treffen, en om mij te straffen, maakte hij op mijn gelaat deze gapende wonde, zooals ik er een had willen maken op dat van Neit-akrit. Gij moogt mij veroordeelen — neen, gij *moet* mij buiten Kamt werpen, want als gij het niet doet, dan zeg ik u, al zoudt gij mij begraven onder de hoogste piramiden die de trotsche Pharaoh's hebben gebouwd voor zichzelf, en mij liet bewaken door de geheele bevolking van Kamt, ik er toch uit zou kruipen en mijn

weg zou vinden naar haar en ik zeg u, Kesh-ta zou niet voor den tweeden keer missen."

Uitgeput viel zij, half bewusteloos, op den grond, terwijl doodelijke stilte rondom haar heerschte; achter elkaar liet elk lid der jury zijn lotusbloem zakken, en nadat de rechters gebeld hadden spraken zij plechtig het woord „Schuldig!"

Daarna verhief Ur-tasen zich en sprak het vonnis uit.

„Kesh-ta! Kesh-ta! Kesh-ta! gij zijt vervloekt! Uw misdaad is afzichtelijk voor de goden! Zelfs uw gedachten bezoedelen het land van Kamt.

„Kesh-ta! Kesh-ta! Kesh-ta! gij zijt vervloekt. Uw naam worde voor altijd weggevaagd uit het land, dat u voortbracht. Moge de herinnering aan u buiten het land worde geworpen, want gij zijt driemaal vervloekt.

„Kesh-ta! Kesh-ta! Kesh-ta! gij zijt vervloekt! De goden besluiten, dat gij voor altijd buiten de poorten van Kamt wordt geworpen in de vallei des doods, waar noch vogel, noch dier woont, waar noch vrucht, noch boom groeit, en waar uw ziel en lichaam rottende in het verschroeiende zand, voor altijd een prooi zal worden van de walgelijke aasgieren."

Kesh-ta's antwoord op deze ontzettende uitspraak was één lange en gerekte lach. Ik voelde mij bijna verlamd door het afschuwelijke van het tooneel. Steeds drong het beeld der woestijn zich aan mij op, bedekt met verbleekte beenderen, de gieren en schreeuwende jakhalzen en met den weerzinwekkenden kannibaal, die eens een levend, ademend en schoon man was geweest, evenals al deze menschen voor mij; de misdaad der vrouw was ontzettend, maar zij was menschelijk en bovenal, zij was vrouw. Verdriet scheen haar geest in de war te hebben gebracht en de gedachte was voor mij weerzinwekkend, dat zulk een ontoerekenbare, zulk een verschrikkelijke straf zou moeten verduren.

Reeds had Ur-tasen den Pharaoh het document overhandigd, dat het ontzettende vonnis bekrachtigde en de zieke, bijna stervende man, maakte zich met bevende hand gereed zijn koninklijke toestemming te geven tot de monsterachtige daad, toen Hugh opeens opsprong; hij was de verstijving meester geworden, die ook zijn zenuwen had verlamd, en zich in zijne geheele lengte oprichtende, legde hij de hand op die van den priester.

„Man!" zeide hij met luide stem, zoodat het weergalmde door de uitgestrektheid van het gebouw, „waar is uw recht-

vaardigheid? Zie naar die vrouw, die gij zoo juist hebt veroordeeld tot martelingen, zoo afschuwelijk, dat zelfs gij, hoe geleerd gij moogt zijn ze met geen mogelijkheid kunt beseffen."

De rechters en de jury waren allen van hun zetel opgestaan, en keken Hugh, van ontzag vervuld, aan, die op dit oogenblik lang en blank, te midden van deze donkere zonen van het zwarte land er werkelijk uitzag als een wezen uit een andere wereld. De Pharaoh had na het eerste oogenblik van verbazing kalm de schouders opgehaald, alsof het hem weinig kon schelen, wat de uitslag was van dezen vreemden twist tusschen den vreemdeling en den almachtigen hoogepriester. Ur-tasen alleen bewaarde volmaakte kalmte en waardige plechtigheid.

Hij vouwde bedaard de armen over zijn borst en zeide:

„Ik, die plechtig verbonden ben aan den dienst van Ra, ben hier op aarde geplaatst om gehoorzaamheid aan zijn wetten af te dwingen.

„Neen! niet volgens het woord, maar naar den geest, man," antwoordde Hugh. „Denk aan het gebod van Ra, overgebracht aan Mena, den grondvester van dit groote koninkrijk door den mond van Horus zelf: „Wees rechtvaardig oh! man! maar bovenal barmhartig!"

„Bedenk ook, oh, lieveling der goden, dat hetzelfde gebod zegt: „Laat geen mensch het bloed van een mensch vergieten in twist, in wraak, of om eenige andere reden, want hij, die het bloed van een mensch vergiet, diens bloed zal vergoten worden."

„Maar Kesh-ta is ontoerekenbaar, beroofd van haar verstand door smart en de ontzettende verminking, welke de hand van een onmenschelijke slavendrijver haar toebracht. Een menschelijk schepsel in zulk een toestand in de verschroeiende wildernis te werpen zonder voedsel of drinken, als straf voor een misdaad, die haar hand, maar niet haar geest volbracht, is barbaarsch, monsterachtig wreed, het groote volk van Kamt niet waardig."

„Laat geen mensch het bloed van een mensch vergieten," herhaalde de hoogepriester plechtig, „in twist, wraak, of om eenige andere reden. Hebt gij opdracht oh, lieveling van Osiris, de geboden der goden omver te werpen?"

„Neen, ik ben hier om de wetten der goden te volgen, evenals allen in Kamt, maar gij, oh Pharaoh," voegde hij er aan toe zich tot den zieken man wendende, „weet wat lichamelijke pijnen zijn, weet hoe ontzettend ze zijn om te dragen. Herinner u de oogenblikken van uw ergste pijnen en stel ze u duizendmaal

erger voor, en dan zijt gij nog bij lange na niet bij de marteling, waarin gij deze half krankzinnige vrouw wilt werpen."

„Laat geen mensch het bloed van een mensch vergieten," herhaalde de hoogepriester voor den derden keer, met meer plechtigheid en nadruk, want hij zag, evenals ik, dat Hugh's machtig beroep, zijn schilderachtige — voor hen geheimzinnige — tegenwoordigheid, grooten invloed had op de rechters, de jury en al de toeschouwers. Achtereenvolgens werden de rose lotusbloemen opgeheven, de rechters fluisterden onder elkaar, de mannen hielden op de ongelukkige vrouw te stooten en te slaan.

„Oh, gij, die geroepen zijt, om te beslissen of een misdadiger schuldig is of niet," bezwoer Ur-tasen, zijn langen gespierden arm naar de menigte uitstrekkende, bedenkt, voordat gij toestaat, dat lafhartig gevoel uw rechtvaardigheid en uw rechtschapenheid ontsiert. Wie uwer heeft onze schoone prinses Neit-akrit niet gezien? Wie uwer heeft niet met liefde en eerbied gestaard naar het jeugdige en uiterst schoone gelaat, dat Isis zelf haar heeft gegeven? En wie uwer, die aan haar schoonheid denkt, huivert niet met weerzin bij de gedachte, aan dat gelaat, verminkt door de heiligschennende hand van een laaggeboren slavin, aan die oogen, blind geworden, aan die jonge lippen, tot zwijgen gebracht door den dood? Oh lieveling van Osiris," voegde hij er aan toe, zich weer tot Hugh wendende, „van den voet van den troon der goden, merkt gij misschien niet, hoe uitnemend schoon deze grootste der dochteren van Kamt is, die door *uw* tegenwoordigheid van een troon is beroofd. Is uw goddelijke heer, wiens afgezant gij zijt, niet bevredigd? En nu gij haar de dubbele kroon van Kamt hebt ontrukt van het koninklijk voorhoofd, zoudt gij ook haar leven, haar glimlach, haar lieftalligheid willen nemen?"

Ur-tasen had met verbazende sluwheid een troefkaart uitgespeeld en zonder twijfel werd de arme Hugh in het nauw gebracht. Zijn positie tegenover de van haar recht beroofde prinses was een zeer lastige en volgens het beginsel, dat de zoon van Ra geen kwaad kon stichten was het gebiedend noodzakelijk niet de flauwste verdenking op zich te laten rusten, dat hij eenige kwaadwilligheid tegen zijn toekomstige bloedverwant koesterde. Ik vroeg mij af, wat Hugh zou doen. Ik kende mijn vriend door en door, en er was iets in zijn gelaat, dat mij duidelijk zeide, dat de ongelukkige Kah-ta *niet* buiten de poorten van Kamt geworpen zou worden.

Er moest een toovermacht in den naam van Neit-akrit hebben gelegen want het beroep van Ur-tasen had snel en volkomen zijn werk gedaan. De een na de ander werden de lotusbloemen weer omlaag gehouden en de rechters herhaalden gelijktijdig. „Dood! dood! dood!"

Alleen de rampzalige vrouw scheen niet de minste aandacht te schenken aan hetgeen rondom haar gebeurde. Zij hurkte in elkaar in het midden van de hal en het maanlicht toonde ons nu en dan haar groote, woeste oogen, haar trillenden mond, en de afzichtelijke wonde, die haar door de wreede hand van Tano-tu was toegebracht.

„Laat het dan de dood zijn," zeide Hugh beslist. „Zij heeft gedood en denkt nog aan dooden. Zondig en gevaarlijk als zij is, is het noodig, dat zij van Kamt wordt verwijderd, door een snellen en plotselingen dood, niet door de langzame marteling van onmenschelijke wraak."

„Laat geen mensch het bloed van een mensch vergieten," herhaalde nog eens de hoogepriester met duidelijken triomf, „in twist, wraak of *om welke reden ook.*"

Op deze laatste woorden legde hij nadruk met snijdende duidelijkheid, daarna voegde hij er aan toe.

„Gij zegt, oh, Lieveling der Goden, dat gij de wetten van uw heer eerbiedigt; bedenk dat het bloed van hem zal vergoten worden, die het bloed van een mensch doet vloeien."

En opnieuw het document voor den Pharaoh neerleggende zeide hij bevelend, ofschoon met geveinsde onderdanigheid:

„Wil zoo goed zijn, oh, heilige Pharaoh, op dit besluit uw zegel te zetten, dat buiten de poorten van Kamt werpt het moorddadig ongedierte, dat op dit oogenblik zelfs aan uw voeten kruipt?"

Maar met het hem eigen vuur en voor dat ik hem kon tegenhouden, had Hugh het papier uit de hand van den hoogepriester gerukt, scheurde hij het doormidden, wierp het op den grond en zette zijn voet er op.

„Niet zoolang ik op den zwarten grond van Kamt sta," zeide hij.

Ademloos hadden allen dit tooneel aangezien. Bijgeloof, eerbied, ontzetting, dit alles teekende zich af op het gelaat der toeschouwers. Niemand had zijn stem of zijn vinger durven verheffen, toen Hugh deze vermetele daad verrichtte. De Pharaoh was zoo mogelijk nog bleeker geworden dan te voren en ik kon eenig schuim in de hoeken van zijn mond bespeuren;

hij maakte echter geen beweging, nam een poosje zijn apen op en begon hen te plagen, terwijl hij luid en droog lachte. Ik geloof dat hij zich een beetje verheugde over de netelige positie van Ur-tasen. Nog stond de hoogepriester onbeweeglijk met over elkaar geslagen armen en herhaalde voor den vierden keer.

„De wetten van Ra, gegeven aan Mena bevelen dat van hem, die het bloed van een mensch vergiet, het bloed vergoten zal worden. De gieren van de woestijn, de hyena's en jakhalzen, die wonen in de vallei des doods moeten het bloed vergieten van de moordenares, opdat de besluiten van Ra en Osiris en Horus onvoorwaardelijk worden vervuld. Daarna wendde hij zich tot den Pharaoh, en voegde er aan toe:

„Is het uw wil, oh, heilige Pharaoh, dat de wetten, door de goden voorgeschreven hun loop hebben, zooals wij het vijf maal duizend jaren hebben gedaan? Is het uw wil, dat het aan het gemeene en lage ongedierte, dat aan uw voeten kruipt, wordt toegestaan, vrij heen te gaan om haar moorddadige beloften te vervullen, om een levend gevaar te zijn voor uwe doorluchtige bloedverwant, wie het de plicht is, van *alle* regeerders van Kamt lief te hebben en te verdedigen? Of is het uw besluit, dat ingevolge den wil van Ra, die aan geen mensch toestaat het bloed van een mensch te vergieten, zij buiten het land van Kamt wordt geworpen en haar zondig bloed als voedsel dient voor de roofvogels en dieren van de verschroeiende vallei des doods?"

De Pharaoh haalde onverschillig zijn schouders op, alsof de zaak hem niet meer aanging. Dit beschouwde Ur-tasen als een koninklijke toestemming, want hij beval:

„Neemt de vrouw weg en bindt haar met koorden. Laat twintig mannen om haar heen staan, om haar te bewaken, opdat zij haar goddelooze bedreiging niet vervult. Laat haar noch slapen, noch eten, noch drinken. Morgen bij het aanbreken van den dag, als de eerste stralen van Osiris achter de heuvels te voorschijn komen, zal zij door het geheimzinnig gebied van den tempel van Ra, worden geleid en voor altijd door de poorten van Kamt in de wildernis worden geworpen."

„Bij al de goden van hemel, aarde en hel," zeide Hugh zeer kalm, „verklaar ik u, dat het *niet* zal gebeuren."

En voordat ik hem kon tegenhouden was hij letterlijk naar voren gesprongen en langs de verslagen rechters en jury gaande, had hij het midden van de hal bereikt en boog zich over de neerliggende vrouw.

Het was een ontzettend oogenblik, een eeuwigheid van ont-

zaglijke spanning. Ik wist niet, wat Hugh zou doen, durfde er niet aan denken, wat zijne overijling na zich zou kunnen sleepen.

„Raak haar niet aan, oh lieveling der goden," riep Ur-tasen waarschuwend; „zij is geoordeeld en schuldig bevonden, de aanraking van haar is bezoedeling. Zij hief het gelaat op naar Hugh; eene aschachtige schaduw er op was niet te miskennen, het was die van een stervende, maar in haar oogen, terwijl zij naar hem keek, kwam een laatste flikkering van leven, een vonk van de diepste, aandoenlijkste dankbaarheid.

Daarna, eerst zacht, daarna gaandeweg duidelijker, werd gefluisterd:

„Zij is dood!"

En wij allen konden in het maanlicht op het kleed der vrouw een snel zich verbreidende bloedvlek zien.

„Hij, die het bloed van een mensch vergiet," klonk donderend de stem van den hoogepriester: „diens bloed zal vergoten worden, volk van Kamt, gij die staat voor het aangezicht van Isis, ik beveel u te zeggen, wiens hand het bloed van deze vrouw vergoot.

„De mijne," zeide Hugh kalm, het mes ver van zich werpende, dat met een onheilspellend en metaalachtig gerinkel op den granieten vloer viel. „De hand van hem, dien Ra in het midden van u zond, de hand van hem, dien Osiris lief heeft, die gekomen is om over u te regeeren en u een boodschap te brengen van den voet van den troon van uw god. Raak hem een van allen aan, als gij durft!"

Huiverend, van ontzag vervuld, staarden allen hem aan, terwijl ik zonder te zien, onstuimig tot hem snelde, om dicht bij hem te zijn, den slag af te weren, dien, ik was er zeker van, op zijn vermetel hoofd zou neervallen, of dien met hem te deelen, indien ik machteloos zou zijn om te redden. Ik geloof niet, dat ik hem ooit zoo heb bewonderd als op dat oogenblik — ik, die hem dikwijls met ontzetting had zien terugdeinzen bij de gedachte een dier te dooden, die begreep, welk een buitengewone, bijna bovenmenschelijke opoffering het hem gekost moet hebben deze rampzalige vrouw met zijn eigen hand te bevrijden van haar ontzettend oordeel.

Maar met al zijn geestdrift, wetenschappelijk dweper als hij was, kende Hugh Tankerville de menschelijke natuur goed, wist hij, dat met ontzag vervuld door hun eigen bijgeloof, zij hem op dat oogenblik evenmin zouden hebben durven aanraken omdat zij een van hun eigen goden zouden hebben ont-

heiligd. Er heerschte een lange en doodelijke stilte, terwijl Hugh bevelend en uitdagend met opgeheven hand voor hen stond, langzaam de een na den ander, de rechters en de jury, de gansche verzamelde menigte viel op hun gelaat en kusten den granieten vloer, terwijl een gedempt gemompel zacht door de pilaren van de hal weergalmde:

„Oh, afgezant van Osiris! Lieveling der goden!"

Daarna keek ik naar Ur-tasen en zag, dat de hoogepriester evenals de anderen, knielde. Voor het oogenblik had Hugh gezegevierd door het bijgeloof van dit vreemde volk en de tooverkracht van zijn persoonlijkheid maar ik durfde er niet aan denken, wat het gevolg van deze vermetele daad zou kunnen zijn.

Met een enkel woord verzocht hij mij hem te volgen, en samen verlieten wij de rechtzaal van Men-ne-fer.

HOOFDSTUK XI.

De kroon van Kamt.

Hugh vergde veel van mijn bekwaamheid, toen wij dien avond in het paleis teruggekeerd door onze bedienden verlaten en veilig in onze afzondering waren. De spanning, die hij te verduren gehad had moet vreeselijk zijn geweest. Zijn lichaam was inderdaad één bundel zenuwen die bijna tot brekens toe gespannen waren, zoowel in zijn gevecht met Ur-tasen als gedurend dat vreeselijke oogenblik, toen hij terwille van een beginsel zijn hand bevlekte met het bloed van een zijner medemenschen.

Zoodra wij alleen waren, ging ik naar hem toe, met al de warmte en genegenheid, die mijn bewondering voor hem opwekte, en ik was zeer getroffen, toen ik als antwoord een zachte blik van teederheid en dank in zijn groote, donkere oogen gewaar werd. Gedwee, als een ziek kind, stond hij mij toe hem te verzorgen; gelukkig had ik ondanks alle wisselvalligheden, die ons eindelijk naar dit wonderbare land gevoerd hadden, nooit mijn kleine, beknopte, draagbare medicijnkist

van de hand gedaan, en spoedig vond ik een geneesmiddel voor de arme, doodvermoeide, pijnlijke zenuwen.

„Ziezoo, zoo is 't beter, nietwaar Girlie?" zeide ik, toen hij eindelijk stil en gemakkelijk op de rustbank lag met een minder onnatuurlijken glans in zijn oogen.

„Je bent heel goed voor mij, Mark, oude jongen," zeide hij. „Ik schaam mij, dat ik zoo heelemaal overstuur was. Je zult vinden, dat ik meer dan ooit mijn oude schooljongens bijnaam verdien."

„Ja! Je bent Sawnie Girlie" zeide ik met een lach en je hebt — vooral zooeven — getoond een Sawnie Girlie te zijn. Maar nu verbied ik je het spreken — zeer nadrukkelijk — en beveel je te gaan slapen. Ik wil niet hebben, dat je ziek wordt, denk daaraan. Wat zou ik beginnen zonder jou?"

„O, ik ben best. Tob maar niet over mij, oude jongen, en ik verzeker je, dat ik alle mogelijke plan heb om te gaan slapen, vooral als jij hetzelfde doet. Maar Mark, is het niet vreemd, hoe de geheimzinnige persoonlijkheid van Neit-akrit haar invloed in elken hoek van het land schijnt te doen gevoelen?"

„Die oude Ur-tasen schijnt mij toe op de een of andere wijze een dubbel spel te spelen, en ik vind het werkelijk walgelijk, dat zulk een oud, eerwaardig man, zoo in vuur raakt over de schoonheid van een meisje, jong genoeg om zijn kleindochter te zijn. Ik vind hem een echte oude zot."

„Zij schijnt werkelijk de macht te hebben het laagste in iedere vrouw op te wekken, hetzij zij koningin is, zooals mijn bruid of een slavin, zooals de arme Kesh-ta, en om de mannen tot dwazen en de Pharaoh en zijn priester tot lafaards te maken."

„Ik geloof, dat ten slotte jou koningin het beste idee gehad heeft: het is het verstandigste een vrouw, die zooveel macht heeft, onschadelijk te maken. Er zijn geen kloosters in dit heiden-land, maar het beste was je te schikken naar den wensch van Koningin Maat-kha en Prinses Neit-akrit te bevelen de priesteres van den een of anderen god te worden."

„Dan zou zij beginnen al de priesters te demoraliseeren," zeide Hugh met een lach, en ten slotte den ernst van den hoogepriester verstoren. Ik moet een echtgenoot voor haar vinden, Mark; de zorgen van het moederschap zullen haar gauw genoeg kalmeeren. Ik wilde, dat jij mij van den last van haar ontheffen wilde."

Den volgenden dag bij een plechtigen raad, waarbij de Koningin, Ur-tasen en wij tegenwoordig waren en die in den voorhof van den tempel van Ra gehouden werd, scheen de hoogepriester geheel het gebeurde van den vorigen nacht vergeten te zijn. Hij begroette Hugh met plechtigen en waardigen eerbied en het was onmogelijk op zijn perkamentachtig gelaat te lezen, wat zijn gedachten waren betreffende den Lieveling der Goden. Ik kon het met mijzelf niet eens worden, of hij al of niet het verhaal van Ra en van de ziel van Khefren geloofde en nu en dan zag ik, dat zijn sluwe oogen op Hugh en mij gevestigd waren met een uitdrukking, die ik niet geheel verklaren kon. Soms wantrouwde ik hem, niettegenstaande het feit, dat zijn houding ten opzichte van Hugh gedurende de raadszitting onderworpen en eerbiedig was tot slaafschheid toe. Ik kon zien, dat Hugh op zijn hoede was en weinig sprak. Hoofdzakelijk werden financiëele aangelegenheden besproken. Het was klaarblijkelijk het werk van Ur-tasen, de verslagen der ambtenaren in zake landbouw, finantiën en godsdienst te ontvangen en ze aan zijn vorst voor te leggen. Hij scheen de „Bismarck" van dit schilderachtige land te zijn en naar mijn meening was het onwaarschijnlijk, dat hij van plan was de macht, die hij zoo lang had uitgeoefend, met eenigen vreemdeling te deelen, hij mocht dan uit den hemel zijn nedergedaald, of niet, terwijl hij toch in het groote gericht van de ongelukkige slavin in het openbaar een absolute nederlaag geleden had.

Hoe het ook zij, wat hij in zijn schild mocht voeren, hij verborg zijn kaarten goed voor het oogenblik en niemand deed een voorstel of sprak een oordeel uit zonder zich op Hugh te beroepen.

Koningin Maat-kha, gekleed in haar somber doch prachtig zwart gewaad, zag er stralender en schooner uit dan ooit. Zij gaf zich geen moeite de diepe en hartstochtelijke liefde te verbergen, die zij voor haar toekomstigen gebieder koesterde; zij had waarschijnlijk van de episode in den nacht gehoord, maar indien dit zoo ware dan deed Hugh's moedige daad haar hem slechts hooger schatten.

Het grootste gedeelte van den dag werd wederom doorgebracht met het bezoeken van tempels en openbare gebouwen en het ontvangen van verscheiden dignitarissen der stad. De vertegenwoordigers van verschillende ambachten en bedrijven kwamen om beurten, om aan de Lieveling der goden het een of ander keurig uitgevoerd stuk werk of een proeve hunner

kunst aan te bieden, door hun handen vervaardigd: goudsmids- en juwelierswerk, schatten van smid of kunstdraaier, die eenmaal, dat gevoelde ik, de virtines van het Britsch Museum tot sieraad zouden strekken en welker pracht inderdaad een lust der oogen was.

Dien ganschen dag zagen wij den zieken Pharaoh niet. Een paar maal zagen wij zijn rose draagstoel, met de prachtige gouden kroon, die door de acacia lanen van het park gedragen werd, en wij hoorden zijn onwelluidende sarcastische lach door de albasten gangen weerklinken; maar hij nam geen notitie van Hugh of van mij en verscheen noch bij den raad noch bij de receptie. De machtige Pharaoh was doodziek en mannen met gladgeschoren kruin, in lange gele gewaden, — de vertegenwoordigers van de medische faculteit te Kamt — werden alleen tot hem toegelaten.

Laat, dien avond zaten we aan tafel in de reusachtige eetkamer. Aan het hoofd er van zat, op een verhoogden zetel, bedekt met zware plooien van een rijk zwart weefsel, Koningin Maat-kha, met Hugh aan haar zijde. Ik was aan haar rechter hand gezeten en achter ieder onzer bewoog een lange donkerkleurige slaaf een reusachtigen veelkleurigen struisveeren waaier, de lucht boven ons hoofd licht in beweging brengend. Tusschen de massieve albasten zuilen strekte zich voor ons een boschje van palmen en acacia's uit, waardoor de juist opgekomen maan duistere en geheimzinnige schaduwen wierp. Op den marmeren vloer stapten trotsch rose flamingo's, terwijl rondom schoone muzikanten gezeten waren, die aan hun vreemde, halvemaanvormige harpen zoete, eentonige melodiën ontlokten. Slechts een lamp, laag en duister brandend, gevoed door welriekende olie, verlichtte met fantastisch licht de zaal, waarin wij zaten, evenals de gouden schalen met uitgezochte vruchten, die de tafel overdekten, terwijl rondom ons tengere meisjes heen en weer gingen, terwijl zij telkens weer onze bekers met geurigen wijn vulden uit groote steenen kruiken, die zij op hun sierlijk gevormd hoofd droegen; hun gladde, donkere huid glinsterde nu en dan als oud, gesneden ivoor. Ik beken, dat, temidden van deze pracht en overvloed, ik er juist aan dacht hoe heerlijk een goede sigaar zou zijn, toen ik geheel onwillekeurig — want ik oefende mij langzamerhand een geschikt derde wiel aan den wagen te worden — een paar woorden opving, die Koningin Maat-kha Hugh halfhoorbaar toefluisterde:

„Zijt gij dan niet gelukkig met mij?"

Hugh fluisterde iets tot antwoord, dat ik niet verstond, maar hetwelk klaarblijkelijk niet geheel bevredigend was, want zij schudde het hoofd en zeide:

„Waarom wilt ge dan heengaan? Ik zou de goden wel willen smeeken de tijd te gebieden stil te staan en Osiris zijn dagelijksche tochten aan het gewelf des hemels te staken. Ik verlang niet anders dan dat de eene dag den anderen in dezelfde liefelijke, onveranderlijke eentonigheid zou volgen."

„Het is noodzakelijk mijn volk te gaan bezoeken, liefste," zeide Hugh, „en noodzakelijk dat ik mijn nederige hulde ga brengen aan Prinses Neit-akrit, die door mijn tegenwoordigheid van een troon beroofd is."

„Ja, dat weet ik. Dat heeft Ur-tasen verzonnen. Hij betreurt in zijn hart, dat hij de kroon van Kamt niet op het hoofd van Neit-akrit zal plaatsen."

„Ik geloof, dat ge hem onrecht doet, hij is aan u en uw huis verknocht."

„Omdat ik hem met geschenken overlaad," zeide zij droog „en omdat hij de goden vreest, wier lieveling gij zijt; maar Neit-akrit is jong, sommigen noemen haar schoon.... en...."

„Is zij dan zoo schoon, deze geheimzinnige Neit-akrit, die ik nooit gezien heb, maar die mijne verwante zal zijn wanneer gij mijn vrouw zijt? Vertel mij van haar."

Ik vond, dat dit een verkeerde zet was van Hugh. Het is nooit geraden belangstelling te toonen in de eene dame, in tegenwoordigheid van een andere en het verwonderde mij niet de oogen van Koningin Maat-kha van toorn te zien flitsen — en, naar ik meende, ook van jaloerschen achterdocht.

„Wat kan ik u vertellen" zeide zij onverschillig, „behalve, dat sommigen haar schoon genoemd hebben?"

„Is zij jong?"

„Zij is weinig meer dan een kind, haar gestalte is recht en hoekig; zij heeft groote oogen, maar zij zijn niet donker en haar haar heeft een eigenaardige kleur. Wat kan ik u van haar vertellen."

„Vertel hem, dat Neit-akrit schooner is dan een man, uit een vrouw geboren, zich denken kan," zeide plotseling een onaangename sarkastische stem recht achter ons, „dat haar oogen blauw en geheimzinnig zijn als het licht van Isis, wanneer zij stil en eenzaam opkomt in den nacht, dat haar haar is als de stralen, waarmede Osiris de hemelen overgiet, wanneer hijzelf ter ruste gegaan is. Vertel hem, dat haar lichaam lang en slank

is als de sierlijke papyrus, die zachtkens zich beweegt op den wind en dat haar voeten wit en doorschijnend zijn als de gepolijste slagtand van den jongen olifant. Vertel hem, dat haar stem zoeter is dan het gezang der vogelen of het koor der godinnen om den troon van Ra, en dat haar wangen de tinten der lotusbloemen beschamen. Wanneer gij dit alles en meer beschreven hebt, aan hem, die de lieveling der goden is, vertel hem dan, dat, hoewel zijn ziel rechtstreeks van de voet van den troon van Ra is neergedaald, en zijn hart door de hand van Osiris zelf gevormd werd, hij geen enkele sprank leven in het hart en de ziel der schoone Neit-akrit kan doen ontvlammen, maar dat hij de zijne gewond en ten doode toe koud door de ivoor witte voeten der allerverrukkelijkste dochter van dit schoone land van Kamt vertreden zal zien, terwijl zelfs de apen in de boomen van haar paleis zijn verloren mannelijkheid en de knagende pijn in zijn hart bespotten."

Wij hadden ons omgewend naar het deel der kamer, waar de Pharaoh stond, aan iederen kant door twee van zijn geschoren doktoren gesteund, zijn bleek gelaat, door lijden uitgeteerd, zag er onheilspellend uit onder de reusachtige dubbele, gouden, met juweelen bezaaide kroon van Opper- en Neder Kamt, Aan iederen kant van hem stonden twee fakkeldragers, die een brandende toorts omhoog hielden, welker flikkerend licht zijn gelaat een zonderling duivelachtig aanzien gaf, met de uitdrukking van haat en verachting, terwijl hij met een langen, blauwachtigen vinger spottend naar Hugh wees. Het was de eerste maal, dat ik hem had hooren spreken, en zijn stem klonk hard en hoog. Plotseling brak hij in een luid en onnatuurlijk lachen uit.

„Hi, hi, hi! gij Lieveling der goden! welk een uitgezochte kwellingen wachten u! want gij zult haar beminnen, zeg ik u en zij zal lachen en u bespotten! Wist gij niet, dat Isis haar een steen gaf, toen zij geboren werd, inplaats van een hart? Ja Mevrouw, mijn Moeder, gij hebt recht te vreezen, dat uw geliefde uw zijde verlaat om de schoonheid van Neit-akrit te aanschouwen. Ik zal geen jaar meer leven, zegt Uw Groot-Kanselier, nu, misschien niet! maar ik zal lang genoeg leven om de Lieveling der goden, de toekomstige koning van Kamt, als een zwak en jammerend sterveling te zien, aan de dwazen gelijk en geschopt door de blanke voeten van een vrouw.

Gij wenscht mijn kroon, gij ziel van Khefren?" schreeuwde de ongelukkige nu, terwijl hij van het hoofd tot de voeten begon

te beven en trachtte op Hugh toe te loopen. „Gij wenscht de koningin te huwen en op den troon van Kamt te zitten? Ik zeg u, dat voordat die tijd komt, gij met uw bleeke hoofd in de doodsvallei zult liggen en bidden, dat Uw heiligschennende voet nooit het voetstuk van Ra had durven betreden, omdat *Uw* tegenwoordigheid *haar* van een troon beroofde! Hier! neem gij mijn kroon! Mijn hoofd heeft lang genoeg pijn gedaan door het gewicht ervan. Neem hem, zeg ik en moge elke juweel die zij bevat, in Uw vleesch branden en uw martelaarschap dubbel verschrikkelijk maken om te dragen, daar het van U, die de Lieveling der goden zijt, den verafschuwden en verfoeiden overweldiger van den troon van Neit-akrit zal maken."

Hij had met bevende handen de massieve gouden kroon van het hoofd gerukt, en met een laatsten kreet van verfoeing en vervloeking smeet hij haar aan de voeten van Hugh Tankerville, waar zij met luid geraas neerviel, terwijl enkele der robijnen uit hun zetting losgeraakt door de kracht van den schok, als schitterende bloeddruppels over den vloer rolden.

Maar de inspanning was te veel geweest voor het zwakke lichaam: de doktoren, volkomen verlamd door de woede van hun patiënt, schenen niet in staat hem te steunen, want met een wilden kreet viel de machtige Pharaoh voorover op zijn aangezicht voor den man, wien hij zijn vervloeking toegeslingerd had.

Hugh was opgesprongen, gelukkig juist in tijds om den val van den ongelukkigen man te breken en zijn krachtige borst ontving den grootsten schok van het willooze lichaam. Toen, alsof de groote Pharaoh zoo licht als een veer geweest was, lichtte hij hem van den grond, en mij een wenk gevend, droeg hij hem door de zaal in zijn armen, terwijl hij de verbaasde doktoren en fakkeldragers beval hem den weg te wijzen. Terwijl ik hem volgde en trachtte het lichaam te steunen, keek ik om en kreeg bij het duistere lamplicht het gelaat van Koningin Maat-kha in het oog. Het was doodsbleek, en in haar groote oogen, die op de roerlooze gedaante van haar zoon rustten, was een blik van bitteren haat, vermengd met een vurige en bittere hoop, die mij bijna deed rillen.

Voorzichtig brachten wij den bezwijmde naar zijn eigen vertrekken, en Hugh beval de doktoren en bedienden op gebiedenden toon het vertrek te verlaten. Zij waren veel te verschrikt om hem niet te gehoorzamen en tezamen begonnen wij den grooten Pharaoh te ontkleeden en hem op zijn rustbed te leggen.

„Ik geloof, dat je nu of nooit kans hebt, Mark, den armen man te onderzoeken en te zien, waaraan hij eigenlijk lijdt," zeide Hugh, toen wij het bloedlooze, uitgeteerde lichaam op het prachtige rustbed gelegen hadden en het bleeke hoofd op de rose zijden kussens deden rusten, die het gelaat nog spookachtiger en bleeker deden schijnen dan te voren."

„Indien die twee kaal geschoren idioten in het geel een staaltje zijn der medische faculteit in dit hoogverlichte land moet ik voor mij bidden voor elke ziekte bewaard te blijven, waarin ik mij zelve niet zou kunnen helpen," zeide ik, terwijl ik allereerst trachtte hem de opwekkende middelen toe te dienen, die ik altijd bij mij droeg. Ik had de gele, perkamentachtige huid onderzocht, die bedekt was met puisten en vlekken, de oogen door donker blauwe kringen omgeven, de ingezonken slapen en ingevallen neusgaten en hoewel ik er geen aanspraak op maak groote ervaring te hebben in de medische praktijk, toch ben ik een M. D. van Londen en had eenig verdienstelijk werk in St. Mary verricht, en het duurde niet lang om tot de conclusie te komen, welke ziekte het leven van den jeugdigen vorst ondermijnde.

„Ik zou zeggen, dat hij in een vergevorderden stadium van diabetes verkeert, hoewel ik er natuurlijk niet zeker van kan zijn, vòordat ik hem grondig onderzocht heb. Indien mijn gissingen juist zijn, dan hebben die kale zotten hun uiterste best gedaan hem in het kortst mogelijk tijdsverloop te dooden." En ik wees op het fijne wittebrood, de vruchten en het zoete gebak, dat op een blad onder het bereik van den zieke stond." Trouwens, geloof ik, dat het ons moeielijk zou zijn op zijn medische omgeving invloed te oefenen."

„Denk je, dat je hem kunt redden?" vroeg Hugh ernstig.

„Redden? Neen! Alleen misschien het haastig voortwoekeren der ziekte tegengaan. Ik kan niet direct zeggen, hoe ver hij heen is, en natuurlijk kan ik mij niet in het geval mengen zonder de doktoren te raadplegen, die er mee belast zijn."

„Indien je diagnose juist is, vindt je dan dat deze ongelukkige man verkeerd behandeld wordt, of niet?"

„Ja, dat vind ik zeer zeker."

„Zeer goed! Dan moet jij van dit oogenblik af hem behandelen, en die kaalhoofdige negers moeten doen wat jij hun zegt."

„Maar...."

„Daar is geen „maar" Mark. Wij willen den doodstrijd van dezen armen stakker niet met eigen oogen aanzien, als jou

bekwaamheid zijn lijden kan verlichten. Ik stel jou aan als de buitengewone geneesheer van mijn toekomstigen zoon; dit zal de eerste daad van mijn autocratisch bewind zijn."

„Stil!" waarschuwde ik hem, „hij beweegt zich."

Ik fluisterde Hugh haastig in heen te gaan, want ik was bang, dat het gezicht van hem den patient zou benadeelen.

„Stuur zijn eigen bedienden binnen, m'n jongen; zij kunnen hem voor 't oogenblik verplegen, totdat wij besloten hebben, wat het beste is om te doen."

Schuifelend en nederig gehoorzaamden de beide in het geel gekleede personages Hugh's bevelen om hun doorluchtigen patient te verzorgen. De Pharaoh keerde langzaam tot bewustzijn terug en ik vond het voorzichtig hem alleen te laten met gezichten, die hem bekend en hem meer welkom waren dan het mijne.

Ik geloof, dat wij beiden hartelijk medelijden hadden met den ongelukkigen jongen man, die zoo hulpeloos was te midden van al zijn pracht en heerlijkheid, en ik was gaarne bereid mij aan hem te wijden, indien dit mogelijk was.

„Wil je het van avond aan de Koningin zeggen?" vroeg ik.

„Niet van avond," antwoordde hij, maar morgen bij den Kabinets-Raad, wanneer Ur-tasen er bij is."

Toen wij naar de eetzaal terugkeerden, had de Koningin zich met haar gevolg verwijderd en wij werden voor 't verdere van den avond alleen gelaten, om rond te zwerven door de acacialanen van het park.

HOOFDSTUK XII.

De kleurrijke Scarabaeus.

Geen van beiden gevoelden wij behoefte aan slaap. De nacht was bijzonder zacht en welriekend, zelfs voor dit schoone land, waar alle bloemen dubbelzoet geurden en het lied aller vogelen welluidender was dan in eenig ander oord der wereld. Er was slechts één gebrek in dit land van poëzie en kunst, maar dat was een ernstig gebrek. Men verbouwde geen tabak en op dezen schoonen avond, toen wij doelloos langs de door de maan ver-

lichte paden zwierven, konden we geen goede sigaar rooken en ons genot kon niet het toppunt van zaligheid bereiken.

Wat scheen Engeland op dit oogenblik ver weg! Londen, Piccadilly, het Strand, cabs — dit waren droomen of liever nachtmerries, zou ik willen zeggen — want in deze paar korte dagen — zoo plooibaar is de menschelijke natuur — waren dit prachtige land, de geschoren priesters, de ziekelijke Pharaoh, reeds op de een of andere wijze deelen van ons bestaan geworden. Ik kon mij zelf niet meer voorstellen, een omnibus aanroepende in Piccadilly Circus of om uit te stappen op Hammersmith Broadway, of gezeten in de stalles in Harer Majesteits Schouwburg, een van Beerbohm Tree's schoone creaties aanschouwend. De persoon, die tegenover Tante Charlotte aan de ontbijttafel placht te zitten in Harley Street en die de Daily Telegraph las, was ik zelf niet; het was een soort geest, die nog nu en dan bij mij kwam spoken, maar die inderdaad niets met mij uitstaande had, den raadsman van den zoon van Osiris, den vertrouwde van den Lieveling der goden.

Ik kan niet trachten deze physiologische toestand tijdens mijn verblijf in het land van Kamt te verklaren. Ik kan er alleen, melding van maken en doe dit hoofdzakelijk, omdat ik weet dat Hugh hetzelfde gevoel had, alleen nog veel intenser dan ik.

Hij liep en zag er uit, alsof hij zijn ganschen leven niets anders gedaan had dan heerschen over vreemde en schilderachtige naties. Hij vond zijn gewaad nooit ongemakkelijk, noch raakte hij verward in de ingewikkelde wendingen der taal van het land, en hij ontving het sarcastisch gegrinnik van den Pharaoh en de huichelachtige slaafschheid van den hoogepriester met dezelfde onverstoorbare kalmte en werkelijk koninklijke waardigheid.

Dezen avond, onze lastige bedienden weggezonden hebbend, gaven wij ons met hart en ziel over aan de schoonheid van het landschap om ons heen. Rechts en links vluchtten de spookachtige gedaanten van vogels en andere dieren in de donkere schaduwen, verschrikt door onze nadering, en de witte koeien in het lange papyrusgras, verstoord door onze voetstappen, uitten langgerekte en droevige klaagtonen, terwijl boven ons hoofd een menigte apen in de takken der accacia's gezeten, ons, terwijl wij voorbijgingen in speelschen overmoed met een regen van welriekende bloembladen bestrooiden.

Wij hadden den oever van het kanaal bereikt en blikten aan de overzijde daarvan op de majesteit der slapende stad, die

met haar albasten stoepen, haar daken van rood koper en goud, haar geweldig groote tempels en reusachtig houtsnijwerk er meer dan ooit als een stad uit het droomland uitzag. Gindsch, ver weg, strekte zich de lijn der mystieke heuvelen uit, die dit verblijf der schoonheid van het uitgestrekte kerkhof in de woestijn scheidde. Een voor één zagen we de lichten der stad flikkeren en uitsterven, op het kanaal gleden een paar booten, die zich verlaat hadden, spookachtig en vlug voorbij, halvemaanvormig, met een brandende lamp aan voor en achtersteven; de bootslieden zongen hun eentonig barcarolla, terwijl zij hun riemen door het water lieten gaan en onder het bont gestreepte zijldoek kregen wij nu en dan jonge paartjes in het oog, met hun donkere hoofden dicht bij elkander — juist zooals dit in het goede oude Engeland op den Thames gebruikelijk is. Weldra was het laatste licht uitgegaan, de laatste boot gleed weg in de verte, de droomstad was ter ruste gegaan; slechts uit den grooten tempel van Ra kwam de zwakke weerklank van het geluid van het middernachtelijk gezang, door de blinde priesteressen van den God aangeheven.

Wij hadden ons op het zachte leger van fluweelig gras uitgestrekt, dat tot den rand van het water glooide en op een lage, wit marmeren borstwering uitliep, en waren beiden stil geworden, verzonken als wij waren in onze eigen gedachten, terwijl wij het mystieke schijnsel door de maan in het kanaal geworpen, gadesloegen, toen wij plotseling van de overzijde een donker hoofd in het water zagen verschijnen en ons snel naderen. Wij sloegen het met veel belangstelling gade, en zagen weldra bij het licht der maan, dat het het hoofd van een jong meisje was, met lang, donker haar, dat in twee dikke vlechten achter haar op het water dreef; de magere meisjesarmen werkten zich met kracht tegen den stroom op en weldra verborg de rand der borstwering haar voor ons oog. Zeer nieuwsgierig, was ik op 't punt op te springen om verder de sierlijke bewegingen van de middernachtelijke zwemster gade te slaan, toen Hugh zijn hand op mijn arm legde en een waarschuwend „St" mij deed zitten blijven.

Boven den rand der borstwering, ongeveer vijftig meter van de plaats, waar wij lagen, verwijderd, was het donkere jonge hoofd verschenen en dezelfde krachtige, doch tengere armen hielpen de meisjesgestalte om zich op den marmeren deksteen te heffen. Wij durfden nauwelijks ademhalen, terwijl wij nieuwsgierig waren, wat het doel van deze jeugdige en moedige

middernachtelijke zwemster was, terwijl zij gedurende eenige seconden stil zat, luisterend en turend naar de schaduw, waar wij lagen stil en in afwachting, terwijl de maan het volle licht op de ivoorkleurige huid wierp en het water daarop als een netwerk van diamanten deed glinsteren. Zij hield een harer handen stijf gesloten, terwijl zij met de andere de druipende en doorschijnende plooien van haar wit gewaad dichter om zich heen trok. Na een oogenblik van aarzelen sprong zij van de borstwering af op het gras en kwam het volgend oogenblik vlug en geruischloos naar ons toeloopen, terwijl zij onder het gaan het water uit haar haren schudde en een waarschuwenden vinger op den mond legde.

„St....!" fluisterde zij zoodra ze dicht genoeg bij was om door ons gehoord te kunnen worden. Toen stond ze stil, recht voor ons in het schitterende maanlicht als een prachtig stuk fijnbesneden ivoor. Zij keek naar Hugh met haar groote amandel vormige oogen, waaruit een vreemd mengsel van ontzag en medelijden sprak. St....!" zeide zij weer, terwijl zij opnieuw haar vinger op den mond legde. „Zij mogen het niet hooren.... en ik kan slechts even blijven.... ik heb drie maal Isis zien opgaan en den nacht verlichten.... en gewacht, om te zien of gij, o Lieveling der Goden komen wildet en alleen komen wildet. Want wat ik wilde zeggen, mag niemand anders hooren."

Hugh was opgesprongen, maar zij ging onmiddellijk een paar stappen achteruit en strekte beide armen uit met een aardige beweging vol trots en waarschuwing.

„Neen," ik ben niet waardig, dat gij, o Lieveling der Goden, zulk een nederig en arm schepsel, als ik ben, zoude naderen. Ik heb slechts een oogenblik en de uren vlieden zoo snel.... Zie! reeds neigt Isis zich naar het bed van Wolken, waarin zij rust.... Morgen, wanneer Osiris hoog aan den hemel staat, zult gij het oude Men-ne-fer verlaten om het licht van Uw aangezicht te doen schijnen over uw wolk, dat ver weg woont, Zij zullen aan uw voeten neervallen en u aanbidden; want Ra en zijn hoogepriesters hebben het gezegd: gij zijt de boodschapper en Lieveling der Goden. Maar zie! wanneer Isis wederom haar koud licht over de wuivende papyrus en de kruinen der hooge wilde vijgeboomen uitstort, zult gij in een paar oogen zien, even blauw en ondoorgrondelijk als het donkere gewelf des hemels, dat de godin tot rustplaats dient; gij zult den geur ruiken van haren, even goudkleurig als de stralen van Osiris, wanneer hij in rust verzinkt.

Wederom trof de vreemde en poëtische vergelijking ons oor — voor de tweede maal dezen avond en gesproken door zulke verschillende lippen — Hugh en ik mompelden beiden onwillekeurig!

„Neit-akrit!"

„Neen! fluister dien naam niet!" smeekte zij en voor het eerst doorliep een huivering als van koude haar jeugdige gestalte, „want zelfs haar naam is zoo welluidend voor het oor, dat daarna elk vogelenlied hard en valsch klinkt: en toch zal morgen op ditzelfde uur, Isis van uit den hooge neerzien en u in haar oor hooren fluisteren, terwijl uw oogen met verlangen in die diepblauwe, door zware wimpers overschaduwde, oogen staren en daar in haar kracht en uw eigen zwakheid lezen, haar heerlijkheid en uw vernedering."

„Ik zou toch werkelijk zeer zwak zijn," zeide Hugh eindelijk, met een stillen lach, indien ik, na zulke herhaalde waarschuwingen van zooveel verschillende zijden, een prooi werd van de bekoringen der schoone prinses. Ik dank u, mijn lieve, voor uw belangstelling in mijn welzijn, maar zij is niet van pas en onoordeelkundig en mijn toekomstig geluk is niet waard, dat gij daarvoor uw mooie schouders en armen in het koude water van het kanaal dompelt op dit late avonduur."

„Maar ik kwam niet om te waarschuwen, zeide zij verwijtend, terwijl haar handen gedachteloos over haar lichaam gleden, als verwonderde zij zich dit nat te vinden, „het is aan de goden hen, die zij liefhebben, te waarschuwen en te beschermen. Ik zag u in den tempel van Ra op den dag, toen gij van den voet van den troon van Osiris nederdaaldet om onder het volk van Kamt te wonen en toen ik u zag vond ik, dat gij schooner waart dan alle zonen der menschen.... Stil! spreek niet! Het was geen zonde u schoon te vinden! Ik was in den tempel gekomen om Amen-het te beweenen, den ik had liefgehad en die voor eeuwig voor mij verloren was."

Ik was reeds begonnen te denken, dat het lieve druipnatte kopje, van het vreemde kleine persoontje, die zulk een goede proeve van zwemkunst gegeven had om Hugh zoo vriendelijk toe te spreken, eenigszins warhoofdig was.

Haar laatste woorden deden mij denken, dat er misschien eenige oorzaak was voor haar vreemde gemoedstemming. Zij verborg het gelaat in de handen en de druppels, die tusschen haar vingers door op haar borst vielen, kwamen niet uit het water van het kanaal. Het was een zeer aandoenlijk gezicht en

wij wisten niet recht, wat te doen. Hier stond een heel lief meisje, dat — op zijn minst — de kans had geloopen zware koude te vatten, alleen om ons toe te spreken (of liever Hugh, want als naar gewoonte kwam ik slechts in de tweede plaats). Zij was klaarblijkelijk zeer bedroefd en toch werd elke poging van onzen kant om haar door woord of daad te troosten, onmiddellijk en koel teruggewezen. Zij keek echter spoedig weer op, alsof zij zich over haar aandoening schaamde en sprak vlug en zenuwachtig:

„Wilt gij 't vergeven? Ik ben zwak en Amen-het was mij zeer dierbaar. Wij hadden elkaar bemind vanaf den dag, dat mijn moeders voet ons beiden wiegjes naast elkander in beweging bracht. Hij had noch moeder, noch vader, maar hij wist, dat ik alles en alles voor hem zijn zou, moeder en zuster, vrouw en vriendin. Wij waren gelukkig, want wij beminden elkander.

Hij was een bekwaam werkman en sneed prachtige beelden in de tempels der goden en reeds was zijn roem heinde en ver verspreid van Men-ne-fer tot Se-ven-neh, en vandaar tot Tanis. Toen liet de prinses, zij, die men Neit-akrit noemt, zich een paleis bouwen, schitterender en schooner dan iets, wat de lieden van Kamt ooit gezien hadden en van den roem van Amen-het vernemende, beval zij hem te komen en schoon beeldhouwwerk op de terassen van haar tuin te vervaardigen en op de stoep van haar paleis."

Zij wachtte en haar oogen drukte denzelfden doodelijken haat uit, dien ik op den eersten dag het koninklijke gelaat van Maat-kha zag verwringen.

„O, Lieveling der Goden! gij weet nog niet — en hoe zoudt gij dat ook kunnen? daar gij zoo schoon zijt — wat het is te beminnen en te zien, dat hij dien gij bemint uw liefde moede wordt! Gij hebt niet gesmacht naar een blik, een glimlach, een aanraking, en niets gevonden dan een pijnlijke koude, die het hart versteent en het hoofd doet duizelen van booze, jaloersche gedachten. O, Moeder Isis! zij heeft alles, wat gij en de goden konden geven. Zij heeft schoonheid, niet genoeg door liederen te prijzen, zij is groot en rijk boven ons allen, terwijl het land van Kamt aan haar voeten in het stof gebogen ligt. Ik had niets in de geheele wereld dan hem, maar zijn liefde was voor mij kostbaarder dan al de smaragden van Te-bu en al de robijnen van Se-ven-neh, en toch, hoewel Amen-het slechts nederig en een werkman was, glimlachte zij tot hem en hij vergat."

Wij werden wonderlijk geroerd, door deze eenvoudige,

aandoenlijke geschiedenis — zoo oud en toch zoo nieuw — die het kleine, fijne, als uit ivoor gesneden beeldje met de druipende kinderlijke schouders ons in het maanlicht toefluisterde. Zij vertelde alles op de eigenaardige, eentonige, zangerige wijze, die het kenmerk van dit volk is, en wij luisterden beiden, want wij gevoelden beiden, dat er nog iets meer kwam, iets dat zou verklaren, waarom dit zedige meisje halfnaakt voor ons stond om ons de tragedie van haar leven te vertellen.

„Wist gij, dat zij trotsch is? En in haar trots wenschte zij, dat de zaal, waarin zij dagelijks haar welriekend bad neemt, zou verlicht worden door een lamp, precies gelijk van vorm aan die, waardoor het binnenste heiligdom van den tempel van Ra te Men-ne-fer verlicht wordt. En Neit-akrit glimlachte tegen Amen-het, totdat hij bereid was voor een blik uit haar blauwe oogen een zonde te begaan, en hij zou bereid geweest zijn te sterven, indien hij haar kleinen naakten voet een oogenblik op zijn nek had mogen voelen rusten. Toen sprak zij hem van haar wensch. De lamp — zou hij hem kunnen namaken? Ja, dat kon hij, indien hij haar slechts zag. Maar het is heiligschennis den sluier te durven oplichten, die het heiligdom van Ra voor allen, behalve zijn priesters bedekt. Toen fronste zij het voorhoofd, en wilde niet glimlachen, weigerde hem weer aan te zien en zwoer dat een meer toegewijd werkman in het vervolg haar bevelen zou ontvangen. En hij, arme, zwakke dwaas, zwoer een eed, dat hij zou doen wat zij beval en Amen-het ging naar Nen-ne-fer, en in het holst van den nacht betrad zijn heiligschennende voet het binnenste heiligdom van Ra, den alles scheppenden god om een sierlijk model voor een lamp voor de badkamer van Prinses Neit-akrit te zoeken."

Wederom wachtte zij even en voegde er toen langzaam aan toe, terwijl haar stem bijna in haar keel stokte, —

„Het was nauwelijks twintig dagen later, toen ik uw heilige tegenwoordigheid in den tempel van Ra aanschouwde, O Lieveling der Goden! en voordat de hoogepriester ons vertelde, dat gij door Osiris gezonden waart om onze koning en heerscher te zijn, had ik Amen-het geboeid en geblinddoekt zien heenleiden naar de poorten, die geen sterfelijk oog ooit gezien hebben en aan welker andere zijde de geheimzinnige doodsvallei ligt, waar noch vogels, noch dieren wonen en vanwaar niemand kan terugkeeren."

Zij zonk op de knieën en de kleine ronde armen waren opgeheven naar de koude, stille maan, terwijl wij met een rilling

elkaar aanzagen en ons het vreeselijk treurspel herinnerden, waarvan wij in de groote en stille uitgestrektheid der wildernis getuige geweest waren, waar de woeste krankzinnige vol begeerte op zijn walgelijk maal aanviel, waar een half menschelijk, geheel dierlijk schepsel alles was, wat overbleef van hem, die eens Amen-het geweest was. Dank zij alle goden van het oude Egypte! het kleine meisje, dat haar geliefden doode betreurde had geen denkbeeld van wat er van hem werd, voordat wij hem eindelijk onder eenige handen vol zand en grint ter ruste legden.

„Kunt gij u verbazen," hernam zij, zich weder tot Hugh wendende, „dat, daar ik u zoo schoon vond, ik tot Isis bad, dat zij u mocht beschermen voor de schoonheid van Neit-akrit's oogen? En zie! de goden verhoorde mij, want terwijl ik rondzwierf door den tuin mijner moeder, vond ik aan den wortel van de heilige papaver dezen kostbaren schat, die ik voor U heb medegebracht. Het is een heilige scarabaeus, en gij weet, dat hij, die hem aanschouwt, wanneer het gelaat van Isis naar de aarde gericht is en hem vastklemt in den palm zijner hand, geen schoonheid ziet dan die van zijn wonderschoon lichaam, niets ziet, dat blauw is, behalve de weerschijn van zijn vleugels. Toen ik hem gevonden had, was ik gelukkig. Ik wachtte, want ik durfde u niet naderen, terwijl gij omgeven waart door uw slaven, die gereed stonden om mij weg te jagen, maar vanavond, terwijl ik op den loer lag, zag ik u en uw raadsman alleen onder de acacia boomen wandelen en ik kwam naar de overzijde om mijn kostbaar offer in uw hand te leggen.

Bevallig en volmaakt rein, kwam zij nu naar Hugh toe en reikte hem op de palm van haar kleine hand een schoonen kleurenrijken kever met wisselende tinten van blauw, groen en goud. Zij zag er zoo onschuldig, zoo vertrouwend en vertrouwens waardig uit, en bovendien zoo meelijwekkend in haar smart, dat Hugh zonder een glimlach en zeer voorzichtig het eenvoudig offer aannam en, terwijl hij dit deed, eerbiedig de toppen harer bevende vingers kuste.

Voor wij tijd hadden te begrijpen wat er gebeurde, voor wij iets konden zeggen, of ons konden bewegen, had het kleine meisje met één sprong de marmeren borstwering bereikt. Wij hoorden een plons, en de langzame rythmische beweging van haar krachtige jonge armen in het water en door dit alles heen een zwak en waarschuwend „St.... st," dat nog als de echo van een zucht door de geurige lucht bleef naklinken.

HOOFDSTUK XIII.

EEN VIJAND GEMAAKT.

Is er iets als instinct, voorgevoel? Noem het zooals gij wilt. Ik weet het niet. In mijn studentendagen had ik dikwijls de menschelijke hersenen ontleed en de samenstellende deelen er van bestudeerd en had mij afgevraagd, welke der vele cellen van vezelachtig weefsel, het gevoel bevatte, dat op sommige tijden zoo duidelijk waarschuwt en voorspelt.

Er *was* een instinct, dat mij zeide, dat Neit-akrit, de schoone en geheimzinnige prinses, die wij, de overweldigers hadden beroofd van den dubbelen kroon van Kamt, reeds een deel van ons leven was. Haar naam spookte door deze plaats; hij werd gefluisterd door de boomen en gemurmeld door het water van het Kanaal, hij vervulde de lucht met zijn mystiek drukkend magnetisme. Ik wist, dat Hugh het gevoelde, Ik geloof, dat hij meer voor indrukken vatbaar is dan ik, en natuurlijk is hij enthousiaster, meer geneigd tot poëzie en visioenen. Zelfs al was hij verdiept in de droogste onderzoekingen der wetenschap dan wist hij nog nuchtere feiten in een schilderachtig kleed te steken.

Dien nacht sprak hij veel over Neit-akrit. Hij stelde uit een wetenschappelijk oogpunt, buitengewoon veel belang in haar, maar als vrouw had zij geen bekoring voor hem. Dat had nog *geen* vrouw voor hem gehad. Bovenal was hij een wetenschappelijk enthousiast en zelfs in zijn eigen mooie land had hij niet eens een schooljongensliefde gehad. Ik geloof, dat zijn vriendschap voor mij zijn teederste gevoel was. Hij bewonderde het schilderachtige, het poëtische, bovenal het mystieke, en geen vrouw nog had in zijn oogen deze drie hoedanigheden belichaamd.

Voor het oogenblik besprak hij Neit-akrit, zooals wij een te verwachten vijand zouden bespreken. Ik weigerde te gelooven, dat een jonge en betooverende vrouw zonder protest of strijd haar kansen op een troon zou opgeven. Gewoon om te regeeren door haar schoonheid, moest zij macht liefhebben en zou zich zeker maar niet geduldig vergenoegen met een tweede plaats in het land.

Wij verwachtten den volgenden morgen een inleidenden strijd. Hugh was vast besloten, dat de Pharaoh onder mijn zorg

geplaatst zou worden en beiden waren wij zeer nieuwsgierig, of de despotische priester in alles den vreemdeling zou toegeven.

„Mijn eenig houvast op deze menschen is," redeneerde Hugh, „hun bijgeloof. Zij zien mij aan voor een wezen uit een andere wereld, en elke zwakheid zou die positie hopeloos in gevaar brengen."

„Elke botsing met dien machtigen en despotischen hoogepriester kan noodlottig zijn, bedenk dat," waarschuwde ik.

„Ik weet het; maar de Pharaoh sterft door gebrek aan goede medische behandeling. Het zou mij gewoon onmogelijk zijn het kalm aan te zien, zonder dat ik een vinger uitstak om hem te helpen. Nadat wij een vinger hebben uitgestoken, als het noodig is ook een hand en arm zullen wij zien wie de sterkste is, Ur-tasen of ik."

Maar wat de gevoelens van den hoogepriester ook waren, hij verstond de kunst ze te verbergen. Den volgenden morgen, bij de kabinets-vergadering, was hij eerbiedig, ja onderworpen aan Hugh en sprak nauwelijks, maar stond nederig met de lange gouden staf in de hand en gaf slechts raad, wanneer rechtstreeks tot hem werd gesproken.

Toen het bijna tijd was om te vertrekken en ik begon te denken, dat Hugh het verstandiger vond voor het oogenblik de ziekte van den Pharaoh niet te noemen, zeide de koningin eensklaps:

„Mijn heer gaat heden de aanstaande bloedverwante opzoeken, maar de Pharaoh is ziek, Ur-tasen, ik weet niet of hij ons zal vergezellen."

„Ik denk, dat hij het doen zal," zeide de hoogepriester met een sarcastischen lach. „Hij zal er zeker bij tegenwoordig willen zijn, om de blijde ontmoeting te zien, tusschen zijn jonge nicht en den toekomstigen heerscher over Kamt."

„Hij is te ziek om de vermoeienis te verduren," zeide Hugh op een toon, die geen tegenspraak duldde.

„Ik vrees te ziek," zeide de hoogepriester droog, „om de lange dagen van ongeduldig wachten van uw komen naar huis, oh, Lieveling der Goden, af te wachten!"

„Ja! gij zegt het juist, Ur-tasen; de heilige Pharaoh is te ziek om veel te verdragen en mijn raadsman en ik hebben samen overlegd en hebben samen besloten, dat de handen, die hem verzorgen, niet bekwaam genoeg zijn om de zorg voor zulk een kostbaar leven te worden toevertrouwd."

„Een leven, hoe kostbaar dan ook, is altijd in de handen

der goden," antwoordde Ur-tasen. Niemand moest dat beter weten dan gij, die neergedaald zijt van den voet van hun troon."

Het duel was begonnen. Hugh had besloten zijn kalmte te bewaren, ondanks het zichtbare sarcasme en den spottenden eerbied van den hoogepriester.

„De goden," zeide hij, „wenschen, dat op zulke levens goed wordt toegezien op aarde en het zal in de toekomst mijn zorg zijn, dat verstandige raadgevingen bij het ziekbed van den Pharaoh worden gegeven."

Ik dacht, dat het perkamentachtige gelaat van den hoogepriester nog iets bleeker was geworden dan gewoonlijk; ook de koningin zag bleek, mogelijk door vrees voor de vermetelheid van Hugh. Gedurende haar leven was zij er gewoon aan geweest de uitspraken van den hoogepriester van Ra te aanvaarden, alsof zij kwamen van de goden zelf. Ur-tasen had zijn geschoren hoofd opgeheven en keek Hugh met eenigszins opgetrokken wenkbrauwen aan. —

„En hoe wil de Lieveling der Goden dit prijzenswaardig doel volvoeren?" vroeg hij met denzelfden spottenden eerbied.

„Door mijn raadgever aan te stellen tot geneesheer en raadsman van den Pharaoh; zij, die hem nu met vleierijen omgeven, hebben geen begrip van de vreeselijke ziekte, die zijn leven dreigt te doen eindigen, terwijl hij nauwelijks zijn jongensjaren heeft geeindigd. Mijn raadsman heeft veel kennis van kruiden. Hij zal den Pharaoh raadgeven."

„De Pharaoh is, al heeft hij ternauwernood de jongensjaren achter den rug, niet zoo gemakkelijk te raden, oh, Lieveling der Goden! en zij, die nu zijn vertrouwen hebben, waren tot die hooge eer aangesteld door den wil van Ra zelf."

„Uitgedrukt door *uw* mond, Ur-tasen, en ofschoon uw raadgevingen verstandig mogen zijn, in de uitoefening van den godsdienst en in het brengen van offeranden, weet ik niet of zij waard zijn te worden gevolgd, waar een ernstige ziekte, den afstammeling van Koningen bedreigt."

„Zooals zij zijn, werden zij opgevolgd in dit roemrijk land van Kamt, lang voordat *uw* voet den grond er van betrad, oh, Lieveling der goden!" zeide de hoogepriester, nog altijd beproevende zich zelf te beheerschen, ofschoon zijn hand van hartstocht trilde en den zwaren staf omklemde, zoodat zijn magere armen kraakten van de inspanning.

„Toch zal in dit geval *mijn* raad de overhand hebben," zei Hugh met verheven kalmte, „en ik verklaar plechtig, dat

mijn raadsman hier, in de toekomst steeds toegang zal hebben tot het bed van den Pharaoh, en dat wat hij ook moge bevelen voor het welzijn van den vorst, blindelings en onvoorwaardelijk zal worden gehoorzaamd."

„En hoe denkt gij deze verklaring te doen uitvoeren, oh Lieveling der goden?" vroeg de hoogepriester met een minachtenden lach.

„Door onbarmhartig onder mijn voet te verpletteren, die ongehoorzaam aan mijn bevelen zou durven te zijn," antwoordde Hugh langzaam, terwijl hij van zijn draagbaar opstond en den hoogepriester aanzag in al de heerlijkheid van zijn jeugd en zijn machtige persoonlijkheid.

Ur-tasen was doodsbleek geworden. Hij was zijn geheele leven gewend geweest zijn wil voor te schrijven aan koningin Maat-kha en het land. Zijn bevelen waren waarschijnlijk nooit tegengesproken, maar ik denk, dat ook hij op dit oogenblik gevoelde, dat de volgende korte oogenblikken zouden beslissen wie van de twee — hij of de vreemdeling — meester in het land zoude zijn.

„Neem u in acht," zeide hij plechtig, terwijl zijn stem trilde van ingehouden woede, terwijl hij den zwaren gouden staf ophief, het zinnebeeld van zijn priesterlijke macht, dat gij niet wordt vertreden onder de macht, waartegen gij uw heiligschennende stem hebt verheven."

Zonder een woord verder wendde Hugh zich om en ging naar het gordijn, dat het gezicht op de stad van de vergaderzaal uitsloot, en, het opzijduwende, wees hij naar de treden van den tempel, waar duizenden mannen en vrouwen wachtten — zooals zij elken morgen deden, — om een blik op hem te slaan, die tot eenige dagen geleden had gezeten aan den voet van den troon van Osiris. Eenige van de jongere mannen en vrouwen lagen op den grond, opdat zijn voet op hun lichaam kon treden. Hugh wachtte kalm een oogenblik, totdat Ur-tasen, die hem was gevolgd, ook naar de bevolking keek. Eensklaps werd er onder de menigte een kreet vernomen, iemand had Hugh in het oog gekregen, en het volgend oogenblik knielden allen, hun donker, met ontzag en eerbied vervuld gelaat naar hem toegekeerd, terwijl de vrouwen een lofzang aanhieven, zooals zij tot de goden zouden hebben gedaan.

Hugh wachtte, kalm, totdat de stroom van geestdrift zich over de gansche menigte verspreidde, totdat het getier oorverdoovend werd, totdat de liederen klonken als een triomf-

zang; toen liet hij kalm het gordijn vallen en wendde zich glimlachend tot Ur-tasen.

„Spraakt *gij* van macht, oh machtige priester van Ra?" vroeg hij.

„Wilt gij de macht tarten, die u maakte?" donderde de hoogepriester dreigend Hugh naderend, terwijl hij den massieven staf boven zijn hoofd zwaaide. „Ik zeg u, neem u in acht, gij vreemdeling in het land, opdat niet dezelfde handen, die u plaatsten boven al het volk van Kamt, u zouden neerslingeren van dien troon, en u bloedend en gekneusd in de vallei des doods zouden werpen ten prooi der roofdieren van de wildernis, van waar gij kwaamt, gevolgd door de vervloekingen van dezelfde bevolking, die nu bereid is u uit te roepen tot verwant van de goden!"

De oude man was nog krachtig, ik was naar voren gesprongen, ernstig vreezende, dat de zware gouden staf, het volgend oogenblik op den schedel van Hugh zou neerkomen met zulk een kracht, die dezen twist over het meesterschap voor altijd tot zwijgen zou hebben gebracht.

Koningin Maat-kha had ook smeekend de armen opgeheven naar den hoogepriester, die alle zelfbeheersching verloren scheen te hebben; maar klaarblijkelijk wist de oude heer met al zijn wijsheid niets van het temperament van een zoon van prozaisch oud-Engeland. Hugh keek op hem neer van zijn volle lengte van zes voet twee duim. Met een ongeduldig voorhoofd fronzen en het ophalen zijner schouders, rukte hij kalm den zwaren, officieelen staf uit de zenuwachtige handen van Ur-tasen en schijnbaar zonder eenige inspanning brak hij den gouden staf met een dof metaalachtig geluid recht doormidden over zijn knieën; daarna wierp hij de stukken op den marmeren vloer aan de voeten van den verbaasden priester, schudde lachend het stof van zijn handen.

„Uw leeftijd en uw zwakheid maken u heilig voor mijn handen," zeide hij, terwijl hij kalm terug ging naar zijn plaats naast de koningin, „maar gij doet goed te bedenken, dat deze gebroken staf het toekomstig zinnebeeld zou kunnen zijn van uzelf en uw macht. Het is laat mijn koningin," voegde hij er aan toe zich tot zijn bruid wendende, die nog sprakeloos van schrik en ontzetting was, „het wordt tijd, dat wij ons gereed maken voor onze reis. Raap uw gouden staf op, Ur-tasen, groet uw koningin!"

Hij gaf een teeken en de acht doofstomme slaven hieven

de draagbaar op, gereed om haar weg te voeren. De hoogepriester had zwijgend den gouden staf opgeraapt, zooals hem bevolen was en bracht stom zijn onderdanigen groet aan Hugh en aan de koningin. Toen ik hen uit de vergaderzaal volgde, zag ik den hoogepriester nog met verbazing naar den gebroken gouden staaf en naar de zich verwijderde gestalte van Hugh staan kijken met bijgeloovige vrees; toen daarna de eerste opgewonden kreten van geestdrift der bevolking bij het zien van den Lieveling der Goden, zijn ooren bereikten, viel hij op zijn knieën, en strekte met een gil de armen uit naar het heiligdom van Ra.

DEEL III.

HET PALEIS VAN NEIT-AKRIT.

HOOFDSTUK XIV.

NEIT-AKRIT, PRINSES VAN KAMT.

„Er valt niet meer aan te twijfelen, Girlie, je hebt een vijand van dien man gemaakt," zeide ik zoodra ik een kans had alleen met Hugh te spreken.

„Ik kon er niets aan doen, Mark. Het was de keus tusschen een vijand en een meester. Ik zie het nu duidelijk in, dat na den eersten schok van verbazing het Ur-tasen's plan was, mij als een speelpop te gebruiken om op het bijgeloof van het volk te werken en zijn eigen macht over koningin Maat-kha te versterken. Ik veronderstel, dat de oude vos, met een vrouw aan het hoofd der zaken en een Pharaoh, die te ziek was om zich ernstig met iets te bemoeien, vrij wel zijn eigen zin volgde."

„En toen zij hem vroeg haar toe te staan weer te trouwen was hij het natuurlijk niet erg eens met de gedachte, mogelijk een nieuwen heer te krijgen," voegde hij er nadenkend bij, „anders zou hij de wagenvrachten stofgoud, of welke andere geschenken de schoone koningin hem aanbood, niet hebben geweigerd. Toen verscheen jij op het tooneel...."

„De oude bedrieger werd toen, geloof ik, een oogenblik aan het wankelen gebracht, maar hij weet heel goed, dat wij ergens van de aarde kwamen en niet uit den hemel."

„Ik denk, dat hij eensklaps de kans zag, mij tot zijn speeltuig te maken en de macht in eigen hand te houden, terwijl aan den anderen kant de koningin zich tegen zijn wenschen zou hebben kunnen verzetten en weer had kunnen trouwen. De dingen tegen elkaar opwegende, dacht Ur-tasen, dat hij de meeste munt uit mij zou kunnen slaan in mijn half-goddelijke hoedanigheid en nu heb ik hem de goede les geleerd, dat ik

niet dezen langen weg ben gekomen om een speelbal te worden van een priester, om heidensch bijgeloof te bevorderen en natuurlijk is het nu niet heel erg naar zijn zin."

„Zeer zeker heb je het volk onder je invloed, beste kerel, maar ik geloof, dat de priesters verraderlijk zijn."

„En die aartsbedrieger, Ur-tasen, de verraderlijkste van allen," antwoordde Hugh met een lach. „Natuurlijk haat hij mij nu, en daar hij heeft gemerkt, dat ik niet naar zijn pijpen wil dansen, zal hij zonder eenigen twijfel de eerste de beste gelegenheid aangrijpen om mij kwijt te raken."

„Op het oogenblik durft hij dat niet te doen."

„Natuurlijk niet. Maar dit schilderachtig en prikkelbaar volk, is toch maar menschelijk. Deze geestdrift moet na een poosje verkoelen, pas dan op voor vallen en complotten."

„Ik kan niet nalaten te denken, Girlie," vervolgde ik, „dat prinses Neit-akrit een bron van groot gevaar zal zijn."

„Voor wat — voor ons hoofd of voor ons hart?" vroeg hij lachend.

„Ik vermoed voor beide," antwoordde ik ernstig. „Voel je je zeer vatbaar voor indrukken op het oogenblik?"

„Ik? Niet in het minst. Heeft de talisman van de lieve, kleine zwemster mij niet onontvlambaar gemaakt? Bovendien is dit land, hoe schoon het moge zijn, noch mijn tehuis, noch mijn vaderland. Op het oogenblik is het een groote en prachtige gevangenis en ik zal zoo'n dwaas niet zijn smart en ellende er het hof te maken."

„Weet je wel, oude jongen, dat, indien dit je gevoelens zijn, je houding tegenover je aanstaande vrouw iets aan zedelijkheid te wenschen overlaat?"

„Je begrijpt niet, wat ik bedoel, Mark. Het huwelijk is een heilige band, hetzij het in een christelijk of een heidensch land is gesloten. Mijn woord heb ik aan koningin Maat-kha gegeven en ik wil mijn woord tegenover haar houden evengoed, alsof ik mijn woord had gegeven aan een geboren Engelsche vrouw. En als ik ooit naar ons stoffig oud Londen terugkeer en zij mij niet zou wenschen te volgen dan zou ik den band, die mij aan haar bond onverbreekbaar achten. Zoo lang zij er mij aan wilde vasthouden. Maar geloof mij, zij heeft mij niet lief, voor haar vertegenwoordig ik eenvoudig een vreemdeling — menschelijk of half-goddelijk — die er aan meegeholpen heeft de kroon op haar hoofd te houden, en heeft voorkomen haar op dat van Neit-akrit te plaatsen, die zij haat. De Pharaoh

is ten doode gedoemd en door de vreemde constitutie van dit land kan een vrouw dan slechts op den troon van Kamt zitten, wanneer een echtgenoot of zoon dien troon met haar deelt. Die heerschzuchtige, oude Ur-tasen wilde niet toestaan, dat zij een harer onderdanen trouwde; bij verrassing moest hij mij aanvaarden. Zoodra haar een zoon van mij is geboren, zal zij mij mijn woord teruggeven en mij zonder leed zien vertrekken."

„Hoe zult gij het intusschen aanleggen den Pharaoh te overreden mij als zijn medischen raadsman te aanvaarden?"

„Ik geloof niet, dat het moeielijk zal zijn, want ik verwacht, dat hij vandaag te ziek zal zijn om veel eigen wil te hebben. Weet je wel, dat ik bij intuitie heb gevoeld, dat noch Koningin Maat-kha noch Ur-tasen *verlangen*, dat de ongelukkige man gezond wordt. Hij is geen vriend van mij, maar ik hoop, dat je hem zult kunnen genezen, al was het alleen om mijn aartsvijand, den hoogepriester, te ontstemmen."

Het moeielijk vraagstuk werd onverwacht en plotseling opgelost; toen de zon onderging, kwam ons gewoon, schitterend gevolg om ons naar de booten te geleiden, die gereed lagen voor de reis. Vroolijk gekleurde zeilen, met scharlaken, en blauwe teekeningen, waren aan de vaartuigen bevestigd, die bemand waren met zestien bootslieden met scharlaken lederen kappen, halsringen en gordels, en hun naakt lichaam glimmend van de een of andere welriekende olie, waarmede zij waren ingesmeerd.

In het midden van elke boot was een tent met turkois blauwe en groene zonneschermen; de reusachtige, dubbele kroon van Kamt, glinsterde omhoog aan den voor en achtersteven. Koningin-Maat-kha gehuld in de plooien van haar zwarte kalasiris, droeg den koninklijken band rondom haar donker haar, dat gevlochten was met banden van smaragd en half verborgen onder een donker blauw en purper gestreepten sluier. Zij was zeer schoon, doch bijzonder bleek en opgewonden. Zoodra zij ons zag, fluisterde zij een poos levendig met Hugh, daarna trad zij op mij toe en zeide:

„Wil de raadsman van mijn heer zoo goed zijn in de boot van den machtigen Pharaoh te gaan. Hij zelf zal hier spoedig zijn."

„Is de Pharaoh wel genoeg om te reizen?" vroeg ik verbaasd.

„Hij heeft den wensch te kennen gegeven zijn koninklijke bloedverwante te zien; en zooals mijn heer verlangde, heb ik bevel gegeven, dat gij, oh, wijze raadsman, bij den machtigen

Pharaoh zoudt zijn, om hem tot hulp te zijn in zijn ziekte."

Hugh had gezegevierd, blijkbaar had de koningin, evenals Ur-tasen, het 't wijst gevonden, den Lieveling der goden te gehoorzamen, die de geheele bevolking knielend aan zijn voeten had. De Pharaoh zelf voelde zich, geloof ik, te ziek dan dat het hem veel kon schelen of hij mij, onbeteekenend persoon, tegenover zich had onder het zonnescherm, of zijn in het geel gekleede beambten. Hij zag er meer dan ooit als een lijk uit tusschen zijn rose zijden kussens, toen hij in zijn draagbaar naar den waterkant werd gedragen en in de boot getild. Hij keek mij verwonderd aan, toen ik zijn kussens gemakkelijker voor hem schikte en, zonder een woord te zeggen den zwaren diadeem van zijn pijnlijk voorhoofd nam en naast hem neerlegde. Hij scheen dien dag een automaat en nam van niemand en niets notitie. Volkomen matheid en lusteloosheid was gevolgd op de uitbarsting van woede van den vorigen avond; zelfs toen hij Hugh, die er bepaald vorstelijk uitzag in zijn mantel van glinsterend groen en goud de treden zag afkomen, wendde hij zijn oogen lusteloos af. Op de albasten treden speelden de kleine muzikanten op harpen en trommels, terwijl op den anderen oever het volk in dichte drommen bijeen was om het vertrek te zien. Jonge acrobaten, waaronder er verscheidene waren van het schoone geslacht, waren in het water gedoken, en zwommen rondom de koninklijke booten, terwijl ze met heldere, onderzoekende oogen onder den troonhemel keken om een blik te slaan op den Lieveling der goden. Ik herinnerde mij onze aardige bezoekster van den vorigen avond en vroeg mij af, wat Hugh had gedaan met den kleurigen tor, waar van verondersteld werd, dat hij hem voor onheil kon behoeden. Toen de zon in het Westen achter de heuvels verdween, dompelden de bootslieden eerst langzaam hun scharlaken roode roeispanen in het water, geaccompagneerd door een zachte eentonige barcarolle; bevallig gleden de booten den stroom af, terwijl een langgerekte kreet van afscheid uit duizenden geestdriftige kelen klonk. Spoedig deed de wind de zeilen zwellen, de bootslieden sloegen hun riemen krachtiger in het water en de stad Men-ne-fer met haar rose paleizen, verdween beschenen door de laatste stralen der ondergaande zon, uit ons oog, als een reusachtige en schitterend panorama.

Het duurde lang, voordat het geluid van sistrum en harp in de verte wegstierf, lang voor dat de afscheidskreten niet meer in de lucht weergalmden. Achtereenvolgens bleven de

flinke zwemmers achter en keerden naar de stad terug. Ik had den Pharaoh een kalmeerenden drank gegeven, dien hij, tot mijn verbazing gehoorzaam had genomen; hij lag achterover geleund op de kussens, terwijl een zacht windje het haar op zijn voorhoofd koelte toewoei.

De stad lag spoedig ver achter ons, groote velden strekten zich aan beide zijden van het kanaal uit, bedekt met wuivende haver en gerst, met boschjes van palmen en vruchtboomen, en priëelen van leliën, fuchsia's en clematis. Van tijd tot tijd zag ik in de verte spannen witte ossen, die langzaam huiswaarts gingen, nadat de dagtaak was volbracht; naast hen scheen de bruine borst en rug van een forschen landbouwer van Kamt te glinsteren in het avondlicht. Soms, half verscholen tusschen boschjes van palmen en aloës, werden de witte of rose muren van een buitenhuis zichtbaar of verhief zich hoog, majestueus en prachtig boven het water een tempel, gewijd aan de een of andere godheid. Terwijl de koninklijke stoet den stroom langs zeilde verscheen tusschen de pilaren een groep priesters in sleepende witte of gele gewaden en achter hen zetten een groep priesteressen een lied in.

Ik gevoelde mij zeer angstig en opgewonden: mijn gedachten verwijlden onophoudelijk bij de geheimzinnige en poëtische persoonlijkheid der jonge prinses, die zulk een zinnelooze liefde in de mannelijke harten van Kamt wist te wekken en die dit nachtelijk uur had gekozen — mystiek, poëtisch als zij zelf was — om voor het eerst hem te ontvangen — *hem*, wiens komst haar van haar troon had beroofd. Het kanaal was zeer veel breeder geworden en spoedig dreven wij een groot meer in. Het was nu geheel nacht; den oever kon ik nergens zien; de lichten hoog aan den voorsteven der booten, wierpen slechts fantastische flikkeringen op het water. Alles was vredig en stil, uitgenomen het rhythmisch geplas der riemen in het water en het geklapper der zeilen in het koeltje. Daar werd het uitspansel aan den westelijken horizon gaandeweg door een blauwen glans overtogen; langzaam en majestueus verhief de zilveren maan zich boven het sprookjesachtige landschap; en toen zij zich verhief begonnen de bootslieden den groet van de opkomende maan te zingen. Eerst zacht en nauwelijks waarneembaar boven het zuchten van het papyrus gras in den wind, verhief het lied zich luider en luider, toen de zilveren schijf zich boven de bergen verhief.

De Pharaoh was gewekt uit zijn slaap en schoof ongeduldig

het gordijn weg dat het verschiet aan zijn oog onttrok. Ook ik keek naar het Westen en zag, dat wij snel een eiland naderden, hetwelk als een waar priëel van bloemen en palmen zich in het midden van het meer verhief en welks omtrek zich gaande weg uit de duisternis losmaakte. Eensklaps, in antwoord op het gezang der bootslieden, klonk van het sprookjeseiland het geschal van zilveren trompetten.

Het gelaat van den Pharaoh werd ontzettend hard en strak; zijn donkere oogen, omgeven door purperen randen, straalden letterlijk onophoudelijk in de verte.

„Daar is het!" fluisterde hij.

„Voor ons, boven een reusachtige stoep van marmeren treden, die recht uit het water stegen, verhief zich een massief gebouw, de zware pilaren, met teer beeldhouwwerk bedekt, ondersteunden een geweldig plat dak dat mij, in mijn zonderling gespannen verbeelding van massief goud gemaakt scheen te zijn. Aan den voet van de stoep keken twee reusachtige sphinxen van wit graniet fronsend het meer over.

Toen wij naderden, klonk nog eens trompetgeschal door de avondlucht, toen zag ik, dat de terrassen boven ons, de palmbosschen en zelfs het dak, bedekt waren met een menigte menschen, terwijl langs de reusachtige treden der stoep rijen slaven stonden, donker en onbeweeglijk als standbeelden.

De boot van den Pharaoh had aangelegd bij het marmer; zijn bedienden waren er uitgesprongen, gereed hem te helpen uitstappen. Maar hij duwde hen bijna ruw opzij, en stapte aan land, terwijl hij zwaar op mijn schouder leunde. Hij beefde van het hoofd tot de voeten en ik kon groote zweetdroppels op zijn voorhoofd zien parelen. Ik kon niet helpen, dat ik mij eenigszins zenuwachtig gevoelde. Deze aankomst bij maanlicht, het poëtische, sprookjesachtige paleis, de bevende man naast mij, alles bracht er toe bij mijn zenuwen te doen trillen van een voorgevoel, dat er iets vreemds zou gebeuren. Een welkomstlied, had de komst van den Pharaoh begroet en van boven viel een regen van leliën en irissen als een welriekend vloerkleed aan zijn voeten. Hij keek naar de plek, waar Koningin Maat-kha juist aan land was gestapt, gevolgd door Hugh; toen zag ik, dat zijn bevende hand naar den dolk aan zijn zijde tastte, en dat hij die met een zenuwachtigen greep omklemde, terwijl een sissend geluid zijn keel ontsnapte. Maar het volgend oogenblik keek hij omhoog en begon kalm de stoep te beklimmen.

Bij het gezicht van den Lieveling der goden weergalmde een

ontzaglijke welkomstkreet door de lucht, en toen ik omkeek kon ik zien, dat al de marmeren treden — zooals de vreemde gewoonte van dit land was — letterlijk bekleed waren met de lichamen van jonge meisjes, die verlangend waren dat *zijn* voet op haar zou gezet worden. Zij verdrongen zich rondom hem, kusten de punten zijner sandalen of de tippen van zijn mantel, de moedigsten raakten zijn voet of hand aan, terwijl hij naast koningin Maat-kha voortliep.

Eensklaps veranderde een sterk flikkerend licht van honderden toortsen, die omhoog werden gehouden, den nacht in dag. Er was een oogenblik van stilte en spanning en toen kwam *zij*.

Het zou voor mij onmogelijk zijn te trachten in woorden weer te geven den eersten indruk die Prinses Neit-akrit, op mij maakte, toen zij daar aan den rand van het marmeren terras stond met een achtergrond van schaduwen, het flikkerende licht der toortsen en de blauwe stralen der maan, die beurtelings op het levendig goud harer haren speelden. Zeer lang en slank, bijna nog een kind, belichaamde zij in haar bevallige persoonlijkheid, het hoogste begrip van een *koningin*.

Zij droeg de vreemde en schilderachtige kleeding van het land met een ongeevenaarde bevalligheid. De lange, zwarte vlechten hingen aan beide zijden van het gelaat tot aan haar knieën, de neerhangende plooien van haar effen en doorzichtige kalasiris, deed elke lijn van haar gestalte uitkomen; het kleed was zuiver wit en over de schouders vastgemaakt met zilveren banden. Het scheen rond haar enkels vast te zitten en eenigszins haar bewegingen te belemmeren, want zij liep langzaam en met aarzelende schreden. Zij droeg een paar puntige sandalen aan de kleine voetjes. In volkomen tegenstelling met koningin Maat-kha droeg zij geen enkel sieraad. Haar armen, hals en borst waren bloot; op het hoofd had zij geen anderen diadeem dan die van het gouden haar en in de hand droeg zij den passenden scepter voor het koninkrijk van jeugd en schoonheid — een groote sneeuwwitte lelie. Naast haar liep trotsch een prachtige, witte panter die langs haar klein handje vleide, en zich speelsch wreef tegen haar knieën.

Zij kwam vlak bij den Pharaoh, die nauwelijks in staat scheen te staan, en hief haar jonge gelaat tot het zijne op om den gewonen familiekus te ontvangen. Toen zag ik pas, hoe intens blauw haar oogen waren, en hoe diep het goud van heur haren.

Het volgende oogenblik, fluisterde haar lieve, zachte stem, toen Hugh de bovenste trede bereikt had:

„Welkom, oh zoon van Ra! Lieveling der goden, in het nederig verblijf van uw bloedverwant."

En zij, evenals haar slavinnen, knielde neer om den rand van het kleed van Hugh Tankerville te kussen.

„Wilt gij mij dan niet begroeten als uw bloedverwant, prinses?" zeide hij, terwijl hij haar oprichtte en wachtte op den familiekus.

Zij stond voor hem en keek hem volle tien seconden aan, terwijl ik kon zien, dat hij haar met onverholen verbazing en bewondering gadesloeg; daarna liet zij haar handje stevig rusten op den kop van haar witten panter en zeide:

„Indien het uw wensch is, oh boodschapper van Ra."

Gelukkig had ik den machtigen Pharaoh op dat oogenblik stevig vast, want ik twijfel er niet aan, of hij zou anders Hugh voor den kus hebben doen boeten. Weer had zijn hand den dolk in zijn gordel omklemd, met een schorren kreet als van een gewond dier, dat op den loer ligt, had hij beproefd naar voren te springen, maar viel hijgend in mijn armen.

Prinses Neit-akrit had zich kalm tot hem gekeerd.

„Mijn bloedverwant is zeer ziek. De reis moet te vermoeiend zijn geweest. Zijt gij zijn geneesheer oh, vreemdeling?" vroeg zij mij.

„Ik ben aangewezen om het lijden van den machtigen Pharaoh te verzachten," antwoordde ik.

„Denkt gij, dat het u zal gelukken?" vroeg zij, terwijl zij mij met groote, verwonderde, blauwe oogen aankeek.

„Ik kan, naar ik hoop, de ziekten van zijn lichaam genezen" antwoordde ik glimlachend.

„Dan zal ik u ook een kus geven" zeide zij met een vroolijken meisjeslach, „want als gij mijn bloedverwant de gezondheid teruggeeft, zult gij mij zeer dierbaar zijn."

En mij werd een schoon glad, jong voorhoofd gegeven om een kus op te drukken — en ik, prozaische, oude Mark Emmett, was tevreden.

HOOFDSTUK XV.

GODDELIJK SCHOON.

Ik had door mijn zorg voor den Pharaoh niet gezien, hoe de twee koninklijke vrouwen elkaar ontmoetten, maar nu, aan den prachtigen feestmaaltijd, waarmede de jonge gastvrouw ons welkom heette in haar paleis, zag ik dat de prinses naast de koningin zat, en dat zij haar toortsdragers had bevolen vlak achter haar te gaan staan, zoodat een stroom van licht op haar en haar koninklijke gast viel. De twee vrouwen vormden een vreemd contrast — beiden schoon boven het middelmatige: de eene in al de praal en luister van haar vorstelijk gewaad en de zinnelijke bekoring harer gerijpte schoonheid; de andere in iets wits en nauwsluitend, met geen andere kroon dan het schitterend haar, geen ander sieraad dan dat harer eigen jeugd.

Op weelderige kussens bedekt met witte en zilveren kleeden lagen wij allen rondom de tafel, waarop de uitgezochtste heerlijkheden, die dit overvloedige land kon opleveren, waren uitgespreid: tongen van pauwen en eieren van zeldzame vogels, bloembladen van rozen en leliën gekookt in honing, en groote kristallen bokalen, gevuld met den wijn van den rijken grond — witte en roode. Gedurende het maal hurkten lieve kleine muzikanten in verschillende hoeken naast hun harpen en zongen liefelijke liederen, terwijl wij dronken en aardige meisjes ons in verzoeking brachten met heerlijke beten.

De prachtige witte panter lag aan de voeten van Neit-akrit zij voedde hem met dadels en vijgen, die zij hem tusschen haar tanden voorhield. Het krachtige dier nam zoo zacht de vrucht van haar lippen, alsof hij een vogel was. Hugh en ik zaten tegenover haar. Het was onmogelijk dit schoone meisje voor ons niet te bewonderen, het uitgezochtste product van dit liefelijk exotisch land. Er was een magische bekoring in elk harer bewegingen, welke deden denken aan die van den panter naast haar. Na de eerste vijf minuten had zij een geweldige verwoesting in mijn oud hart gesticht, en spoedig werd ik overvallen door de wilde verzoeking een grooten ezel van mijzelf te maken. Ik was zeer ontstemd over Hugh, die niet bijzonder in geestdrift over haar scheen te zijn: hij sloeg haar gade, zooals hij het een pas opgegraven mummie zou hebben gedaan.

„Is zij niet bekoorlijk, Girlie?" gelukte het mij eens onder den maaltijd te vragen.

Hij antwoordde niet, maar met een stillen lach, die zijn oogen deden fonkelen van vroolijkheid, stak hij bedaard de hand in zijn mantel en haalde er een klein doosje uit, dat hij mij overhandigde. Het bevatte den veelkleurigen tor, waarvan de kleine, middernachtelijke zwemster had gezegd, dat het een zeker toovermiddel was tegen Neit-akrit's schoonheid.

„Heb jij het niet noodig?" fluisterde ik verbaasd terug. Hij schudde het hoofd, dat oogenblik keek ik op en ik zag dat Neit-akrit's oogen, blauwer en stralender dan de vleugels van den tor, Hugh met een zonderlinge, vragende uitdrukking aankeken.

„Wat een prachtig kleinood," zeide zij. Daarna voegde zij er aan toe met de beweging van een bedorven kind. „Wilt gij het mij laten zien?"

„Neen, prinses, het is geen kleinood," zeide Hugh, de doos weer onder zijn mantel verbergende, „en u moet het vergeven als ik zelfs niet kan toestaan, dat uw bevallige vingers het aanraken. Het is een toovermiddel en de tooverkracht mocht er van verdwijnen."

„Een toovermiddel? Waartegen?"

„Tegen veel ernstig kwaad, en veel betreurenswaardige zonden."

„Ik begrijp u niet."

„Ik bracht het mede van den voet van den troon van Ra, waar een arme dwalende ziel, die had gezondigd en geleden het mij gaf, toen hij wist, dat ik zou wonen onder de schoonste dochters van Kamt, opdat het mij zou behoeden, voor dezelfde zonde en hetzelfde lijden."

„Maar wilt gij mij niet zeggen, welke die zonden en dat lijden zijn?"

„Neen, gij zijt te jong om het te begrijpen. Maar ik zal u den naam zeggen van die dwalende ziel, die mij het blauwe toovermiddel gaf. Hij was een beeldhouwer, wijd befaamd in oud Kamt, en zijn naam was Amen-het."

Ik gaf Hugh een hevige duw, want ik was zeer ontstemd over hem.

Om het maar zacht uit te drukken was het een zonderling gemis aan goede vormen de ontzettende geschiedenis van Amen-het, den beeldhouwer op te rakelen, terwijl men deelde in de verkwistende gastvrijheid van prinses Neit-akrit. Ongetwijfeld

was Amen-het een dwaas geweest en was hij gestraft geworden voor zijn dwaasheid, ingevolge de barbaarsche wet van dit prachtige land; maar sinds onheugelijke tijden hebben mannen dwaasheden van het ergste soort gedaan voor vrouwen, die veel minder aantrekkelijk, veel minder bekoorlijk waren dan prinses Neit-akrit.

Om te beginnen was zij zeer jong; in een onbedacht oogenblik kon zij vaag den wensch hebben uitgdrukt een lamp te bezitten, gelijk aan die, welke brandde in het heiligdom van Ra. De beeldhouwer nam haar, dwaas die hij was, bij haar woord, en ging daarheen, waar het aan al de lieden van Kamt streng verboden was te gaan, in het binnenste heiligdom van den tempel. Het is waar, zij kon voor zijn dwaasheid niet veroordeeld worden en zeer zeker zou zij vreeselijk hebben geleden als....

Maar nu werden mijn korte overpeinzingen onderbroken door Neit-akrit's stem ongetwijfeld het meest welluidende geluid, dat ik ooit had gehoord.

„Hoe vreemd," zeide zij, terwijl haar blauwe oogen even onschuldig als tevoren, even zorgeloos naar Hugh keken. „Eens heb ik een beeldhouwer gekend, die Amen-het heette; maar hij beleedigde de goden door zijn aanmatiging en ik weet niet, welke straf zij hem oplegden. Misschien was het zijn ziel, die gij hebt ontmoet voor den rechterstoel van Osiris, oh, gij, die hebt gezeten aan den voet van zijn troon!"

„Misschien was het zoo. In dat geval zal het blauwe toovermiddel mij bewaren voor Amen-het's aanmatiging en voor de straf, aan hem toegedacht door de goden — want die was ontzettend!"

„Arme Amen-het," zeide zij zacht. „Ik heb een paar maal tot hem gesproken. Hij was een bekwaam beeldhouwer."

„Maar was te aanmatigend, zooals gij zeidet," zeide Hugh, die eensklaps prikkelbaar scheen te zijn geworden." Ik zag hem, voordat hij geheel gereed was om voor Osiris te staan. Zijn vleesch was verbleekt op zijn beenderen, zijn stem was belemmerd in zijn keel, brandende honger en dorst hadden een beest van hem gemaakt, en de roofvogels waren begonnen aan zijn levend vleesch te knagen."

„Arme Amen-het" herhaalde zij, terwijl zij een groote sappige dadel uitkoos van de tafel en tusschen haar scherpe tanden hield; zij riep haar witten panter en het bevallige, katachtige dier nam de rijpe vrucht van haar bevallige lippen weg. Ik kon bemerken dat Hugh zeer geprikkeld was. Hij bleef het overige

van het feest stil, ondanks de moeite, die de koningin deed om hem uit zijn stilte te wekken.

Evenals gewoonlijk leunde de Pharaoh norsch en stil achteroover op zijn rustbank, die bedekt was geworden met een gouden kleed, gehoorzaam aan mijn wenk, gebruikte hij slechts melk en liet al de heerlijke vruchten onaangeroerd. Hij vermeed naar de prinses en Hugh te zien, alleen toen het verhaal van Amen-het werd gedaan, lachte hij spottend bij zichzelf.

Lang nadat ieder zich had teruggetrokken en het sprookjespaleis in slaap was gehuld, dwaalden Hugh en ik onder de reusachtige fuchsiaboomen. Het was een prachtige nacht en wij hadden beiden, vreemd genoeg, in het geheel geen slaap. Het meer lag vredig in het maanlicht; toen wij de marmeren treden waren afgedaald, vonden wij vlak bij de sphinxen een bootje. Wij genoten van een tochtje het geheele eiland rond, dat op het betooverde domein van een sprookjesprinses geleek. Groote witte pauwen sliepen onder de boomen, hun staarten schemerden als stroomen van diamanten, terwijl in de boomen myriaden vogels hun nest hadden gebouwd. Wij stoorden een troep wittè gazellen in hun slaap in het hooge gras; goudvisschen en karpers zwommen rondom onze boot, niet het minst verschrikt door het geklots der riemen, en openden hun bek om kruimels te ontvangen.

Wij spraken niet veel en dan slechts over de fraaie voorwerpen om ons heen. Ik moet bekennen, dat een vreemde liefde voor dit schilderachtige land begonnen was zich van mijn hart meester te maken en terwijl onze boot zoo vredig tusschen de groote bossen lotus en waterlelies heen gleed, was het mij aangenaam te bespeuren, dat al deze schoonheid, deze vrede, deze poëzie, werkelijk mijn eigendom was. Bedrijvig Engeland met zijn politiek, zijn gekrakeel, zijn socialisme, zijn vakvereenigingen en werkliedenclubs, scheen nu een geheel andere wereld, onwerkelijk; zelfs de oude „Chestnuts" was een droom geworden, naast de schitterende tooneelen van marmeren terrassen en albasten hallen. Voor één keer in mijn leven was ik het niet geheel eens met Hugh. Ik verlangde te spreken over onze reis, onze poëtische aankomst, over onze schoone jonge gastvrouw met haar groote, onschuldige oogen en haar lieveling, den witten panter; maar hij scheen gemelijk en ik gevoelde, dat mijn geestdrift, voor prinses Neit-akrit geen weerklank in zijn hart zou vinden.

De eerste straal van den morgen was in het Oosten zicht-

baar, toen wij de stoep van het paleis weer bereikten, vermoeid, maar toch opgefrischt door het middernachtelijke uitstapje op het meer.

Onze sandalen maakten geen leven op de marmeren treden en wij bleven in de schaduw der borstwering, want wij wenschten niet aangezien te worden voor nachtelijke plunderaars en de slaven te wekken, die het paleis bewaakten.

Al de lichten waren uitgedaan, alleen het vergulde dak schitterde in de ondergaande stralen der maan. Wij liepen langs het paleis want de kamers, die ons waren toegewezen, kwamen uit op het breede terras dat uitzag op een tuin van witte rozen. Wij stonden op het punt den tuin door te gaan, toen Hugh eensklaps een hand op mijn arm legde en naar het terras wees. Tusschen de pilaren, die den ingang tot onze slaapkamer vormden, stond iemand die het gordijn terughield. Wij konden alleen den bevalligen omtrek zien, helder en scherp afgeteekend door het licht, dat binnen scheen.

„Wie is het?" fluisterde ik.

„De prinses," antwoordde Hugh, toen de gedaante zich van de poort losmaakte en zacht en voorzichtig over het terras gleed, in het spookachtig rose licht van de ochtendschemering.

Het was werkelijk prinses Neit-akrit, alleen en zonder gevolg, zij was gehuld in een sluier maar haar hoofd was bloot en de kleur van haar haar was niet te miskennen.

Zij kwam recht op ons af, en zag ons beiden dadelijk. Zij bleef staan, keek rond, alsof zij wilde vluchtten; daarna bracht zij haar vinger aan den mond en kwam dicht bij Hugh.

Stil!" fluisterde zij. „Het verwondert u, ik weet het, mij hier op dit uur alleen te zien, zelfs niet met Sen-tur bij mij. Ik kwam, omdat ik u alleen wilde spreken."

„U bewijst mij werkelijk eer," zeide Hugh kalm, terwijl ik een bescheiden beweging maakte om mij terug te trekken.

„Zeg uw raadsman, dat hij niet behoeft heen te gaan," zeide zij. „Ik weet, dat gij en hij een zijn, en ik schaam mij niet voor hetgeen ik wilde zeggen."

„Ga dan binnen, prinses? De ochtend is koel."

„Neen, wat ik wilde zeggen neemt niet veel tijd; toch kon ik niet slapen, voordat ik het u had gezegd. De nacht leek drukkend. Ik dwaalde door den tuin en Isis voerde mijn schreden naar uw rustbank. Ik meende, dat gij sliept en ik naast u kon zitten zonder u te wekken en toch u vertellend wat zoo zwaar op mijn hart ligt. Ik meende het zacht te fluisteren om u niet

te wekken, dat zoo te prevelen, dat gij half droomend mijn stem zoudt hooren en haar hoorende voort zoudt droomen."

Zeer zeker had zij die onbeschrijfelijke bekoring — een aangename fijne stem — en Hugh en ik luisterden naar haar vreemde woorden bekoord door de liefelijke klanken, de melodie er van.

„Neen, prinses" zeide Hugh, toen zij zweeg," liefelijk als de droom zou zijn geweest, verkies ik verre de werkelijkheid en zoolang gij wilt spreken, zal ik luisteren."

„Ik kwam om u te vertellen.... dat...."

Er was eenige beklemming in haar keel, maar zij beproefde haar aandoening te beheerschen en stak haar beide handen uit in een lieve bijna kinderlijke smeekbede.

„Ach, ik weet, dat iemand u kwaad van mij heeft verteld en ik verlangde er naar met u te spreken over.... over.... Amen-het.... Zij hebben u gezegd dat ik ijdel, en wreed ben... maar.... maar.... wil mij gelooven als ik zeg.... dat ik vervolgd wordt door.... lasteringen.... en...."

Hugh trad een weinig nader en nam een van haar kleine bevende handen in de zijne, en er viel niet aan te twijfelen, ook zijn stem haperde.

„Lieve prinses" zeiden hij zacht „geloof *mij*, als ik zeg, dat ik geen laster over u heb gehoord, die niet door uwe tegenwoordigheid is weggenomen.

Zij keek hem vlak in het gelaat en vroeg....

„Meent gij werkelijk, wat gij zegt?"

„Ik zweer het," zeide hij ernstig.

„Ik zal u gelooven, want gij zijt groot en goed; ik zal u gelooven, indien gij recht in mijn oogen wilt zien en mij een kus wilt geven tusschen mijn wenkbrauwen als bewijs, dat gij mijn vriend zijt."

Zij ging op haar teenen staan, want Hugh is heel lang, en Britsch en stijf van rug. Er was een zonderlinge half verbaasde uitdrukking in zijn oogen, toen hij neerkeek naar het lieftallige gelaat, dat naar hem werd opgeheven. De sluier was van haar schouders gegleden. De Egyptische half doorzichtige kalasiris gaf aan haar jonge gestalte het voorkomen van een dier kostbare afgodsbeelden, die in Europeesche musea bewaard worden. Er scheen een geur van lotusbloemen van haar uit te gaan en in haar geheele wezen was een teer waas van poëzie en mysticisme, vermengd met echte, menschelijke bekoorlijke vrouwelijkheid.

Dat korte oogenblik was ik woest krankzinnig, dwaas jaloersch

en tegelijkertijd woedend op Hugh, die mij zoo koud en ongevoelig scheen, terwijl ik zou hebben gegeven.... wel!.... heel veel om in zijn plaats te staan. Eindelijk boog hij zich en gaf den kus, zooals zij had verzocht. Het volgend oogenblik was zij verdwenen en had ik Hugh meegetrokken in onze eigen kamer. Een doordringende lucht van lotusbloemen, scheen haar geheel te vervullen, en toen wij de lamp boven ons hoofd hielden, zag ik, dat de rustbank van Hugh een groot priëel was van de liefelijke bloesems, die kussen en deken bedekten; maar van de tafel, waar hij het had neergelegd, voordat wij in den avond uitgingen, was de veelkleurige tor verdwenen, die hem had moeten beveiligen tegen de tooverkracht van Neit-akrit's schoonheid.

HOOFDSTUK XVI.

Gevaar.

Gedurende mijn geheele verblijf in het schoone land van Kamt heeft nooit zijn welriekende lucht als een slaapmiddel gewekt en het was werkelijk verwonderlijk met hoe weinig slaap wij onze gezondheid in stand konden houden. Dien nacht of liever dien morgen na ons vreemde avontuurtje kon ik mijn oogen nauwelijks sluiten, en ik ben er zeker van, dat Hugh, die als gewoonlijk een kamer had, welke in de mijne uitkwam, even rusteloos was als ik. Ik vond den geur der lotusbloemen drukkend en doordringend en de herinneringen welke ze brachten, waren verwarrend en verbijsterend.

De zon stond reeds hoog aan den hemel, toen ik eindelijk een kort uur van slaap kon vatten, bij mijn ontwaken bemerkte ik, dat Hugh reeds was uitgegaan. De ochtend was prachtig en na mijn heerlijk bad gevoelde ik mij geheel uitgerust en in vrede met deze schilderachtige wereld en haar betooverende vrouwen. Het was een van die ochtenden, waarop een boek en een sigaar op een veranda met het uitzicht op de zee een ware zaligheid zou zijn in het dierbare, oude land. Maar op dezen schoonen morgen in Kamt, gaven de geur der bloemen, het lied der vogels, de exotische schoonheid van het land, geest en lichaam

zooveel te genieten, dat de sigaar en het boek niet eens gemist werden.

Ik trachtte mijn weg te vinden door het doolhof van lanen en wandelpaden, naar het terras, dat uitzag op het meer en juist, toen ik er op stapte zag ik daar Hugh en prinses Neit-akrit te zamen.

Zij zag er nog lieftalliger bij dag uit, dan in het maanlicht; zij lag onder een troonhemel van turkoozen blauwe zijde, die wedijverde in kleur en schittering met het uitspansel er boven. Daaronder scheen haar haar vloeiend koper en haar huid wit en gepolijst als albast. Haar fraaie panter lag aan haar voet en Hugh stond op de treden die naar de op een troon gelijkende rustbank voerde. Geen van beiden zag mij en een oogenblik keek ik naar het sierlijke tafereel.

Ik heb mij dikwijls afgevraagd, wat achter gindsche heuvels ligt," zeide zij. „Ur-tasen zegt, dat er niets is dan de vallei des doods, waar menschelijke voeten nooit gaan, maar waar 's nachts roofdieren rondsluipen en gieren krijschend omhoog vliegen. Als hij zoo spreekt rilt mijn vleesch van schrik, en gedurende dagen kan ik dan niet naar die heuvels zien, maar als zulk een heerlijke morgen komt als heden en Osiris in zijn gouden bark schitterender dan ooit uit die vallei des doods te voorschijn komt, verlang ik den ganschen dag hem te volgen in zijn loop en met hem te verdwijnen achter de heuvels in Ma-nu, opdat ik de heerlijkheden zou kunnen zien, die er achter liggen."

Ik overlegde met mijzelf of ik mij bescheiden zou terugtrekken of dit tête à tête storen, waarvan mijn verstand zeide, dat het gevaarlijk voor mijn vriend was.

„Gij, die van den voet van den troon van Osiris komt," hernam zij, zich levendig tot Hugh wendende, gij moet weten, waar hij elken nacht heentrekt, terwijl Isis zijn bruid, in den hemel regeert. Wilt gij mij zeggen, wat er achter de heuvelen van Kamt ligt?"

„Ur-tasen heeft het u gezegd: de vallei des doods; de woestijn de wildernis, waar geen mensch kan leven, geen vogel zingen, noch bloem bloeien."

„Ja. Maar daar achter?"

„Daarachter?"

„Ja, na den dood, moet toch zeker weer leven komen; na de duisternis licht: na verlatenheid onuitsprekelijke vreugde, oh! gij kunt niet weten," voegde ze er aan toe, de armen

verlangend naar den verren horizon uitstrekkende: hoe ik er naar verlang de afschuwelijke ketenen te verbreken, die mij binden en als Osiris zoo helder schijnt, de bloemen zoo liefelijk geuren en het welluidende koor der vogels de lucht vervult, hoe ik dan de pracht van mijn paleis haat, de marmeren hallen en tempels van Kamt, het gezicht van de bevolking die bijna aanbiddend aan mijn voeten ligt, en er naar verlang, die ontoegankelijke bergen op te snellen en te zien, wat ver weg achter dat land ligt, achter de vallei des doods, achter de pilaren, die het gewelf des hemels ondersteunen. Wilt gij het mij niet zeggen," smeekte zij, „of nog beter, wilt gij er mij niet heen nemen, als Kamt in slaap is gehuld?"

Hugh keek bijna woest op haar neer en daarna om zich heen met die vreemde, verraste uitdrukking die mij den vorigen avond reeds in verwarring had gebracht. Daarna kreeg hij mij in het oog en scheen verlicht, want hij zeide kalm: „Neen prinses, het is niet aan mij u de geheimen van deze aarde te leeren. Maar daar komt mijn raadsman, hij is wijs en als gij wilt zal hij u alles vertellen van Osiris en het gewelf des hemels en zelfs van het land, dat achter de poorten van Kamt ligt."

Zij wendde zich met een lieven lach tot mij, maar ik meende een glimp van teleurstelling in haar oogen te zien.

„Het is altijd een vreugde te spreken tot den geleerden raadsman," zeide zij ontwijkend, „en spoedig als hij tijd heeft, als de heilige Pharaoh genezen is van zijn ziekte, zal hij mij zeker veel leeren, van hetgeen ik niet weet, en ondertusschen ga ik ronddolen met Sen-tur, en misschien zal hij, als ik op zijn rug zit, mij dragen, waar de voet van den mensch nog niet heeft geloopen."

Zij begon met den panter te spelen, die echter weinig zin scheen te hebben in een spelletje en tal van pogingen deed, zijn gemakkelijke plaats aan haar voeten te houden. Maar zijn meesteres scheen plotseling in een plagerige stemming gekomen te zijn, want zij trok een tak rozen van een grooten ruiker die in een vaas dicht bij haar stond, en begon er spelend den koninklijken Sen-tur mede in zijn neus te prikken.

Spoedig was het geduld van zijn majesteit op en eerst traag, daarna meer en meer boosaardig sloeg hij met de geweldigen klauw nu eens naar den tak en dan naar Neit-akrit's hand.

Dat is een gevaarlijk spel, prinses," zeide Hugh na een poosje. „Het kon zijn, dat Sen-tur zijn zelfbeheersching verloor en u letsel þezorgde."

„Letsel? Sen-tur?" zeide zij lachend. „Gij schertst of gij kent Sen-tur niet. Op een woord van mij wordt hij even woedend als de dolste stier in Kamt en zijn gebrul is gelijk aan den donder en op een fluisterend woord van mij is hij weer zoo kalm als een lam. Maar nooit zou de woede van Sen-tur zich tegen zijn meesteres wenden."

„Gij houdt hem in slavernij," zeide ik, met een onbeholpen poging om galant te zijn, „evenals gij alle mannen doet, hoog of laag. Sen-tur is wel bevoorrecht."

„Sen-tur heeft mij lief en ik heb Sen-tur lief," zeide zij droog; hij is de kostbaarste schat, dien ik bezit, want hij behoort mij geheel en hij heeft geen zorgen, geen genegenheid, geen gedachten dan voor mij. Hij is mij dierbaarder dan het koninkrijk Kamt."

„Het is dan een barmhartig besluit van Ra," zeide Hugh, met een lach, „dat hij mij zond om u het koninkrijk van Kamt te ontnemen en niet Sen-tur."

„Geloof mij," antwoordde zij, hem vast aanziende," dat de almachtige Ra zijn liefde voor Neit-akrit bewees op den dag, waarop hij besloot, dat de dubbele kroon van Kamt nimmer op het hoofd van haar zou rusten."

Ondanks deze ernstige verzekering, geloofde ik niet, dat ze oprecht was en den blik, dien zij op Hugh wierp, begreep ik niet geheel. Zij begon Sen-tur nog boosaardiger dan te voren te plagen, totdat het groote dier brulde en schuimbekte.

Eensklaps vernamen wij trompetgeschal en tromgeroffel, en onder aan het terras hoorden wij den gewonen kreet, die altijd de komst van een gewichtigen boodschapper vooraf ging.

„Maak plaats voor den boodschapper van de stad Net-amen en van Hesh-ka, den bestuurder er van!"

„Wat verlangt hij?" vroeg de prinses, het voorhoofd fronsend, toen een half dozijn slaven en een groep bedienden van alle kanten kwamen opdagen, en stonden te wachten om den gezant van de groote stad te ontvangen, met al de voorgeschreven eerbewijzen van het ingewikkelde ceremonieel van dit land.

Een jonge donkere en knappe Egyptenaar was naar voren getreden, en nadat hij den grond voor prinses Neit-akrit had gekust, wendde hij zich regelrecht tot Hugh.

„Aan den Lieveling der goden, den zoon van Ra, breng ik den groet van de stad Net-amen."

Ik twijfelde er nu geen oogenblik aan: de schoone Neit-akrit fronste somber het voorhoofd; het rood van haar lippen ver-

dween bijna geheel, zoo vast waren ze op elkaar geklemd en de arme Sen-tur ontving een leelijken klap met den stekeligen tak op zijn neus.

„Gegroet, oh zeer geliefde," herhaalde de boodschapper. De raad der stad Net-amen, en Hesh-ka, onze edele gouverneur wenschen hun eerbiedigen hulde aan uwe voeten te leggen. Morgen, indien gij u verwaardigen wilt, uw voeten te zetten buiten de poorten der stad zullen honderd duizend inwoners zich langs de straten scharen om u welkom te heeten. De maagden van Net-amen zullen uw boot door het kanaal trekken; de jongelingen en athleten zullen vechten, wie het eerst de zolen van uwe sandalen zal kussen en de stad verwacht u met gaven van wierook, goud en lapis-lazuli, want zij zullen in u den toekomstigen heerscher van Kamt begroeten, den lieveling, wiens tegenwoordigheid het land heeft gezegend."

Hij begon een lange opsomming van de wonderlijke feestelijkheden, welke de belangrijke stad bezig was te ontwerpen om den verwachten gast te vieren. Hugh luisterde eenvoudig naar de woorden van den gezant, hij evenals ik sloegen aandachtig en met ontzetting het steeds gevaarlijker spel gade van prinses Neit-akrit met den panter. Zij scheen er nu een wreed genot in te vinden, het dier met de dorens te prikken, groote druppels bloed verschenen op zijn sneeuwwitte huid, en toch deed Sen-tur, ofschoon hij buiten zich zelf van woede was, geen poging om zich te verzetten. Ik gevoelde mij volkomen hulpeloos, indien zij haar gevaarlijk spel te lang voortzette, want ik had geen wapen bij mij, maar toen ik naar Hugh keek, zag ik, dat hij onder zijn mantel een mes omklemd hield, gereed het te gebruiken als het noodzakelijk was. De gezant had blijkbaar zijn zending volbracht, want hij knielde nu neer met het hoofd op den grond en zeide: „Oh, Lieveling der goden wilt aan uw slaaf toestaan, dat hij met zijn lippen de zool van uwen voet aanraakt!"

Nu hoorde ik een korten, scherpen kreet van prinses Neit-akrit en een geweldiger gebrul dan te voren: het volgend oogenblik een sprong en een gil van doodsangst, die het bloed in mijn aderen deed stollen. Sen-tur, eindelijk tot uitzinnige woede getergd, door het onbarmhartige geplaag, had zich omgewend en was op den ongelukkigen gezant toegesprongen, die het dichtst bij hem was en voordat ik of iemand anders het ontzettende van den toestand nog goed besefte, rolde het geweldige dier den ongelukkigen man onder zich op den grond. Ik meende,

dat hij verloren was, ofschoon na het eerste oogenblik van verbazing, Hugh en ik waren opgesprongen om hem te redden. Maar voordat wij de groep konden naderen, waar het geweldige dier met zijn groote klauwen bezig was stukken vleesch uit de schouders en dijen van zijn slachtoffer te scheuren was Neit-akrit reeds naast Sen-tur. Met de grootste kalmte legde zij het kleine handje op zijn halsband en zeide rustig en zacht:

„Sen-tur! Sen-tur, kom!" En zonder verzet, eensklaps even zacht als een poesje, de groote klauwen bedekt met bloed, die hij likte met een onderdrukt gebrul liet het geweldige dier zich wegbrengen en toen zij weer onder den turkoozen blauwen troonhemel plaats nam, legde hij zich met een laatst gebrul aan haar voeten.

Ik keek snel de armen, schouders en dijen van den gekwetsten man na. Zij waren ontzettend gehavend door de geweldige tanden van het dier, ik fluisterde Hugh toe, dat amputeeren noodzakelijk zou zijn.

Ik had nog nooit zulk een diepen rimpel op Hugh Tankerville's gezicht gezien; hij keek zeer toornig en ik had werkelijk medelijden met het kleine meisje, dat naar mijn meening alleen gedachteloos was geweest. Twee geschoren in het geel gekleede medici waren plotseling te voorschijn gekomen: ik zeide hun, hoe zij het verband moesten leggen en beval dat mijn patient naar een luchtige kamer zou worden gebracht, waar ik spoedig naar hem zou komen kijken.

Een algemeene somberheid scheen over allen te zijn gekomen; Neit-akrit streelde den kop van Sen-tur, met een uitdagende uitdrukking Hugh aanziende.

„Staat u mij toe, u alleen te spreken," zeide hij plotseling.

Tot mijn verbazing zond zij haar bedienden en slaven dadelijk heen en toen zij vertrokken waren, zeide zij zeer deemoedig.

„Ik weet, wat gij wilt zeggen; beknor mij niet; ik zou het niet kunnen verdragen. Ik.... ik...." dikke tranen kwamen in haar oogen. Daarna haalde zij, als door eene plotselinge ingeving gedreven een korten dolk uit de plooien van jaar japon en reikte dien Hugh toe.

„Doe gij het," zei zij, terwijl snikken haar keel toesnoerden.

„Ik weet, dat het dit is, wat gij wildet zeggen. Sen-tur heeft gezondigd, Sen-tur moet sterven! want nu zou hij weer kunnen dooden. Maar ik zou Sen-tur niet kunnen dooden, want hij vertrouwt mij, hij zou geen slag van mijn verwachten."

Zij hield Hugh den dolk toe, terwijl hij, even als ik, haar

aankeek, verbaasd over de snelle en veranderlijke stemming van dit zonderlinge, betooverende meisje.

„Doe het snel," zeide zij, „opdat ik geen berouw krijg; want geloof mij, het is niet uit vrijen wil, dat ik u verzocht heb Sen-tur te dooden, ik zou liever zien, dat hij wie ook van mijn slaven doodde dan dat hem onheil geschiedde!"

Toen Hugh den dolk niet van haar wilde aannemen legde zij hem snel aan zijn voeten en sloeg toen haar armen hartstochtelijk om Sen-tur's nek, terwijl dikke tranen uit haar oogen op zijn huid vielen.

„Vaarwel Sen-tur, mijn lieveling," fluisterde zij. „Ik weet, dat gij niet bang zijt om te sterven, want gij, evenals Neit-akrit verlangt naar dat schitterende land, hetwelk aan gindsche zijde van de vallei des doods ligt. Kom 's nachts bij mij terug, Sen-tur en vertel mij, wat gij hebt gezien. Sen-tur is gereed, oh, Lieveling der goden," zeide zij, „gij behoeft niet bang te zijn, hij zal niet eens tegenstreven. Haast u. Ik wensch het."

„Verlangt gij werkelijk, dat ik Sen-tur dood?" vroeg Hugh eindelijk.

„Ja, werkelijk, ik wensch het."

„Waarom?"

„Omdat Sen-tur zeer heeft gezondigd, en nu hij heeft gezondigd, zal hij het ongetwijfeld weer doen. Hij heeft het bloed van een slaaf geproefd, hij houdt van den smaak, en zal het weer willen drinken."

„Maar zal het u geen leed doen, hem te zien sterven?"

„Meer dan gij u kunt voorstellen," antwoordde zij ernstig. „Sen-tur is mijn eenige vriend, maar het zou mij nog meer leed doen, indien gij mij verliet met booze gedachten jegens mij in uw hart."

Zij zag er goddelijk mooi uit, dit uiterste fijne product van een vreemd en mystiek land; vreemd, als een dier vreemde beelden op oude graftomben, bevallig als de lotusbloemen en rozen in haar tuin. Zij was — mijn verstand zeide het mij — buitensporig, wanhopend aan het flirten met Hugh, zelfs zoo, dat zij het leven van den onschuldigen Sen-tur in gevaar bracht.

Had zij hem maar gekend, zooals ik hem kende — den wetenschappelijken enthusiast, die zelfs blind was voor zulk een schoonheid als de hare — dan zou zij begrepen hebben, dat zij haar tijd verspilde, ondanks haar lieve woorden, haar smeekenden blik, was Hugh buitengewoon weinig geroerd,

en het was op zeer zakelijke prozaische manier, dat hij den kleinen dolk opraapte en haar teruggaf.

„Gij moet Sen-tur bestraffen op de wijze, die gij geschikt oordeelt. Ik heb geen goede hand om dieren te dooden."

„Gij bepaalt er u dus toe, vrouwen te dooden," zeide zij met een van de plotselinge veranderingen in haar stemming die mij zoo zeer in de war brachten.

„Gij zijt te jong om de beteekenis van uw woorden te begrijpen," antwoordde Hugh, die zeer bleek was geworden: „De reden, die mij Kesh-ta, uwe slavin deed dooden in de rechtzaal van Men-ne-fer, was er een, voor welke ik aan niemand rekenschap heb te geven en het allerminst aan u. Maar het is laat, prinses; wees zoo goed mij toe te staan met mijn raadsman mede te gaan. Hij zal den heiligen Pharaoh willen volgen en ik zou gaarne koningin Maat-kha mijn eerbiedigen groet willen brengen."

Nadat hij een buiging voor haar had gemaakt nam Hugh mijn arm, en leidde mij snel het terras af.

Ik wilde, dat ik een betere kenner was van het vrouwelijk karakter, want dan zou ik den blik misschien begrepen hebben, waarmede prinses Neit-akrit de verdwijnende gestalte van Hugh nakeek. —

HOOFDSTUK XVII.

Liefde of haat?

Gij, goede, oude Mark Emmet, wat een moeielijke taak hebt gij uzelf opgelegd! Meent gij werkelijk, dat gij vreemdelingen een juist denkbeeld kunt geven van een jonge, exotische, zinnelijke en goddelijk schoone vrouw, die daarbij veranderlijk en ondoorgrondelijk is als het water der zee?

Ik veronderstel dat ik de verschillende stemmingen van prinses Neit-akrit zou hebben begrepen, als ik een vrouw was geweest.

Nu ik niets was dan een eerlijk, mannelijk schepsel, moet ik bekennen, dat ik ten einde raad was.

Natuurlijk moet zij iederen man gehaat hebben — of hij de Lieveling der goden was of niet — die tusschen haar en de

kroon van Kamt kwam, die zij reeds als haar eigen moet hebben beschouwd.

Zij was zoo volkomen Koningin van dit land door haar schoonheid, haar bekoring, haar wonderlijke persoonlijkheid, dat het ontzettend bitter voor haar moest zijn een vreemdeling, door zijn mystieke afkomst, onmetelijk hoog boven haar geplaatst te zien in het hart der geheele bevolking van Kamt.

Dat begreep en gevoelde ik. Neit-akrit was een vrouw; zij zou meer dan menschelijk moeten geweest zijn, indien het indringen van den Lieveling der goden haar niet vertoornd had. Ik veronderstel, dat zij Hugh in het begin haatte, zijn macht over het volk haatte, zelfs den boodschapper haatte die aan zijn voeten knielde en de hulde bracht van verwijderde steden — hulde, die in de toekomst en in zijn tegenwoordigheid haar waren ontzegd.

Dus, vrouw als zij was, ziende dat een meester boven haar was geplaatst, beproefde zij hem tot haar slaaf te maken. Daar zij bijgeloovig was, had zij den talisman gestolen die bestemd was hem voor hare bekoring te vrijwaren.

Daarna riep zij al de gaven ter hulp, waarmede de vrijgevige natuur haar had begiftigd. Haar fijne stem werd zachter en melodieuser, wanneer zij hem woorden van vrouwelijken ootmoed toefluisterde; haar blauwe oogen werden vochtig van tranen als zij hem aanzag. Beurtelings trachtte zij hem te bekoren en te prikkelen, aan te trekken, door haar teederheid en af te stooten door haar wreedheid.

Arme Hugh! Ik vroeg mij af, hoe lang hij hardvochtig zou blijven. In stilte bad ik, dat hij zoo altijd mocht blijven. Indien de schoone Neit-akrit er in slaagde zijn hart te winnen.... wel!.... wat anders dan ellende zou er voor hem het gevolg van zijn, nu hij zijn woord had gegeven aan Maat-kha?

Gelukkig had ik tot dusverre geen verandering in zijn ijskoude houding tegenover haar waargenomen; zeker had zij de macht hem te prikkelen en hem — ik weet zeker ondanks zichzelf — zeer onvriendelijke woorden tegen haar te doen zeggen. Maar hoe kon ik gissen, wat er in het hart van twee jonge menschen omging, die de natuur in een grillige stemming voor elkaar geschapen scheen te hebben? Beiden vurig, hartstochtelijk, poëtisch, mystiek, beiden zulke schoone proeven van des hemels kunstwerk, als mijn oogen ooit hadden aanschouwd.

De Prinses sprak de eerst volgende dagen veel met mij, en ik werd bekoord door haar vreemde vragen, het onbegrijpelijk en mystiek verlangen, dat zij in haar onwetendheid, gevoelde.

„Vertel mij van dat gindsche land," vroeg zij, en ik wist dan niet wat te antwoorden. Moesten mijn lompe handen den sluier ruw vaneen scheuren, die gedurende vijftig eeuwen dik en duister door priester-list geweven was voor de oogen van al de kinderen van Kamt?

Op zekeren avond scheen de maan niet. Het uitspansel was zwaar bewolkt. Na den avonddisch, toen wij haar op terras volgden, leunde Neit-akrit, tegen den marmeren balustrade en sprak als tot zich zelf:

„Hoe vreemd, dat Isis haar gelaat bedekt, nu zij den Lieveling der goden zou kunnen zien."

„Het is een gezicht, dat zij dikwijls heeft gezien, prinses," zeide Hugh lachend, „en daardoor heeft het zeker geen overweldigende bekoring!"

„Ja, natuurlijk! Ik weet, dat toen gij woondet aan den voet van den troon der goden, gij toen dikwijls de majesteit van Isis zelf hebt moeten zien, wier beeld aan het gewelf des hemels, alles is, wat ons, arme stervelingen, vergund is te zien, vertel mij van haar."

„Neen, prinses, er is u niets te vertellen, wat gij zelf niet weet. Haar schoonheid is geheel voor u uitgespreid in deze heerlijke nachten van Kamt, als zij straalt boven de slapende natuur en diamanten vonken over het meer werpt."

Zij schudde het hoofd. „Ah, dan ben ik wijzer dan gij, want ik weet iets meer van de goden, dan enkel het koude beeld daar omhoog."

„Vertel het mij dan, prinses?"

Koningin Maat-kha was binnen gebleven; zij zeide, dat de nacht donker en koud leek, maar ik vond dat zij verstandiger had gedaan op haar eigen bezit toe te zien, waarmede vreemd en moedwillig werd gespeeld en dat in ernstig gevaar verkeerde gestolen te worden.

„Ik vernam het alles in een droom," begon Neit-akrit, droomend naar de heuvels ziende. „Het was juist zulk een nacht als heden; ik kon niet slapen, want de wind floot door de fuchsiaboomen en deed elke als een klok gevormde bloem klinken als ontelbaar korte, scherpe zuchten. Bedenk, het was een droom! Ik stond van mijn legerstede op en liep naar

buiten in de eenzame lanen van het park, zelfs Sen-tur ging niet naast mij. Ik gevoelde mij onbeschrijfelijk eenzaam en verlaten en de duisternis drukte mij als een doodskleed. Eensklaps voelde ik, dat iemand.... iets, mijn hand greep, terwijl een stem fluisterde. „Kom!" Ik volgde en de onzichtbare hand leidde mij over de kanalen en steden van Kamt, over de heuvels ginds, die de grenzen vormen van de bewoonde wereld, over de vallei des doods, waar ik in de duisternis, den kreet der roofvogels en het geheim der stervende zielen hoorde."

Zij stond daar, — een vreemde, slanke, onbeschrijfelijk bevallige gedaante vaag afgeteekend tegen de duisternis, licht voorovergebogen, alsof haar oogen door de duisternis heen die van Hugh, welke op haar gericht waren, trachtte te ontmoeten. Ik kon zijn slanke gestalte zien, kaarsrecht, de armen over de borst gekruist, en ik wenschte hem ver weg te voeren van dit zonderlinge, zinnelijke meisje, van wie elke beweging een gedicht was en elk woord een bedwelmende bekoring.

„Ik wist, dat de vallei des doods aan mijn voeten lag," hernam zij op denzelfden droomerigen, zangerigen toon, sleepend en laag. „Ik wist, dat alles rondom mij verlatenheid, leed en verwoesting was, maar ik zag het niet, want mijn oogen zagen het gindsche verschiet en wat ik daar zag, ver weg, was zoo schitterend en schoon, dat sinds dien mijn herinnering steeds bij dat visioen heeft verwijld en mijn voeten verlangden daar heen te gaan."

„Wat zaagt gij?"

„Ik zag een priëel van ineen gestrengelde bloemen, die neerhingen in de stralen der zon, die ik nooit zoo schitterend en warm had gezien en tusschen de rozen en de leliën, de laurier en de mimosa, tjilpten vogels. De spookachtige hand leidde mij steeds verder en eensklaps stond ik tusschen de bloemen en zag ik, dat elke vogel een nest had en ieder naast zich een maat, en tusschen de ineengestrengelde fuchsia's en acaciaboomen, liepen mannen en vrouwen, twee aan twee. Hun hoofden waren dicht bij elkaar, hun armen in elkaar geslagen, zelfs de boomen boven hun hoofd, strengelden de takken ineen en bogen de stammen tot elkaar. De lucht was vervuld van teeder gefluister, van gewisselde kussen, van teedere zuchten en lieve woorden. Toen vervulde een groot leed mijn hart, want ik, die door de mannen zoo schoon word genoemd,

was alleen in deze verblijfplaats der liefde, niemand stond bij mij om mij te liefkoozen, niemand fluisterde mij iets toe, en als ik voorbij ging stonden de jonge paren even stil en keken mij met verbazing aan, terwijl enkelen fluisterden. „Zie, het is Neit-akrit, prinses van Kamt! Is zij niet schoon?" En anderen antwoordden: „Ja, zoo schoon, zoo hoog en zoo machtig, maar zij kent de verblijfplaats van Isis niet." En allen zuchtten: „Helaas! arme Neit-akrit!" En ik was zoo overweldigd door smart, dat ik op het zachte bedauwde gras viel en bitter weende."

Hugh moet zich zeer sterk hebben gewaand, om zulk een onderwerp te durven behandelen met een vrouw, die zoo schoon en zoo buitengewoon bekoorlijk was. Hij kon haar niet zien, want de nacht was zeer donker, slechts haar omtrek en een warmen gloed rondom haar hoofd, als van levend goud.

„Daarna," begon zij opnieuw, „voelde ik plotseling, terwijl ik schreide, twee armen, die mij omgaven, als of iets onbeschrijfelijk liefelijks de lucht vervulde en ik werd door de rozen en de lelies gedragen naar een priëel van bloemen, die heerlijker geurden dan iets anders op aarde. En daar, in de diepe schaduwen, slechts begluurd door kleine oogjes van vogels, daar woonde de majesteit van Isis zelf en plotseling hield ik, in de nabijheid der godin op, Neit-akrit te zijn, vergat ik alle luister en schittering, herinnerde ik mij alleen, dat ik jong en schoon was, en toen de armen, die mij gedragen hadden, mij neerlegden op het liefelijk geurend tapijt knielde de eigenaar van die armen met mij neer en aanbaden wij de heilige plaats van Isis."

Zij zweeg, gedurende enkele oogenblikken heerschte er diepe stilte in de duisternis; alleen het gekabbel van het water tegen de marmeren treden, klonk met gelijke tusschenruimten als een zwak geprevel van omlaag.

„Verwondert het u, dat ik sinds dat oogenblik steeds verlangd heb, die plek terug te zien, dat ik Sen-tur gebeden heb mij daarheen te leiden, want ik geloof, dat hij weet wat ik den zachten dood verzocht heb mij te brengen door die donkere vallei, opdat ik Isis nog eens mocht aanschouwen en aan haar voeten aanbidden.... met iemand anders.... die een deel zou zijn.... neen! geheel mijn leven.... die zou liefhebben en toch niet aanbidden.... ik zou willen aanbidden, zou leven voor een glimlach, zou sterven voor een kus. Ik, die laf en zwak zou zijn en trotscher op die zwakte dan op den dubbelen kroon van Kamt. Maar de troon van Isis is voor mijn blik verborgen.

Hij staat voor de armen en lagen. De rijke prinses mag daar niet binnengaan."

Hugh zeide niets, dadelijk daarop hoorden wij een voetstap, het geritsel van zijde en juweelen, een laatsten zucht in de avondlucht en zij was heengegaan — achter zich latend een geur van exotische bloemen, van heerlijk rijpe vruchten, van weelderige, vrouwelijke bekoorlijkheid, die in dit vreemde land tot ons sprak van vaderland en tehuis. Gedurende de eerstvolgende dagen sprak het veranderlijke en grillige meisje geen woord tot Hugh. Zij scheen zijn tegenwoordigheid te ignoreeren, en al haar lieftalligheden werden met kwistige hand over den heiligen Pharaoh uitgestort. Ik begon veel belang te stellen in mijn verheven patiënt en was zelfs begonnen te deelen in zijn geestelijke moeielijkheden. Hij haatte Hugh, den persoon, aan wien ik op aarde het meest gehecht was, maar ik kon niet anders dan toegeven dat hij alle reden voor zijn haat had. Doch nu scheen Neit-akrit zich tot taak gesteld te hebben hem al zijn leed te doen vergeten en zij slaagde er volkomen in, door al haar bekoring en lieftalligheid over hem uit te storten. Weer kwam ik in mijn rol van fâcheux troisième en ofschoon de Pharaoh verlangde, dat ik op alle uren van den dag bij hem was en zelf 's nachts, waren er toch veel oogenblikken, waarop ik het verstandiger vond op een afstand te blijven. Het was een vreemde soort flirt en gedurende deze enkele gedenkwaardige dagen kwam nu en dan een zonderling gevoel in mijn prozaisch hart, bij het zien van dit schoone meisje, stralend van jeugd en gezondheid, naast den ziekelijken, uitgemergelden man, die met een voet in het graf stond.

Hij was even zwijgzaam als altijd, maar de leelijke rimpel was bijna geheel verdwenen, tusschen zijn oogen, en ook hij vermeed, dicht bij Hugh te komen of hem toe te spreken.

Dien halven dag en den volgenden zat Neit-akrit naast hem, op de rustbank, die uitzicht gaf op het meer, en babbelde met hem op een vroolijke manier over duizend beuzelingen, die hem meer verheugden dan een koor nachtegalen; zij nam een harp en liet haar slanke vingers zacht glijden langs de snaren en zong lieve vreemde liedjes, die hem in een rustigen droomloozen slaap brachten.

Als hij sliep bleef zij nog naast hem zacht haar eentonige wijsjes neuriënd, gereed hem met een zonnigen lach te begroeten, als hij de oogen zou openen, als ik dan beproefde met haar te spreken, bracht zij een waarschuwenden vinger aan haar mond

en ik zat haar gade te slaan, terwijl zij acht gaf op den machtigen Pharaoh en een paar keer zag ik dikke tranen langs haar wangen druppelen. Zij bracht mij in de war. Ik kon mij niet indenken, dat zij plotsling voor haar zieken bloedverwant ging voelen, die, uitgenomen door zijn rang, weinig aantrekkelijks bezat voor een jong en schoon meisje, evenmin wilde ik bekennen, dat zij een wreed spel speelde teneinde de jaloezie van Hugh op te wekken.

Wat Girlie betrof, hij was zonderling stil over de prinses, en een paar keer, toen ik haar naam noemde, veranderde hij plotseling van onderwerp. Ik meende, dat de opwinding of misschien de drukkende lucht van Kamt invloed op hem begon te krijgen. Hij zag zeer bleek en uitgeput, en ik wist, dat hij 's nachts niet sliep. Zijn hand voelde warm en koortsachtig, evenals in die vreeselijke jaren toen hij op zich nam het werk zijns vaders, te voltooien; als ik mij beangst over hem toonde, lachte hij slechts droogjes en sarcastisch, geheel anders dan met zijn gewonen, helderen en zonnigen lach.

Laat in den avond gelukte het mij eindelijk alleen met hem te zijn. Hij had verschillende deputaties ontvangen, had toespraken gehouden en aangehoord, gedurende den geheelen morgen, geen wonder dat hij vermoeid was en blij in gedachten Egypte te verlaten en een poos in Engeland rond te dwalen.

„Maat-kha heeft den wensch geuit," zeide hij plotseling, „dat wij binnen een maand zullen trouwen.

De stad Tanis heeft heden reeds een deputatie gezonden om te melden, dat ze gereed is ons te ontvangen. Ik heb vernomen dat de tempel van Isis, waarin de vorsten van dit land altijd worden getrouwd in Tanis staat en ik wensch mijn huwelijk niet uit te stellen."

„Girlie, ik vraag mij af, of je begrijpt, welk een ontzettenden ernstigen stap je gaat doen. Mogen de plechtigheden heidensch zijn, het huwelijk is altijd een heilige band en ofschoon je verwijderd woont van je geboorteland, moet je tehuis altijd naast je vrouw zijn waar zij ook moge zijn."

„Ik weet het, beste Mark, ik weet het. Ik heb over de zaak nagedacht, maar je moet bedenken, dat er dingen zijn, die even heilig zijn als het huwelijk en een van deze is het woord van een Engelschman."

„Ik hoor je zoo niet graag spreken, Girlie. Ik vrees, dat je in dit wilde avontuur iets van je geluk waagt."

„Oh, wat een tragedie, Mark!" zeide hij met een gedwongen lach. „Mijn geluk? Wel, dat is volmaakt. Heb ik het doel van mijn leven niet bereikt? Kan ik nu niet bewijzen, dat krankzinnige Tankerville en zijn dwaas van een zoon noch dweepers noch leugenaars waren. Ben ik in werkelijkheid niet koning van het schoonste land op aarde? Wel, mijn waarde, wij kwamen hier terwille van de wetenschap, niet voor zulk een nietig doel als mijn geluk."

„Dat is alles heel goed, Girlie, maar met al je wetenschappelijk enthusiasme heb je ergens een groot en goed hart en dat lijkt mij niet geheel tevreden."

„Het zal tevreden zijn, beste kerel, als al deze processies en ontvangsten voorbij zullen zijn en ik aan het werk kan gaan om het lot van dit schilderachtige volk te leiden en hen gaandeweg de mysteries kan leeren van een wereld daar buiten. En als zij beginnen te begrijpen, en mijn invloed over hen geheel is gevestigd dan kan ik stuk voor stuk beginnen te vernietigen, en door deze onoverkomelijke slagboomen heendringen, die hen van Europa en de moderne beschaving scheiden. Dan zullen wij langzamerhand zien, dat mijn schilderachtige onderdanen hooge hoeden gaan dragen en gepatenteerde lederen schoenen en koningin Maat-kha er prachtig uitziet in een Parijsch kleed.

Wij zullen sporen aanleggen van Men-ne-fer tot Tanis en stoombooten zullen de kanalen bevaren. Er is genoeg om van te droomen, beste vriend, wees maar niet bang. In mijn leven zal geen gebrek zijn aan enthusiasme van nu tot het einde, en er zal geen plaats in zijn voor gevoel of geluk."

Wij hadden het einde van het terras bereikt en waren dicht bij de verhoogde zitplaats, waar wij een uur te voren den Pharaoh slapende hadden gelaten met zijn jonge nicht, die teeder als een duif tegen hem koerde en zijn voorhoofd met een groot palmblad verkoeling toewuifde! Geen van beiden hoorde onze voetstappen en beiden bleven wij met de zelfde nieuwsgierige gewaarwording het slecht bij elkaar passende paar gadeslaan. De Pharaoh was wakker en sprak, maar de hartstocht deed zijn ingevallen oogen gloeien met onnatuurlijke schittering en nam elken druppel bloed uit zijn wangen en lippen weg, zijn mond scheen verdroogd, en zijn keel half verstikt, terwijl hij sprak, terwijl zij, een stralend schilderij van jeugd en schoonheid, met frissche kleur op de wangen en een verbaasden blik in de blauwe oogen, er uitzag als een nimf naast een sater.

„Ik droom niet dikwijls, Neit-akrit," zeide de Pharaoh, „als gij naast mij zit. Ik geloof, dat Anubis mijn droomen verjaagt, en mijn slaap even verfrisschend maakt als de dood. Maar zooeven droomde ik."

„Wilt gij het mij vertellen, neef?"

„Ik droomde, Neit-akrit, dat ik in den heiligen tempel van Isis stond te Tanis. Rondom mij verhief zich de wierook in dichte wolken, zoodat ik mijn volk niet kon onderscheiden, maar schemerachtig zag ik Ur-tasen, den hooge priester met zijn geschoren kruin, gekleed in zijn prachtigst gewaad; hij stond voor mij met uitgespreide armen, alsof hij een zegen uitsprak."

„Hij zegende u ongetwijfeld, Pharaoh, voor het vele goede, dat gij voor uw volk hebt gedaan, nu de gezondheid u is teruggegeven."

„Zoo dacht ik in het eerst in mijn droom," antwoordde hij, het hoofd dichter naar haar toe buigende „maar Ur-tasen kwam spoedig naar mij toe en fluisterde iets, dat mijn polsen deed kloppen van vreugde en mij bijna deed flauwvallen, Ur-tasen had gefluisterd, dat ik uw hand moest nemen."

Zij wendde het hoofd van hem af en van de plek, waar ik stond, kon ik zien, dat elke zweem van kleur haar wangen had verlaten en haar geheel bloedelooze lippen trilden. Ik meende dat wij geen recht hadden te staan waar wij stonden of verder te luisteren naar een gesprek, dat blijkbaar op zeer intieme banen voerde en ik had mij juist omgewend om te gaan, toen ik iets op Hugh's gelaat waarnaam, dat mij deed stilstaan. Ook hij keek naar het tafereel voor ons: het jonge meisje en den zieken, bijna stervenden man maar er was een uitdrukking in zijn oogen, die ik niet kon verklaren.

„In het eerst," hernam de Pharaoh met dezelfde trillende stem, „dorst ik Ur-tasen ternauwernood gehoorzamen. Dat ik uw hand zou nemen aan den voet van den troon van Isis, voor al het daar verzamelde volk, scheen voor mij zulk een vreugde, dat de dood gemakkelijker te dragen zou zijn dan het gevoel van zulk een oneindig geluk. Maar Ur-tasen wachtte en ik wendde mijn hoofd om en gij, Neit-akrit, stond naast mij uw hoofd met de rood-blonde vlecht was verborgen achter den diadeem, die aan de heerschers van Kamt toebehoort en van daar tot uw kleine voetjes waart gij bedekt met een gouden sluier, waardoor ik in mijn droom uw blauwe oogen kon zien schitteren, hetgeen mij duizelig maakte van vreugde. Toen fluisterde Ur-tasen

weer en ik nam uw hand in de mijne aan den voet van den troon van Isis, voor al het daar verzamelde volk.... want zij waren gekomen om te zien dat de machtige Pharaoh Neit-akrit nam.... tot zijn vrouw."

Zijn stem stierf bijna weg in een snik, hij was van de rustbank gegleden op zijn knieën en lag, half bewusteloos, door de aandoening, die zwak als hij was, hem overweldigde, terwijl zijn armen bevend het meisje trachtte te omvatten. Zij was doodsbleek. Haar blauwe oogen staarden hem aan, met ontzetting, met een uitdrukking die mij toescheen vol walging te zijn. Maar hij kon niet zien. Zijn oogen waren half gesloten. Ik ben er zeker van, dat hij zich niet bewust was van zijn daden, zijn handen, bevend en aan klauwen gelijk, gingen langs haar schouders en middel, terwijl hij steeds onverstaanbaarder prevelde:

„Gij zijt schoon, Neit-akrit en voor den troon van Isis glansde uw haar rood en warm en deed mijn oogen pijn van den gloed: uw sluier bedekte u slechts gedeeltelijk en toen ik naar u keek — het scheen mij, dat ik mijn dubbele kroon van Kamt er voor zou willen geven u nog eens te zien en misschien u te zien glimlachen. En gij beloofdet mijn vrouw te worden — en Isis glimlachte mij toe. En zij fluisterde, dat in den nacht.... als zij door de fuchsiaboomen gluurt — en neerziet op de leliën en lotusbloemen.... gij in uw lieftalligheid mij geheel zoudt toebehooren."

Hij was half flauw neergevallen, op den marmeren vloer en omklemde, nog steeds onverstaanbare woorden prevelend haar knieën. Neit-akrit had recht op gestaan, strak als een marmeren beeld: het was onmogelijk den blik van afschuw en walging te beschrijven, waarmede zij neerzag op den ongelukkigen man aan haar voeten.

„Om Godswil neem hem weg, Mark!"

Het was de stem van Hugh Tankerville, die het mij toefluisterde, maar ik herkende ze nauwelijks, zoo heesch klonk ze. Verbaasd keek ik hem aan en eensklaps verkilde een voorgevoel van het een of ander naderend leed mijn hart. Op het gelaat van mijn vriend was zulk een uitdrukking van geestelijk en lichamelijk lijden, het was zoo doodsbleek, dat ik werktuigelijk mijn armen uitstak om hem te helpen, want ik vreesde dat hij in zwijm zou vallen; maar hij zeide snel met een gedwongen lach:

„Niets dan een plotselinge duizeling, oude jongen.... Ik denk,

door de warmte. Maar het medelijden met haar en neem den stervenden sater van haar weg."

„Het zou een noodeloos ingrijpen zijn, beste kerel," antwoordde ik, „en een waarvoor zij u niet zou danken."

En ik keek weer naar het tooneel dat tot mijn verbazing als door de magische aanraking van een tooverstaf was veranderd. Neit-akrit, lieftallig en glimlachend, met tranen van medelijden in haar, weer zacht geworden, blauwe oogen, boog zich over den zieke, terwijl haar stem, zacht en gedempt fluisterde:

„Stil, stil! neef! bedenk, dat gij ziek zijt: uw gezondheid is kostbaar en uw zenuwen overspannen, kunt gij zelf opstaan en hier naast mij komen zitten. Zie, gij kunt uw hoofd op mijn schouder leggen en ik zal met mijn vingers het haar van uw brandend voorhoofd wegstrijken, ze zijn zacht en koel. Of als gij liever hebt, zal ik op de harp voor u spelen en gij kunt zien, hoe Sen-tur de ibis najaagt langs het terras. Stil! spreek nu niet! Op een anderen keer vertelt gij mij uw droom.... maar nu niet.... Nu moet gij rusten."

En met bewonderingswaardige kracht en handigheid, hief zij den Pharaoh half op, ondersteunde hem en zette hem weer op de rustbank. Daarna ging zij naast hem zitten en legde zijn hoofd tegen haar schouder en sussend, alsof hij een ziek, ongezeggelijk kind was, zong zij hem een eenvoudig liedje voor. Ik keek verbaasd toe, niet wetende wat ik zeggen of denken moest. Ofschoon ik haar aandachtig gadesloeg, zag ik haar oogen niet anders dan teeder, medelijdend en liefhebbend terwijl zijn oogen gesloten waren en zijn ademhaling steeds geregelder werd, alsof haar lied hem eindelijk in slaap had gewiegd. Ik begon te denken, dat ik mij vergist moest hebben, het scheen onmogelijk te gelooven, dat het onbeweeglijke standbeeld, slechts levend door de uitdrukking van afschuw en walging op het steenen gelaat dezelfde aanhankelijke, liefhebbende vrouw was, vol teeder medelijden, en vrouwelijke deernis voor den zieken man, die gelukkig en tevreden in haar armen lag.

HOOFDSTUK XVIII.

Een kus.

Ik durfde bijna niet naar Hugh te kijken. Ik voelde zijn tegenwoordigheid als die van een standbeeld en plotseling vingen mijn ooren het geluid op van een zucht, die bijna in een snik eindigde.

„Is het om den stervenden Pharaoh, dat gij zucht, o, mijn beminde." zei plotseling een scherpe stem achter ons „of om haar, die zoo vrijwillig dood en smart deelt?"

Het was koningin Maat-kha, die onhoorbaar naderbij was geslopen, en nu naast Hugh stond, hoog en gebiedend, met een leelijken blik van haat in de richting van den slapenden Pharaoh en zijn gezellin. Hugh sprong op als uit een droom. Hij voer met de hand over zijn oogen als om een of ander onaangenaam visioen te verdrijven en richtte zich tot zijn schoone verloofde, die zijn blik beantwoordde met een zonderling zoekende uitdrukking in haar oogen.

„Ge antwoordt niet" zei ze. „Was de zucht voor haar?"

„Inderdaad, mijn koningin, het is droevig zulk een jong meisje gebonden te zien aan een man, die met een voet in het graf staat" bracht Hugh er ten laatste met moeite uit.

„Dan begrijpt gij het meisje voor u niet, en vergeet, dat de man, ofschoon hij met een voet in het graf staat, de andere stevig op den troon van Kamt heeft gezet."

Prinses Neit-akrit moest elk woord van Maat-kha gehoord hebben, en toch schonk zij er geen aandacht aan en bleef kalm waken bij den slapenden Pharaoh.

„Gij zijt dus vergeten," voegde de koningin er aan toe, „dat gij en uw wijze raadsman hebben besloten den machtigen Pharaoh van zijn ziekte te genezen, zoodat hij weldra weer met krachtige hand de teugels van het bestuur over het oude Kamt kan aanvaarden. Neit-akrit heeft het de moeite waard geacht, hem toe te lachen, zoodat hij zijn andere hand kan uitstrekken en daarmee den diadeem eener koningin op haar hoofd kan plaatsen. Geloof mij, er is niets droevigs in deze verbintenis, behalve misschien voor een teleurgesteld en bedrogen vorst."

„Ge spreekt harde woorden van een vrouw, die u geen kwaad gedaan heeft," zei Hugh. „Is het u niet genoeg, dat gij haar door uwe voorgenomen huwelijk dreigt te berooven van dat,

waarvan ge zegt, dat het haar het liefst is? Wilt gij bij de onrechtvaardigheid haar ook nog lasteren?"

„Geen kwaad?" riep de koningin hartstochtelijk uit. „Denkt ge, dat ik blind ben en niet kan zien? Dat ik suf ben en niets begrijp? Heeft zij mij geen kwaad gedaan? O! dat ik nog niet meer wist. Uw gezicht is ondoorgrondelijk, maar de goden zullen mijn oogen openen. Wat zij mij gaven, zullen zij niet wegnemen. En wanneer zij komt als een sluwe jakhals, rondsluipende om mijn kostbaarsten schat, laat haar dan oppassen, want Maat-kha is machtig en zal weten, hoe wraak te nemen op de dievegge."

„Wat bedoelt ge?" vroeg Hugh zeer kalm. „Neem u in acht, o, koningin! opdat gij in uw verblinding niet mijn eer en uw zelfrespect vergeet."

„Ik vergeet alles," zeide zij, terwijl zij vlak bij hem kwam staan, „behalve, dat ik u bemin en dat gij koud zijt. Ik heb u niet gezocht, ik vroeg zelfs niet aan de goden u op mijn weg te plaatsen; gij kwaamt en stond voor mij met uitgestrekte armen en eischtet mij tot vrouw. Nu zult ge zeker wat gij mij gegeven hebt, weer terugnemen — uw woord, uw trouw aan mij!"

„Mijn koningin," hernam Hugh, terwijl hij haar zacht bij de hand nam, „in het land, vanwaar ik kom, hebben de mannen slechts één woord, één belofte. Woorden, zooals gij spraakt, gedachten, als gij koesterdet, zijn een beleediging; kijk mij aan, Maat-kha, en zeg mij, of ik kan liegen."

Zij keek tot hem op, en ik, die op Neit-akrit lette, zag, dat deze ook keek. Ik wist niet of deze twee vreemde, impulsieve vrouwen het karakter van een man uit zijn gelaat konden lezen, maar Hugh's aard was niet moeilijk te doorgronden; vóór alles was hij oprecht en waar en welke gevoelens ook bij mij mogen opgekomen zijn, toen ik voor het eerst de geheime gedachten van mijn vriend vermoedde, wist ik, dat, wat er ook mocht gebeuren, zijn verloofde geen vrees behoefde te hebben, dat hij haar ontrouw zou worden.

Ik dacht, dat de Pharaoh zich had bewogen, en was blij een verontschuldiging te hebben om naar hem te gaan zien en koningin Maat-kha een oogenblik met Hugh alleen te kunnen laten. Neit-akrit zag nog zeer bleek en ik kon aan haar oogen zien, dat zij geschreid had. Ik begreep haar niet geheel, maar er was iets van een vreemd gevoel en iets smeekends in de wijze, waarop zij naar mij keek, alsof zij begeerig was, eenig geruststellend woord omtrent den zieke te hooren.

„Ik zal zijn slaven bij hem zenden," zei ik, „hij zal rust behoeven."

Ik ging naar binnen. Toen ik terugkeerde, bemerkte ik, dat koningin Maat-kha weg was en dat Hugh naast Neit-akrit stond.

„Ik verlang het van u als een gunst," hoorde ik hem zeggen.

„Zoo spoedig?" antwoordde zij. „Hebt gij al genoeg van Neit-akrit's gastvrijheid? Heeft zij iets vergeten, dat uw verblijf hier gelukkig kan maken? Zeg mij, is mijn paleis niet mooi? Zijn mijn tuinen niet vol bloemengeur, is de lucht niet vervuld van vogelgezang?"

„Uw woning is schooner dan iets, wat ik ooit gedroomd heb."

„En toch zoudt ge haar willen verlaten?"

„Ik verzoek u mijn schijnbare ondankbaarheid te vergeven, want hoe schoon uw paleis en uw tuinen ook zijn, ik zou ze gaarne vandaag verlaten?"

„Mij vandaag verlaten?" zei ze droevig.

„Ja, vandaag u en al het uwe verlaten, prinses," zei Hugh met diezelfde ijzige kalmte, waarmee hij Neit-akrit's betooverende manieren beantwoordde— „opdat ik niet, door maar een dag langer te blijven, achter zou laten hetgeen kostbaarder voor mij is dan wat ook op aarde."

„Wat is dat?" vroeg zij. „Gij behoeft niet bang te zijn; ik zal het voor u bewaren, waarheen ge ook gaat."

„Neen, een man is alleen zelf de bewaker van dien kostbaarsten schat; vrouwen kennen er dikwijls de waarde niet van en ik vrees, dat ik zelf slechts een treurige bewaker zou zijn; dat is de reden, dat ik wil gaan."

„Zult ge mij vaarwel zeggen, voor ge gaat?"

„Ik wil dat nu doen als ge het goed vindt. Ik heb de bewoners van Net-amen beloofd hen te bezoeken en als ik weg ben, kom ik niet terug, maar ga recht door naar Tanis, waar ik de komst van Koningin Maat-kha zal afwachten voor ons aanstaand huwelijk.

„Zoo spoedig?" vroeg zij zeer kalm.

„Binnen zeventig dagen, prinses."

„Vaarwel dan, gij, die door de goden bemind wordt; gij hebt inderdaad de verblijfplaats van uw bloedverwante gezegend door onder haar dak te wonen."

„Hebt gij mij vergeven?"

„Ik u? Wat heb ik te vergeven?"

„Alles. Ik kwam en de dubbele kroon van Kamt, die reeds

boven u hing, werd onmeedoogend van u weggerukt. Mijn tegenwoordigheid beroofde u van een troon. Niets zou natuurlijker zijn, dan dat gij wraak zocht op den overrompelaar, inplaats van hem welkom te heeten."

„Neen," zei zij zacht. „Ik heb niets te vergeven en de wraak is in de handen der goden." Toen voegde zij er aan toe: „Vaarwel, o, zoon van Ra!"

Hij boog voor haar en keerde zich om als om te gaan.

„Wilt gij mij niet kussen?" zei ze. „In Kamt beduidt een kus vriendschap en als gij zonder kus weggaat, moet ik vreezen, dat gij mijn vijand zijt."

„Bij alle goden van Kamt, ik zweer u, dat ik geen vijand ben. Maar vergeef mij, als ik u niet den kus der vriendschap geef!"

„Waarom? Een kus is zoo gauw gegeven. Het beteekent zoo weinig, want hij is als de vlucht van een vogel door de lucht! Gij hebt mij gekust, toen ge kwaamt, waarom wilt ge mij nu niet kussen?"

„Omdat ge schoon zijt boven alles op aarde," zei hij zeer kalm, „en omdat in mijn geest nog een vonkje verstand is gebleven, dat de geur van uw haar snel zou doen verdwijnen."

Zij bloosde plotseling, alsof haar voor het eerst in haar leven was gezegd, dat zij schoon was. Wat zijn vrouwen toch vreemd. Toen ik Neit-akrit vertelde, dat zij schooner was dan iets op aarde, glimlachte zij en keek blij. Toen de Pharaoh half bedwelmd aan haar voeten viel, werd zij bleek en bleef even onbewogen, als een in steen gehouwen standbeeld. En nu Hugh Tankerville haar met ijzige kalmte en zooals ik dacht, met een zonderling gebrek aan overtuiging, vertelde, dat zij mooi was, werd zij plotseling nog duizendmaal zoo schoon, want zij bloosde en de verhoogde kleur stond haar uitstekend.

„Vaarwel dan, o, gij, die de Lieveling der goden zijt!" zeide zij nog eens zacht.

Het volgend oogenblik was Hugh vertrokken en Neit-akrit had zich in een hartstochtelijke uitbarsting van weenen op het rustbed geworpen.

HOOFDSTUK XIX.

Een brief van Hugh.

Hugh vertrok dienzelfden dag. Hij ging naar Net-amen met het schitterend gevolg, dat als het ware rondom hem was ontstaan en hem overal begeleidde. Koningin Maat-kha vergezelde hem ditmaal niet: zij was niet op de reis voorbereid, zei ze. Zij zou wel alleen naar Tanis komen om hem voor de huwelijksplechtigheid te treffen.

Hugh nam een zeer kort afscheid van mij. Ik kon zien, dat hij het niet waagde te spreken, en, zelfs voor mij moest hij alle moeite doen zich goed te houden. Ik kon hem niet vergezellen, want mijn patient eischte al mijn aandacht. Hij was ongetwijfeld sedert dien morgen minder geworden: de sterke aandoening had hem zeer veel kwaad gedaan. Toch stond ik in tweestrijd tusschen mijn genegenheid voor Hugh en mijn plicht jegens den zieke. Het kwam mij voor, dat Hugh mijn zorg evenzeer behoefde als de zieke Pharoah. Zijn lijden was geestelijk, maar ik gevoelde, dat het hevig was. En hield ik niet van hem zoo sterk, als mijn prozaische natuur in staat was lief te hebben en kende ik hem niet met zijn vurigen, hartstochtelijken aard, nog versterkt door jaren van droge, wetenschappelijke onderzoekingen en daardoor te eerder geschikt om voor sterke indrukken, als de ontmoeting van het zonderlinge, betooverende meisje ongetwijfeld was, te bezwijken.

Hugh was nooit verliefd geweest. Gedurende zijn eerste jeugd had hij geen gelegenheid gehad eenige vrouw te ontmoeten, die zijn zin voor het mystieke en het schilderachtige kon bevredigen. Zulke vrouwen zijn zeldzaam in West-Europa en geen had zijn weg gekruist. Toen wierp hem plotseling het lot en zijn eigen keuze in dit land van mysticisme en schoonheid, waar de atmosfeer vervuld was met den geur van exotische bloemen, waar de lucht trilde van het gekweel der vogels, die druk bezig waren hun nesten te bouwen. En in deze schilderachtige omgeving, die gloeide van jeugd en leven, kwam daar het poëtische, mystieke en toch echt vrouwelijke visioen van een buitengewoon schoone vrouw, die onweerstaanbaar tot hem werd getrokken, en met de ongekunstelde

aandrift harer eigen, onbedwongen natuur, voor zijn levendigen geest visioenen tooverde van vurige en wederkeerige liefde, als waarvan hij nooit had gedroomd. Zou het een wonder zijn, wanneer Hugh voor het oogenblik vergat, dat hij zichzelf verbonden had aan een andere vrouw en zich dat niet eerder herinnerde, dan wanneer het te laat was?

De eerste paar dagen na zijn vertrek waren vreeselijk vervelend voor mij. Mijn patiënt, die lastig en lichtgeraakt was, wilde niet hebben, dat ik hem verliet en zelfs 's nachts was ik gedwongen rust te nemen, zoo goed en zoo kwaad als het ging, in een mat gerold, aan den voet van zijn legerstede.

Ik zag weinig van prinses Neit-akrit, maar eens of tweemaal, toen ik ook koningin Maat-kha in de tuinen van het paleis bemerkte, schrok ik van de verandering op haar gezicht. Al de schoonheid ervan was in mijn oog verdwenen; het zag er somber en hard uit, ja, erger nog, bepaald leelijk. In den nacht, die volgde op het vertrek van Hugh, toen ik een wandeling deed om wat frissche lucht te scheppen, daar ik ten laatste mijn patiënt in slaap gekregen had, zag ik Maat-kha in druk gesprek met Ur-tasen. Dit voorspelde mij niets goeds. Ik kon niet begrijpen, waarom de koningin en de hoogepriester de nachtelijke uren moesten kiezen voor hun samenkomst. Ik kon niet dicht genoeg bij komen om te hooren, wat zij zeiden — wat ik zonder schaamte zou hebben gedaan — maar ik kon zien, dat koningin Maat-kha de handen voor het gezicht hield en dat Ur-tasen haar iets beval.

Mijn geest, die vervuld was met de gedachten aan mijn afwezigen vriend, zag hierin gevaar voor zijn veiligheid. De hoogepriester was zijn vijand, daaraan twijfelde ik niet en ik dacht, dat hij op de ijverzucht der koningin trachtte te werken. Ik gevoelde mij te hulpeloos om hem van eenig nut te kunnen zijn en deed de gelofte, dat als ik eindelijk weer bij hem zou zijn, niets mij meer van hem zou scheiden. Ten slotte was de zieke Pharaoh van dit moderne Egypte slechts bijzaak voor mij.

Acht dagen na Hugh's vertrek kwam een bode met een brief voor mij.

„Beste, oude Mark. Den hemel zij dank, dat ik u kan schrijven en dat deze brief u veilig zal bereiken. Ik ben doodelijk vermoeid en verlang er naar u bij mij te hebben om over eenige van mijn wonderlijke ervaringen te spreken. De stad Net-amen

is schilderachtig. Zij ligt op de helling van een heuvel en er is veel schoons te zien. Ik zou gaarne nog eens mijn bezoek er aan in uw gezelschap herhalen en u de schilderingen en het snijwerk op de muren en pilaren der huizen laten zien, die ik zoo mooi vind, als maar iets wat we gezien hebben. Het is een wonderlijk land, Mark, en zijn volk heeft geen van de geheimzinnige machten verloren, die Europa zoo lang hebben verbaasd. Wil je me gelooven, als ik zeg, dat midden in de stad, expresselijk voor mij, een paleis is gebouwd, — ja! voor mij, den Lieveling der goden! en ik ben nog korter dan een maand in het land! En toch! daar staat mijn paleis, van rose graniet, met massieve pilaren en prachtig snijwerk, en een beeld van Ra op het voorplein. Alles gebouwd in minder dan een maand door honderd duizend werklieden, die in groepen dag en nacht werkten. De granietgroeven liggen even buiten de stad, maar stel je toch eens voor, Mark, en denk dan eens, hoe lang men in Londen voor zoo iets noodig heeft.

„Een onaangenaam gevoel geeft het echter, dat al dit zware werk aan mijn paleis door slaven is gedaan en dit volk zijn slaven zeer ruw behandelt. Dat is de leelijkste trek in hun karakter. Zij zijn wreed, Mark, zoowel voor menschen als voor dieren. De mannen zijn wreed en de vrouwen nog meer. We hebben reeds een paar voorbeelden daarvan gezien, maar een ding heb ik bijgewoond zoo afschuwelijk, dat het haast met geen woorden is te beschrijven. Je weet natuurlijk, dat de Egyptenaren monogamisten zijn — je hebt opgemerkt, hoe hoog zij hun vrouwen houden; als een gevolg daarvan zijn hun wetten tegen echtbreuk eenvoudig barbaarsch en in één opzicht ook afschuwelijk onrechtvaardig, want het is altijd de vrouw, die bestraft wordt — de man mag steeds vrij uitgaan.

„Ik zag gisteren een vrouw in de straten van Net-amen. Zij was blind, de beide ooren waren afgesneden, al de tanden waren uitgetrokken en eveneens het hoofdhaar tot aan den wortel. Uit haar huis verdreven, is zij gedwongen te leven van de liefdadigheid der voorbijgangers en zij wordt van straat tot straat verjaagd als een voorbeeld van de zonde en haar bestraffing. Zij was veroordeeld wegens het zich toeëigenen van den echtgenoot van een ander. Stel je voor, beste Mark! Zoo iets in de Europeesche maatschappij. En de man, die zich had laten toeeigenen, is een der stadsraden en staat in hooge achting; hij ziet er goed uit en is zeer met zich zelf tevreden. Ik gaf mijzelf de niet zeer groote voldoening hem in het

gezicht te schoppen, toen hij voor mij knielde, maar ik weet niet of hij vermoedde, waarom hij dien schop ontving. Het gaf mij echter eenige voldoening.

„De bode zal uw antwoord mee terug brengen. Maak het lang, Mark, beste kerel — ik verlang er naar. Ik geloof, dat ik mij beter zou gevoelen, als ik je brief gelezen had. Ik bewonder dit volk, het is verrukkelijk eigenaardig. Maar toch heb ik geen eigenlijke symphatie ervoor — jij wel? — en somtijds haat ik het. Vooral, wanneer ik met sommige zijner wetten kennis maak. Ik zou wel eens willen weten, welke duivel die vastgesteld heeft. Geen menschenhersenen konden zulke verschrikkelijkheden bedenken. Wij zullen dat alles moeten veranderen! Jij en ik, niet waar?

Je toegenegen
Hugh Tankerville.

De brief was geheel onvoldoende. Hij zei mij niets omtrent hemzelf en ik geloof, dat hij opzettelijk had vermeden zelfs over zijn gezondheid iets mede te deelen. Ik voldeed niet aan zijn wensch, voor zoover ze betrof het schrijven van een langen brief, maar schreef alleen een paar woorden.

„Beste vriend. Vierentwintig uur nadat je dezen per bode hebt ontvangen, zal je me in je nieuwe paleis te Net-amen zien.

Je toegenegen
Mark Emmett."

Toen trachtte ik twee geschoren medische idioten aan 't verstand te brengen, wat zij te doen en wat zij te laten hadden met betrekking tot mijn patiënt. Zij zwoeren bij al hun goden, dat de wijze raadsman volkomen zou worden gehoorzaamd. Ik putte mijn geheel — overigens zeer beperkt — Egyptisch vocabulair uit, om hen dat vooral op het hart te drukken, en toen ging ik op audientie bij mijn jonge gastvrouw. Ik vond haar op haar geliefkoosde plaats, onder den zijden troonhemel te midden van een berg kussens.

„Ik hoop, dat ge mij goed nieuws van mijn bloedverwant brengt, wijze raadgever" zei ze, terwijl ze zich met een angstigen blik in haar oogen tot mij richtte; „hij scheen onlangs iets meer opgewekt."

„Mijn nieuws betreffende den heiligen Pharaoh is niet erger, prinses, antwoordde ik. „Gij weet, hoe ernstig zijn ziekte is

en „niet erger" is, wat hem betreft, goed nieuws. Niet van hem heb ik ditmaal slechte tijding." Ik lette nauwkeurig op haar, terwijl ik dat zei, maar ze scheen niet in 't minst bewogen en zei onverschillig;

„Slechte tijding? Van wien?"

„Ik ben een eenzaam man, prinses, er is slechts één wezen in deze wereld, dat mij oneindig dierbaar is. Van hem heb ik slechte berichten."

„Spreekt gij van den zoon van Ra?"

„Van hem, prinses."

„Hoe kan iets slechts hem genaken, die de Lieveling der goden is?" vroeg zij verwonderd.

„Hij is slechts een sterveling en er is zooveel smart, ook in dit schoone land. Ik vrees, dat hij lijdt en ik heb u dit bezoek gebracht, Neit-akrit, om van uw goedheid te verkrijgen, dat gij mij veroorlooft te vertrekken en naar mijn vriend te gaan, opdat hij geen gebrek lijdt aan de verzorging, die ik hem alleen kan geven."

„Zijt gij dan zoo aan uw vriend gehecht, dat, als hij roept, gij noodzakelijk alles moet verlaten en naar hem toe moet gaan?"

„Ik heb hem gekend en van hem gehouden sedert onze kinderjaren, toen we vreugd en smart samen deelden."

„Was dat aan den voet van den troon van Ra?" vroeg zij met eenigen zweem van sarcasme.

„In het land, waar Ra het eerst zijn gunsteling influisterde heen te gaan en het land van Kamt te regeeren," zei ik „en waar de goden mij geboden hem te volgen."

„En is hij uw toegenegenheid waard?"

„Neen, prinses, in dat land denken wij er niet eerst over na, of mannen en vrouwen het waardig zijn, voor we hun onze liefde geven. De zoon van Ra is mij dierbaarder dan ooit een broer het den ander of een zoon het zijn vader was. Daarom verzoek ik u nogmaals, uw slaven mij te laten geleiden naar de plaats, waar hij is, want ik gevoel dat hij mij noodig heeft."

„Mijn slaven en mijn huis zijn ter uwer beschikking, o, wijze raadsman. Beveel, wat gij wilt. Fan-tu, die het bevel over mijn slaven voert, zal ieder uwer woorden gehoorzamen."

Ik bedankte haar, en toen zij niets meer zeide, wendde ik mij om te gaan, maar zij hield mij terug.

„Wacht!" zei ze, „hebt ge erover gedacht, dat de heilige Pharaoh u moeilijk kan missen? Hij is zeer ziek en gij verlaat hem zonder spijt."

„De heilige Pharaoh is niet in onmiddellijk levensgevaar; en zelfs al was dat zoo, prinses, mijn plicht is bij mijn vriend."

„Hoe vreemd," zei ze. „Ik heb nooit van liefde en plicht hooren spreken tusschen man en man. Is die liefde een product van dat land, waar Osiris woont en vanwaar gij en zijn afgezant komt?"

„Die wordt daar even heilig gehouden als de liefde tusschen man en vrouw."

„Beminnen mannen vrouwen dan ook in dat land?"

„Slechts eenmaal in hun leven, prinses. De mannen hebben één liefde, zooals zij één woord hebben en geven zoowel voor het een als het ander soms hun leven."

„Ik wil u niet verder ophouden, o, wijze raadgever!" zei zij met plotselinge koelheid. „Geef slechts uw bevelen aan Fan-tu en welke boot of geleide gij ook noodig hebt, men zal uw bevelen opvolgen."

De Pharaoh vatte de tijding van mijn vertrek zeer kalm op; niets scheen ooit in staat te zijn, zijn doffe, sarcastische onverschilligheid te verstoren. Hij luisterde zeer geduldig naar mijn raadgevingen betreffende zijn gezondheid en strekte de hand naar mij uit als een belofte, dat hij ze zou opvolgen.

Ik vroeg een audientie aan bij koningin Maat-kha, maar zij zond mij een eenigszins kort antwoord, dat zij ziek was en niemand kon ontvangen.

In den laten middag was een boot en een escorte voor mij in gereedheid gebracht, en met een zucht van verlichting zag ik het schoone paleis van prinses Neit-akrit langzamerhand in de verte verdwijnen.

HOOFDSTUK XX.

Een eereschuld.

Net-amen is voorzeker de aardigste der steden in dit oude land. Het is gebouwd op een golvend terrein met palmen en sycamoren, mimosa en reuzenfuchsia's. Het is in hoofdzaak een industriestad; de huizen zijn niet zoo indrukwekkend als

die van Men-ne-fer, de koninklijke residentie en de verblijfplaats der weelde. In Net-amen zijn de huizen van een soort gebrande klei gebouwd, er is minder beeldhouwwerk en zeer weinig marmer; voor elke huisdeur zitten de bewoners hun handel of handwerk uit te oefenen. De goudsmid, met vuurpan en fijne instrumenten, maakt halssnoeren van buitengewone sierlijkheid, oorbellen als nabootsing van vogels en insecten, bedekt met email, waarvan de schitterende kleuren alleen door dit volk geproduceerd kunnen worden. Dan de pottebakkers, die de zachte klei in alle mogelijke vormen kneden en ze dan overgeven aan den schilder, die op de vazen de zonderlinge figuren aanbrengt, welke den antiquair verrukken en die, zooals ik weet sedert ik een blik heb geslagen in Egypte, zooals het was of is — een nauwkeurige weergave zijn van het volk van Kamt. Dan zijn daar de vrouwen met haar ruwe spinnewielen en lange spindels van riet, of met haar weefgetouwen, waarop zij die herfstdraadachtige weefsels maken, waarmee de edele dames van het land slechts ten halve hun weelderige bekoorlijkheden bedekken.

Het eerste gezicht van Net-amen betooverde mij. Er was minder grootheid, maar meer werkelijke menschelijkheid. De wevers, de pottebakkers, de goudsmeden schenen mij veel echter dan de schitterende en fantastische personages, die als in een wonderlijk schouwspel in Men-ne-fer voor mijn oogen waren voorbijgetrokken. Op den top van een heuvel, omringd door boomen en bloemen, stond het wonderpaleis, hetwelk honderd duizend werklieden in zeventien dagen hadden gebouw voor den Lieveling der goden.

Hugh verwachtte me niet zoo spoedig en toen ik landde, deelde men mij mee, dat de zoon van Ra in het paleis was, uitrustende van de vele festiviteiten, te zijner eer gegeven. Mijn aankomst bracht veel drukte te weeg en uit de huizen langs de kade kwamen de menschen aanloopen om den wijzen raadgever te zien, en honderden bereidwillige voeten stonden klaar om mij naar het paleis te geleiden, terwijl andere vooruitsnelden om de tijding van mijn komst aan den Lieveling der goden te brengen.

Kleine, helder geschilderde karretjes, getrokken door een paar witte ezels zijn het beste middel van vervoer in deze heuvelachtige stad.

Zoodra ik mij van de kakelende menigte om mij heen kon vrijmaken, riep ik een van deze aan en werd langzaam den

langen weg opgetrokken, die naar het paleis voerde, terwijl de naakte drijver heet en hijgend van achteren duwde.

Het was een vreeselijke schok voor mij, toen ik Hugh zag. Ik kon niet begrijpen, hoe iemand in zoo korten tijd zoo verschrikkelijk had kunnen veranderen. Zijn oogen stonden hol en waren omgeven door blauwgerande kringen, die op slapelooze nachten wezen; zijn mond was vertrokken en voor goed gesloten, zonder een spoor van dien zonnigen glimlach, die altijd zijn donker, ernstig gezicht placht te verhelderen.

Toen hij mij zag, verzachtte groote vreugde en — ik dacht — dankbaarheid, voor een oogenblik de harde, onbeweeglijke uitdrukking zijner oogen en mijn ooren vingen het gefluisterde: „God zegene u, oude vriend!" op.

De hand, die hij mij gaf, was heet en droog en er was geen medische kennis voor noodig om te raden, dat zijn pols snel en onregelmatig sloeg.

Hij liet zijn gevolg spoedig vertrekken en toen wij alleen waren, zei hij:

„Ik wist niet, dat ik je zoo slecht kon missen, vóór het oogenblik, dat ik je nu juist zag."

Ik zei toen niets, maar keek hem een oogenblik rustig aan; daarna legde ik mijn hand op zijn schouder en dwong hem mij aan te zien.

„Wat scheelt er aan?" zei ik.

„Wat er aan scheelt? O, koorts, malaria, denk ik. Ik kan niet slapen en schijn zoo zwak als een rat. Bestaat er zoo iets als heimwee, wat dunkt je? — dom, dwaas heimwee? — omdat, als het bestaat, ik er een tik van beet heb, geloof ik."

„Elke soort van geestelijke ziekte bestaat, het spijt mij het te moeten zeggen, en zij kunnen alle toevertrouwd worden aan iemand, wien jou welzijn meer ter harte gaat dan zijn eigen."

„Koorts, Mark, zeg ik je," zei hij, de wenkbrauwen fronsend. „Neem je horloge en voel mijn pols. Het is koorts, nietwaar? Malaria, denk je niet? Of heeft de influenza ons op onze reis door de woestijn gevolgd? Ik heb een dosis quinine noodig, denk ik."

„Je hebt een dosis vertrouwelijkheid noodig, Girlie," antwoordde ik droog. „Je pols gaat snel, je temperatuur is hoog, ik kan dat spoedig genezen, als...."

„Als wat?" onderbrak hij snel, want ik had een oogenblik opgehouden, vreemd genoeg aarzelend, voor het eerst van mijn leven, een onderwerp vrijuit met Hugh aan te roeren.

„Als je me wilt vertellen, waaraan je denkt, wanneer je 's nachts wakker ligt," zei ik ten laatste, terwijl ik hem strak en onderzoekend aankeek.

„Het meest daaraan, welk een dwaas je vriend Hugh Tankerville is, oude jongen," antwoordde hij met een lach.

„Is dat alles?"

„Ja! ik geloof, dat dit alles is. Het bevat een zeer groot deel van mijn leven — mijn toekomst. Maar ik weet niet, waarom je me zoo streng in 't verhoor moet nemen, Mark. Ik ben zoo blij, dat je bij mij gekomen bent en dat zal mij meer goed doen dan alle medicijnen ter wereld."

„Niets zal je goed doen, Girlie," zei ik ernstig, „behalve één ding."

„Wat is dat?"

„Met mij te spreken — al is het niet geregeld — over prinses Neit-akrit."

Hij zei niets. Zijn gezicht werd zoo mogelijk nog bleeker dan het al was. Ik geloofde niet, dat hij door mijn schijnbare vrijpostigheid was beleedigd en ik ging voort:

„Girlie, jij en ik hebben samen heel wat doorgemaakt: wij kwamen naast elkaar bijna om van honger in de woestijn, nog niet zoo lang geleden. Wij kunnen daarom moeielijk onze verhouding tot elkaar bepalen, zooals andere menschen. Behalve, dat ik je vriend ben, ben ik ook geneesheer, en...."

„En je zou graag open voor je zien liggen als het lichaam onder je operatiemes, al de dwaasheden, de krankzinnigheid, de lafheid, waartoe de hersens van een medemensch in staat zijn. Het is geen prettig gezicht, Mark, geloof mij; je bent mijn vriend — je moest maar niet probeeren het te zien."

„Je begrijpt mij verkeerd, Girlie; ik heb geen verlangen je onnoodig smart te veroorzaken door een vertrouwen af te dwingen, dat je, naar ik wed, gaarne geeft, maar ik heb het menschelijk zenuwgestel lang genoeg bestudeerd om te weten, dat, wanneer gedachten in woorden kunnen uitgedrukt worden, zij minder nadeelig worden voor de lichamelijke gezondheid."

„Ja, dat is het, beste Mark!" zei hij met een snijdenden lach: „Biechten, zooals de katholieken zeggen, is goed voor de ziel. Je denkt, dat ik mijn hersens zou verlichten door je te vertellen, dat ik, Hugh Tankerville, 's nachts wakker lig, als een laffe dwaas, terwijl ik verfoeilijke accoorden sluit met mijn geweten en met mijn eer; dat, wanneer ten slotte een zware,

droomlooze slaap over mij komt, ik daaruit ontwaak en mij dan verwonder, dat ik niet bedekt ben met een afschuwelijke melaatschheid, een geschikte lichamelijke ziekte om de laagheid van mijn ziel te bekleeden."

„Girlie," zei ik, want hij had even opgehouden en leunde het brandend voorhoofd tegen de koele granieten pilaar en keek den mooien bloementuin in met een wilden, koortsachtigen, bijna krankzinnigen blik. Ik ging naar hem toe en lei mijn hand nog eens op zijn schouder.

„Ik had je nooit weg moeten laten gaan en aan je zelf overlaten uit een verkeerd begrip van plicht jegens een patiënt, die ten slotte niets voor mij is. Je hebt te veel over de moeilijkheden gepeinsd en je zelf in een ziekelijken toestand gebracht. Ik kan je verzekeren, dat ik je beter ken dan je zelf en weet, dat je beslist niet in staat bent tot eenige daad van lafheid of ontrouw."

„Ik denk dat ik.... dat eens was," zei hij droomend. „Ik schijn plotseling veranderd te zijn. Wel, Mark! zelf een aanvechting is in dit geval gemeen en laag. Wij, Engelschen, die ons op onze nationale eer beroemen — onze onwankelbare karaktervastheid, verzekeren dit trotsch. Nooit was er een grooter teleurstelling dan het geloof van een man in zijn eigen standvastigheid. Hier ben ik, de eerste Engelschman, die dezen vreemden bodem betrad, en reeds is mijn nationale eer naar alle winden verstrooid, sedert ik — des nachts — begonnen ben op afschuwelijke wijze er mee te transigeeren."

„Bemin je haar dan zoo zeer?" vroeg ik met een moeilijk te bepalen gevoel van jaloezie en boosheid. Zijn harde, vaste trekken ontspanden zich, een glimp van groote teederheid kwam in zijn oogen en het was met een zachte stem, meer gelijkende op de stem, die ik van ouds kende, dat hij zei:

„Als een gek, Mark; als een lage lafaard, indien je wilt."

Ik schudde het hoofd.

„Je zoudt er niet uitzien zooals je nu doet, Girlie, wanneer dat zoo was. Het is gemakkelijk met zijn eer te transigeeren en dat brengt geen koorts en slapeloosheid mee. Zeg mij eens, wat je van plan bent te doen."

Hij haalde de schouders op.

„Te doen?" zei hij met een gedwongen lach. „Dat is het juist, waarnaar ik gedurende deze laatste dagen zelf nieuwsgierig ben geweest. Ik liep weg van haar als een lafaard, maar ik was een dwaas, dat ik dacht zoo gemakkelijk te kunnen

ontsnappen — niet in dit land, ten minste, waar alles van haar spreekt. Ja, zelfs de geur van de lotusbloem, die 's nachts in mijn kamer doordringt...."

Hij hield plotseling op en beet zich op de lip, alsof hij besloten was niets meer te zeggen — zelfs tegen mij. Ik zag, dat hij moeite deed om zich goed te houden, want zijn lippen en zijn handen trilden van koorts.

„Je vermoordt je zelf, Girlie" zei ik.

Hij lachte.

„En toch wensch ik niet te sterven, beste Mark. In geen geval, voordat ik maatregelen getroffen heb, om je veilig uit dit land te krijgen."

„Niet voordat je zelf teruggaat, Girlie, en aan de wereld de ontdekking van dit land getoond hebt, de waarheid van den „onzin van dien dwazen Tankerville" zei ik, trachtende hem weer tot zijn vroegere geestdrift terug te brengen.

„Ja!" zei hij met een zucht van vermoeidheid. Ik kwam hier voor dit doel, niet waar? Daarvoor zwoegde ik jaren, studeerde, gaf huis en land op, alles — trok jou zelfs mee. En nu...."

„Wel? En nu je boven verwachting geslaagd bent!"

„Nu, Mark? Lach mij uit, als je wilt; ik verdien het, groote dwaas, die ik ben. Nu voel ik, dat ik dat alles en meer graag zou opgeven, opnieuw zwoegen, opnieuw slaven, opnieuw allen roem zoeken, die de wereld kan verschaffen, en alles weer verliezen in ruil voor de zekerheid, dat een vrouw, een uit al de millioenen, die deze aarde bevolken, mij bemint, zooals ik haar bemin."

Ik schudde het hoofd.

„Ik weet het, ik weet het, beste vriend" zei hij. „Ik denk bijna, dat als ik de zekerheid had, dat zij mij eenvoudig voor den gek hield, ik — misschien — over mijn dwaasheid heen was."

Ik weet niet of zijn gesprek met mij hem goed had gedaan. Ik kwam mij wreed voor, omdat ik zijn vertrouwen had afgedwongen en toch geloof ik, dat het tot zijn bestwil was. Ik kon mij Hugh Tankerville niet voorstellen ten prooi aan ziekelijke gewetenswroeging; ik wist, dat hij nooit een slechte daad zou doen. Het lag echter niet in zijn macht, de verzoeking verre te houden. Een woord wordt gemakkelijk gebroken en ik geloof, dat Neit-akrit het wel zou willen, uit trots of eerzucht — misschien uit liefde voor Hugh; in elk geval zou zij niet aarzelen,

denk ik, wegens eenig teeder gevoel voor koningin Maat-kha. O, hadden wij maar weg kunnen gaan, weg uit dit land, waar, zooals hij zei, alles van haar sprak. Was zij niet, als 't ware, de belichaming van alles wat betooverend, mysterieus, poëtisch in dit land was? Ik geloofde eenigszins, dat Hugh evenzeer verliefd was in zijn eigen idee aangaande de eigenschappen, die een dochter van Egypte moest bezitten. Ofschoon zeer energiek, was hij toch gevoelig van aard. De exotische schoonheid van Kamt, de bloemengeur, de artistieke bekoring van het leven, dit alles had zijn geest vatbaar gemaakt voor den diepen ndruk, waaraan een buitengewoon schoone vrouw den laatsten stoot had gegeven. Wat is een man toch een vreemd wezen! Waarom was het niet koningin Maat-kha — schoon, schilderachtig, vrouwelijk — die erin geslaagd was in Hugh die liefde op te wekken, welke dan een geluk voor hem zou gebleken zijn? Terwijl nu, gebonden als hij was door eer en geweten, ze hem langzamerhand vernietigde. Er was geen twijfel aan of hij zag er vreeselijk slecht uit en een soort sluipende koorts, gewekt door gepeins en slapeloosheid, was reeds begonnen zijn sterk gestel te ondermijnen.

Het kwam mij niet wenschelijk voor, thans nog iets meer te zeggen. Wij hadden eenigen tijd gezwegen en Hugh was langzamerhand zijn aandoening meester geworden en scheen meer zichzelf. Hij vroeg naar de gezondheid van den Pharaoh en mijn eerste indruk van de stad Net-amen. Maar het was nu mijn beurt uit mijn humeur te geraken. Ik voelde mij angstiger dan ik wel wilde toegeven. Ik wist, dat wij door vijanden omringd waren en wist werkelijk niet of wij onder dezen ook de vrouw moesten tellen, over wie Hugh Tankerville bezig was zijn hart te breken. Maar dit was meer een onberedeneerbaar instinct. Het zou meer dan nutteloos geweest zijn hem in die richting een waarschuwing te geven; ofschoon hij blind mocht zijn voor haar coquetterie, zou hij waarschijnlijk zelfs niet de verst verwijderde mogelijkheid, dat zij valsch zou kunnen zijn, willen toegeven. En ik.... wel, ofschoon ik haar bewonderde, wantrouwde ik volkomen de schoone blauwe oogen en de betooverende manieren van prinses Neit-akrit.

VIERDE DEEL.

TANIS.

HOOFDSTUK XXI.

De bruidstad.

Gelukkig, schoon Tanis! stad van liefde en romannen en poëzie. Zelfs nu ik na al die jaren zit te schrijven, brengt de geur van een bosje gardenias en tuberosen op mijn schrijftafel de sneeuwwitte stad weer voor mijn geest, waar de lucht bezwangerd is met den geur van vreemde bloemen en Isis, gehuld in vlekkeloos kleed, stil en wit, haar zegen geeft aan haar kinderen, die haar willen vereeren aan haar altaar — het altaar der liefde. Want Tanis is de bruidstad. Alles is wit in Tanis: de huizen van vlekkeloozen steen of marmer, de prieëlen van zoet geurende bloemen, de booten op de kanalen, zelfs de lastdieren — koeien en ezels — alles is wit en werpt die witheid coquet tegen een achtergrond van grijsgroen gebladerte. En midden in de stad staat de tempel van Isis boven op een heuvel; gebouwd van albast en zilver, geheel wit, met massieve kolommen en reusachtige stoepen, omringd door boschjes van reusachtige oranjeappelboomen en tuberozen, waarin de kleine, aan de maan gewijde apen — schreeuwend heen en weer springen.

Ik hield van Tanis. Men-ne-fer was schitterend en rijk. Net-amen was schilderachtig en vroolijk, maar Tanis was poëzie, romantiek, en boven alles, levende weelderigheid.

De doordringende bloemengeur maakte de tempeltuinen bijna onverdraaglijk 's nachts, zoo overmachtig was de geur van gardenia en oranjebloesem; die tuin, gevuld met de schoone vormen der priesteressen, gewijd aan de godin en aan de liefde.

Ik zie ze weer voor mij, in één mengeling van palmen en bloemen met schaduwrijke plaatsen onder golven van overhangende bloesems. Zinnelijk, weelderig Tanis! waar elke verfijning, die kunst en beschaving konden bedenken, aangebracht is ten einde een krans van schilderachtigheid en romantiek te werpen over den hartstocht, die van den mensch een god of dier maakt. En Isis, zwijgend, koud en onbevlekt, glimlacht van uit het heiligdom haars tempels op de liefde, die een leven duurt en op de hartstochten, die een dag leven.

Mannen en vrouwen zweren voor haar altaar, elkander te beminnen en trouw te zijn tot den dag, waarop Anubis, de god met het jakhalzenhoofd, ten laatste de een of de ander voor den troon van Osiris leidt: terwijl buiten in den tuin onder dezelfde bescherming van de godin, zachte, jonge armen den voorbijganger omhelzen en vrijmoedig van die kussen geven, welke den volgenden dag zijn vergeten.

Zinnelijk Tanis! dat een eerekroon op de hoofden uwer hovelingen plaatst en van onkuischheid een deugd maakt. Beminnelijk, dichterlijk Tanis, binnen welks geheiligde muren de heiligste geloften van trouw en eer worden gesproken, ondanks alles houd ik nog van u. Ik sluit mijn oogen en zie uw sneeuwwitte muren, uw vrouwen gekleed in gewaden van vlekkeloos wit, hoor de melancholische tonen van sistrum en harp, en boven alles ruik ik den bedwelmenden geur van uw bloementuinen en voel de verrukkelijke loomte, welke uw zware lucht geeft.

Vreemd volk! Vreemde gewoonten! Vreemd en zinnelijk Tanis! Binnen zijn muren is de Tempel van Isis, waarin de bruidegom de bruid eer, trouw en liefde zweert even plechtig, even verbindend, als de eeden, die wij in een land zweren aan hen, die wij lief hebben; en binnen diezelfde muren, welke denzelfden huwelijkstempel omringen, zijn de tuinen van Isis. Hier moet hij, die huwelijksbeloften wil afleggen, een dag en een nacht voor zijn huwelijk verblijf houden, alleen en zonder bewaking in een klein paviljoen, overgroeid met klimmende tuberozen, dat midden in den tuin staat. Wanneer hier 's avonds, als het beeld van de godin koud en rein op de cactus- en oranjebloesems straalt, zoete muziek den aanstaanden bruidegom naar buiten lokt, en hij door de zoetgeurende lanen wandelt, droomende van toekomstig huiselijk en wettig geluk, dan fluisteren de schoone vormen der priesteressen van Isis van dingen, die hij te vergeefs zou veinzen niet te hoo-

ren: blanke armen wenken hem en roode monden, geschapen om te kussen, zingen met zoete stemmen aardige liedjes. Het is de taak — geëerd, ontzien, bijna heilig gehouden — van deze priesteressen, die uit de schoonsten van het land gerecruteerd worden, den bruidegom te weerhouden onverbreekbare banden te sluiten. Er is een fijne moraliteit in deze zonderlinge gewoonte. Alleen de sterke, de trouwe, behoort te huwen in het oude Kamt: de huwelijksband is een goddelijke, de eed een alomvattende en zoete stemmen fluisteren den zwakke toe te wachten en na te denken, terwijl zij hem bidden zich te hoeden voor banden, die hij later niet kan breken.

Toen wij het eerst van deze zonderlinge gewoonte hoorden, die ons werd verklaard door een paar plechtige Egyptenaren, gekleed in sneeuwwitte gewaden, met een kroon van witte rozen over hun grappig geschoren hoofd, zag ik voor het eerst na vele dagen Hugh's oog glinsteren van vroolijkheid, maar hij bewaarde uiterlijk zijn ernst en verzekerde het volk van Tanis, dat hij het oude gebruik van het land zou volgen en het eenzame paviljoen in den tuin van Isis zou bewonen.

Toen wij daarna alleen waren barstten wij beiden in een schaterlach uit, en Hugh's lach klonk even aanstekelijk, even vroolijk als vroeger. Natuurlijk moest hij heel wat van mij hooren daarover.

„Voor de eer van oud-Engeland," bezwoer ik hem met gemaakte plechtigheid op een avond, toen ik hem vergezelde naar het oord der verleiding, „onteer ons beiden niet, Girlie."

„Wel, ik denk, dat ik dat gerust kan beloven, oude jongen," zei hij met een lach.

Samen onderzochten wij het paviljoen en den tuin, die voor het opkomen der maan stil en verlaten was. Het paviljoen zelf was gebouwd van albast en in twee vertrekken verdeeld — een kamer om te eten en een om te slapen, als de bewoner dat kon. Alles erin was wit, de gordijnen, de legersteden, de zetels; het kreeg zijn licht van boven, zoowel als van de zijden, zoodat de stralen van de maan er ten allen tijde in konden doordringen. Hier hoorde de eenzame en verwachtende bruidegom slechts weinig van het geraas der stad, die vol was van de voorbereidselen voor de aanstaande huwelijksfestiviteiten en natuurlijk zou Hugh niets zien van de deputaties uit alle hoeken van het uitgestrekte rijk, die Tanis binnenstroomden; tal van mannen, vrouwen en kinderen, die kwamen om een

glimpje te zien van den meest gezegende in het land, den zoon van Ra, den lieveling van de Goden.

Ik scheidde niet graag van hem. Deze vierentwintig uren, de laatste voor hij den beslissenden stap deed, zouden zeker een beproeving voor hem zijn; maar wij hadden gedurende ons geheele verblijf in dit interessante land steeds al zijn wetten en gebruiken opgevolgd en ten slotte was mijn verlangen, bij Hugh te zijn, zuiver sentimentaliteit. Hij zelf gaf er, dacht mij, de voorkeur aan, alleen te zijn. Wij hadden niet meer over *haar* gesproken sedert den dag, dat ik Hugh's vertrouwen afgedwongen had. Ik geloof niet, dat hij het had kunnen verdragen en Sawnie Girlie was de laatste man in de wereld om den moed op te geven, zelfs tegenover mij. Zijn woord was een fetisch voor hem. Hij had het aan een vrouw gegeven en het hare in ruil gevraagd, en hij zou tot het einde den last dragen, dien hij zelf op zich had genomen. Er was geen twijfel aan of zijn hart werd verteerd van verlangen en liefde voor het schoone meisje, die niets voor hem kon zijn en ik kon niets doen om hem te helpen of te redden. Uiterlijk was hij vroolijk, bij tijden zelfs enthusiast, maar voor mijn ooren en oogen, die gescherpt waren door mijn genegenheid voor hem, was er altijd een valsche klank in zijn lach, onnatuurlijkheid in zijn enthusiasme.

Hij scheen plotseling verouderd te zijn, en aan de slapen had ik dien dag voor het eerst een paar streepjes grijze haren ontdekt.

Toen de schaduwen van den avond over het poëtisch verblijf, waar Hugh den laatsten nacht van zijn jongelingschap moest doorbrengen, begonnen te vallen, besloot ik ten laatste, hoewel tegen mijn zin, om te gaan.

„Wanneer denk je, dat we elkaar weer zullen zien, Girlie?"

„Och, dat weet ik niet. De huwelijksplechtigheid is een uur na middernacht morgen; ik ga hier vandaan naar den tempel en het schijnt mij tegen alle etiquette, dat ik voor dien tijd buiten dezen tuin van Eden zou komen. Misschien kun je den weg naar mijn eenzaamheid vinden op een of ander uur van den dag.

Maar ik betwijfelde het.

„Ik kan 't probeeren. Wat gebeurt er na de huwelijksplechtigheid?"

„Een andere vreemde gewoonte, Mark, oude jongen," hernam Hugh met een glimlach. „Allen, die gedurende de plechtig-

heid in den tempel tegenwoordig zijn, de bruid inbegrepen, trekken zich terug en laten den ongelukkigen bruidegom alleen. Hij wordt verondersteld te bidden en Isis te vereeren, tot hij de eerste streep van den dageraad door de marmeren poort ziet lichten. Dan gaat hij eruit om zijn bruid te ontmoeten.

Maar dit volk, dat altijd de poëzie en het schilderachtige zoekt, heeft een gewoonte volgens welke de koninklijke bruidegom zijn bruid op een bepaalde plaats in het midden van dezen tuin ontmoet."

„Onder het hemelgewelf?"

„Bij het morgenkrieken, Mark, bij een kleinen waterval, die aan Isis is gewijd. Je kunt het geklater van het water nu hooren.

„Het is werkelijk poëtisch."

„Deze mooie plek is omringd door muren en gesloten met een poort, die nooit wordt geopend dan wanneer een koninklijke bruiloft plaats gevonden heeft. Dan gaat de bruidegom, die zijn nachtwaak heeft volbracht, den tuin in, vindt die poort open en daar wacht hij, tot...."

„Ik begrijp het. Welk een eigenaardig volk. Zelfs in hun huwelijken, die, geloof ik, even plechtig, even ernstig zijn, ofschoon niet zoo vervelend als onze Engelsche, weten zij iets romantisch te brengen en maken de bruid, al is het slechts voor een oogenblik, tot een courtisane.

„In elk geval, gedurende de weinige uren voor het aanbreken van den dag, wanneer ik alleen ben en verondersteld wordt de heidensche godin te vereeren, kun je zeker achter blijven en mij gezelschap houden. Den dag na mijn huwelijk keeren wij naar Men-ne-fer terug en jij en ik, oude jongen, kunnen ernstig aan het werk gaan om onze belangwekkende onderdanen te regeeren."

„Vaarwel dan, beste Girlie!" zei ik, terwijl ik een lastigen brok in mijn keel voelde. „Als ik morgen niet bij je kan komen, dan zal ik je niet zien, voordat je koningin Maat-kha's echtgenoot bent."

„In elk geval, Mark, zul je in den tempel ergens in mijn nabijheid zijn."

„Tenzij de heilige Pharaoh mij geheel opeischt. Je weet, hij is een lastig patiënt."

Ik schudde hem de hand en wij scheidden. Hij bleef nog op den drempel van het sneeuwwitte paviljoen staan, zoodat zijn donker hoofd duidelijk afstak tegen de albasten muren,

terwijl ik snel en met leedwezen door de van bloemengeur vervulde tuinen van Isis ging.

De Pharaoh was vroeg in den morgen met al de pracht en schittering van zijn gevolg Tanis binnengetrokken. Ik ging naar hem toe en schrok ervan, toen ik hem veel slechter zag dan toen ik hem verliet. Ik voelde eenige wroeging en vreesde nu, dat, doordat ik hem verlaten had, ik misschien het weinigje invloed, dat ik over hem verkregen had, weer had verspeeld. Tot mijn verwondering scheen hij echter zeer verheugd mij te zien, en zooals gewoonlijk, als hij mij eenmaal bij zich had, wilde hij niet, dat ik hem ook maar voor een oogenblik verliet.

Slechts gedurende een korte tusschenpoos, terwijl hij sliep, had ik gelegenheid gehad, Hugh naar het paviljoen van Isis te vergezellen.

Koningin Maat-kha had den Pharaoh bij zijn plechtigen intocht in Tanis vergezeld. Zij was dicht gesluierd, toen zij uit haar boot stapte en verwaardigde zich niet mij te herkennen; zij verdween vlug, gevolgd door haar vrouwen.

Ik geloof, dat zij een eigen paleis had, dicht bij den tempel van Isis, waar zij als koninklijke bruid zou verblijven tot aan den dag van haar huwelijk.

Ik zag niets van prinses Neit-akrit, noch wist ik of zij plan had de huwelijksplechtigheid bij te wonen. Ik hoopte vurig, dat zij het niet zou doen en dat het Hugh bespaard zou blijven haar te zien, voordat alles onherroepelijk voorbij was. Misschien zou hij, eenmaal met een andere vrouw getrouwd en te midden van de vele verplichtingen, die natuurlijk op hem zouden rusten, de poëtische roman vergeten, die zijn toekomstig geluk dreigde te verstoren.

HOOFDSTUK XXII.

De misdaad.

Zooals ik verwachtte, bleek de heilige Pharaoh veeleischender en willekeuriger dan ooit. Hij was werkelijk zoo zwak en ziek, dat ik hem niet durfde verlaten. Zijn geest scheen bij tijden aan het dwalen te zijn en hij kon ijlen over Neit-akrit, over

den troon van Kamt, over zijn moeder en over den vreemdeling, die den troon overrompeld had. Hij scheen een specialen haat aan zijn moeder gezworen te hebben meer nog dan aan Hugh; en zijn aanvallen van woede, telkens wanneer hij haar naam noemde, waren vreeselijk om aan te hooren en elken dag placht hij plannen te maken, hoe hij het best haar geluk kon vernietigen.

Eens nam hij mijn hand koortsachtig in zijn beide handen en vroeg:

„Denkt ge, dat ze weet, dat de vreemdeling geen liefde voor haar gevoelt?"

Ik trachtte hem te sussen, maar hij bleef aanhouden: —

„Als zij maar wist, dat hij Neit-akrit bemint!"

„Gij doet hem onrecht, o, machtige Pharaoh," antwoordde ik. „De lieveling der goden zal zijn woord ten opzichte van koningin Maat-kha trouw gestand doen. Hij breekt nooit zijn woord."

De zieke lachte met zijn hatelijken sarcastischen lach en bromde een paar maal in zich zelf. —

„Als zij maar wist, hoe hij Neit-akrit bemint.... zij zou lijden.... o! en ik denk, dat ik hem ook zou doen lijden."

Laat in den avond viel hij ten slotte in slaap en daar ik me nu voor 't oogenblik vrij voelde, ging ik naar buiten op het terras. Het paleis van den Pharaoh stond tegenover den tempel van Isis, waarachter het geheimzinnige huis lag met het eenzame, sneeuwwitte paviljoen en de heilige plek naast den waterval, waarbij het paleis van de koninklijke bruid lag. De avond was buitengewoon stil, de maan was nog niet op en de schaduwen waren nog niet heel donker. Het was een prachtige avond en mijn gedachten zweefden door den poëtischen tuin naar de eenzame plek, waar midden in dit schilderachtige, heidensche land, een Engelschman bezig was zich erop voor te bereiden om zijn geluk ter wille van zijn eer op te offeren. Een oneindige droefheid besloop mij: ik verlangde naar het dierbare oude Engeland en naar vrede en boven alles verlangde ik Hugh te zien, voor het vreeselijke, onherroepelijke werkelijk had plaats gegrepen. Ik kon bijna niet begrijpen dat het werkelijk op het punt stond te gebeuren, dat binnen een paar uur een man, zoo goed en zoo trouw als Hugh Tankerville, geroepen kon worden zijn heele leven zonder protest op te offeren. Wij waren blijkbaar veroordeeld geheel ons verdere leven in dit vreemde land te blijven. Ik was gezind genoeg om te blijven:

ik had niets wat mij bond, behalve mijn vriend en als Hugh slechts de vrouw kon trouwen die hij liefhad, weet ik, dat hij niets verder zou verlangd hebben.

Maar wij waren onder een volk, even of meer beschaafd dan wijzelf: een vrouw was hier even heilig, even eerbiedwaardig als in ons eigen ver verwijderd land en het geweten heeft de ongelukkige eigenschap, iemand te volgen overal waar hij heengaat. Dit alles wist ik en voelde ik en nu, ter elfder ure, begon ik in mijn binnenste ook met mijn geweten te redeneeren, en te trachten een middel te vinden, waardoor ik Hugh Tankerville nog van den voet van het huwelijksaltaar zou kunnen wegtrekken.

Het verlangen met Hugh te spreken, al was het slechts voor een oogenblik, werd overheerschend. Ik was niet zeker of ik den weg door de tempeltuinen tot zijn paviljoen zou open vinden, maar in elk geval besloot ik het te probeeren. Nadat ik een donkeren mantel omgeslagen had, kwam ik veilig uit het paleis van den Pharaoh en bereikte weldra de buitenmuren van den tempel.

Het heilige gebouw, dat met zijn strenge indrukwekkende architectuur, met zijn zware kolommen, waarvan de Egyptenaren zoo houden, zich boven mij verhief, vierkant en groot, werd bereikt over een reeks van reusachtige marmeren stoepen. Hugh en ik hadden het den vorigen dag bezocht, en ik hield van zijn eenvoudige pracht, zijn prachtige verhoudingen, zijn groote sneeuwwitte kolommen, het zilveren inlegwerk, dat glinsterde in de schaduwen van den avond en er zonderling, bijna spookachtig uit zag.

De avond-offerande was juist voorbij, want ik hoorde achter den tempel het geluid van sistrum en harp, wegstervende in de verte; en het gezang der aan Isis gewijde priesteressen, als zij bezit nemen van hun verrukkelijken tuin, klonk meer en meer verwijderd. Van uit de tuinen kwam een zware geur van bloemen tot mij en ik kon rechts het paviljoen zien, waarin Hugh op dit oogenblik waarschijnlijk aan het heen en weer loopen was in de marmeren gang als een leeuw in een kooi: en in de verte kronkelden zich de kanalen als glinsterende linten in sierlijke bochten naar Tanis en Net-amen, Men-ne-fer en Het-se-fent.

Ik had me reeds naar het paviljoen gericht en volgde een lang pad, dat van den tempel afleidde, toen mijn oor door het geluid van voetstappen op het zandige pad op

eenigen afstand achter mij, werd getroffen. — Verwonderd wendde ik mij om, om te zien wie mijn metgezel op deze avondwandeling was en tot mijn verbazing herkende ik mijn patiënt, de machtige Pharaoh, die evenals ik, in een donkeren mantel gehuld, zachtjes mijn pad kruiste, recht naar den tempel ging en het volgend oogenblik achter een beeld uit mijn gezicht was verdwenen.

Bij instinct — anders kon ik het op dat oogenblik niet verklaren — besloot ik hem niet hard na te loopen, noch te roepen, maar hem zachtjes te volgen en te zien, wat hij ging doen.

Terwijl ik mij goed in de schaduw hield, ging ik op mijn sporen terug en was weldra weer aan den voet van den tempel, juist vroeg genoeg om den Pharaoh boven mij te zien verdwijnen ergens tusschen de pilaren.

Ik kon mij niet voorstellen, dat hij dit avonduur had gekozen om een of andere godsdienstige handeling te verrichten en, eenigszins angstig geworden voor zijn veiligheid, volgde ik hem de trappen op.

Ik had den zieken man geheel uit het oog verloren en toen ik de laatste marmeren trap had bereikt, keek ik nieuwsgierig tusschen de pilaren. De voorgevel van den tempel was stil, donker en verlaten. Onmiddellijk tegenover mij was de groote poort, eveneens van marmer opgetrokken, die toegang gaf naar het heilige gebouw. Zij was gesloten, maar ik kon door het lofwerk het binnenste van het gebouw zien. Het hoofddeel van den tempel was een weinig verlicht door een eenvoudige hanglamp, die een ongelijk, flikkerend licht wierp op vloer en pilaren; aan het andere eind hing het gewone zware, halfdoorschijnende gordijn, dat het heilige der heilige van de godin verborg. Daar dit schitterend verlicht was, vormde het gordijn een soort schemerenden muur, waar tegen ik plotseling de gedaante van den Pharaoh niet ver van mij zag afgeteekend en dat van een vrouw, koningin Maat-kha, aan zijn zijde.

Ik kon niet in de donkere hoeken van den tempel zien, maar, zoover als ik kon nagaan, was het overige van het gebouw verlaten en de koninklijke bruid was onbewaakt. De Pharaoh had blijkbaar juist opgehouden met spreken, want hij leunde tegen een van de pilaren. Hij zag er zoo lijkkleurig uit, dat ik bepaald angstig voor hem werd en op gevaar om een geheim onderhoud tusschen moeder en zoon te onderbreken, trachtte ik naar hem toe te gaan, maar de marmeren poort was gesloten.

Volgens een aan de Egyptische architecten eigen manier, was zij zoo gemaakt, dat zij met een geheime veer sloot, die een kind in werking kon brengen, als het er de werking maar van kende, maar waaraan de sterkste man ter wereld, als hij er niet mee bekend was, onmogelijk de minste beweging geven kon; en ik had natuurlijk niet het minste idee, hoe die geheime veer werkte.

Plotseling hoorde ik de stem van koningin Maat-kha.

„Was het om mij dit alles te zeggen, o, mijn zoon," zei ze, „dat gij kwaamt als een dief in den nacht om uw vergif in mijn oor te plaatsen, juist terwijl ik Isis voor haar altaar vereerde!"

Hij lachte met zijn gewonen sarcastischen lach.

„Mijn vergif?" antwoordde hij. „Neen, beste moeder, de beker, dien gij tot het eind moet uitdrinken, is niet door mij gemengd. Reeds hebt ge een paar van zijn bittere droppels geproefd, ik voeg er slechts de laatste gedachte, doodelijk als akoniet aan toe om hem nog onaangenamer te maken."

„En zijt ge voldaan?" vroeg zij kalm.

„Niet geheel," antwoordde hij met plotselinge heftigheid, terwijl hij een paar passen dichter naar haar toe kwam, „niet geheel, want die kwade hand, die met aanmatigenden trots het koninkrijk Kamt uit mijn stervende hand wil rukken, heeft mij reeds het onschatbare kleinood ontroofd, dat de eenige vreugde van mijn leven was."

„Ik begrijp u niet."

„Hij kwam," siste de zieke dicht bij haar oor, „en met een blik, een woord, won hij dat, waarvoor ik mijn dubbele kroon, mijn leven, mijn eer had willen geven."

„Gij bedoelt de liefde van uw volk?"

„Neen, de liefde van Neit-akrit."

Koningin Maat-kha haalde de schouders op en lachte minachtend.

„Het was beter als gij naar uw ziekbed teruggingt, o, machtige Pharaoh en wat van de verzachtende dranken naamt, die uw geneesheer u heeft voorgeschreven. Uw ziel begint inderdaad te dwalen. Liefde! en Neit-akrit!.... was er ooit een onmogelijker vereeniging? Wel, het zou gemakkelijker zijn den jakhals uit de wildernis medelijden in te boezemen voor de lichamen, die hij verslindt, dan Neit-akrit menschelijke liefde!"

„Zou het ook gemakkelijker zijn," zei de Pharaoh scherp, „den zoon van Ra liefde voor Neit-akrit te doen verkrijgen?"

Maat-kha richtte zich tot haar zoon, alsof zij gestoken was.

„Pas op, o, heilige Pharaoh!" siste zij tusschen haar saamgeklemde tanden, „pas op voor de macht der goden en wek niet de slapende hartstochten in het hart eener vrouw."

Hij lachte.

„Neen! juist om deze slapende hartstochten te wekken kwam ik dezen nacht, o, mijn moeder! Dacht gij misschien, dat ik U in vrede en geluk zou willen achterlaten, nadat ge alles van mij weggenomen hebt, wat de goden gaven? Ik had een kroon. Uw minnaar kwam, en met een slag sloeg hij mij die van het hoofd. Ben ik de Pharaoh? Vraag mijn volk, wien het lief heeft en wien het gehoorzaamt. Wie zit op den troon van Kamt? Niet ik, voorwaar, want *zijn* handen deelen gunsten uit en teekenen de besluiten. Ik ben ziek en tel niet mee; mijn openlijke vijandschap kon slechts den roem van uw minnaar verhoogen. Maar mijn haat is in stilte gevoed en als een verborgen slang gegroeid, terwijl gij u verheugdet en aan het huwelijk met den vreemdeling denkt en daardoor uw zoon van den troon berooft. Maar, ik zeg u, gij hebt te vroeg gejuicht. Ik ben nog *niet* dood, en de Lieveling der goden wordt door vele stervelingen gehaat: door hen, wier aanmatiging *zijn* aanmatiging deed buigen, wier trots *zijn* trots vernederde, en onder dezen moest gij ook de vrouw rekenen, die gij wilt berooven, zooals gij uw zoon beroofd hebt."

„Gij spreekt wartaal," zei zij, terwijl zij weer de schouders ophaalde, „zoo even verteldet gij, dat zij hem beminde en nu spreekt gij van haat."

„En is haat niet de tweelingzuster van liefde, mijn moeder? En voeldet gij geen haat voor hem, dien gij zoo zeer bemindet, toen gij hem naast Neit-akrit zaagt staan, terwijl zijn oogen haar jonge en vurige schoonheid verslonden, haar oogen vochtig en teer op hem gericht waren, gereed het eerste woord van hartstocht te beantwoorden? Zaagt gij hoe hij beefde, toen zij hem een kus vroeg?"

„Houd uw wauwelenden mond," beval zij. „Ik wil niet luisteren naar het dwaze gepraat van een waanzinnige."

„Maar gij zult luisteren, want ik wil u vertellen, dat 's nachts, wanneer Isis haar gelaat verborg, en de duisternis een dankbaar kleed over den tuin van Neit-akrit's paleis wierp, zij er uit kwam en met haar armen vol lotusbloesems naar de legerstede van uw minnaar ging. Ik heb haar 's nachts op het terras gezien, daar staande als het gesneden beeld van weelderige

bekoorlijkheid, met vochtige lippen en glinsterende oogen, en hij...."

„Gij liegt," zei Maat-kha met een heesch gefluister, terwijl zij haar hand gebiedend ophief, als gereed om op den zoon toe te slaan, die met zijn booze tong de wreede woorden in haar oor siste, terwijl hij genoot in het vooruitzicht haar tot jaloersche razernij te brengen.

Ik kon niet begrijpen, welke bedoeling de man had met het vreemde spel, dat hij speelde. Was het wraak over zijn eigen onrecht, of eenvoudig de natuurlijke uitbarsting van een boozen, onheilbrengenden geest? Ik wist, dat hij zijn moeder haatte, maar vond het een gevaarlijk spel, want in dit land kan hartstocht sterk worden, en de liefde of de haat van een vrouw is doodelijk en onberekenbaar.

Ik kon onmogelijk van deze plek scheiden; een onbegrijpelijk voorgevoel, dat ik naderhand zoo goed kon verklaren, hield mij aan de plaats gebonden met mijn gezicht tegen de massieve marmeren poort gedrukt.

Maat-kha's gezicht was loodkleurig geworden van woede, zij was sterk en gespierd en zij trachtte met beide handen de kwade woorden in den mond van haar zoon tegen te houden.

Maar dit half menschelijke wezen herhaalde, met een werkelijk demonisch lachje. —

„Ik zeg u, dat ik ze beiden zag. — Denkt ge misschien, dat hij om u geeft buiten uw troon en uw rijkdom, kijk naar Neit-akrit en dan naar uzelf. Is zij niet voor liefde geschapen, jong, vurig en buitengewoon mooi? Zij heeft mijn ziel met wilden hartstocht, krankzinnige, dwaze liefde vervuld, en hij.... hebt gij hem vandaag gezien? Hij sterft aan dezelfde ziekte, die mijn mannelijkheid heeft weggenomen, die een zwakke lafaard gemaakt heeft van den Pharaoh, den afstammeling van Ammoun-ra.... Hebt gij zijn brandende oogen gezien, zijn holle wangen? Hij is stervend, dat vertel ik u: Hij zal eens in uw armen sterven.... spoedig.... sterven van liefde voor Neit-akrit."

„Gij liegt! gij liegt! gij liegt!" Schreeuwde zij. „Ik verbied u te spreken, gij liegt!"

„Hij bemint haar, zeg ik u, en gij wilt hem morgen trouwen, maar hij zal u haten, want zijn hart behoort aan Neit-akrit. O, moeder, gij hebt mij mijn troon ontroofd, maar in ruil voor dien troon is het mij gelukt, dunkt me, u het laatste restje van uw geluk te ontnemen."

Maar het half-waanzinnige wezen, dat over het koninkrijk Kamt

regeerde had zijn wreed spel iets te ver gespeeld. Ik was geheel buiten staat tusschen beide te komen, zelfs al had ik het durven wagen, want de zware marmeren poort was tusschen mij en die moeder en zoon, die elkander woorden van haat in het oor sisten.

„Gij liegt?" herhaalde de koningin, maar toch luisterde zij, alsof zij verlangend was de laatste teugen van den giftbeker te drinken, dien haar zoon haar voorhield.

„Gij zijt oud, moeder," voegde het wezen met waarlijk duivelsche wreedheid er aan toe. Van u wil hij slechts den troon hebben. Ik zeg u, dat, zoodra hij u gehuwd heeft, hij zelfs uw bestaan zal vergeten: en Neit-akrit, de goddelijke Neit-akrit, die ik aanbid, zal haar rang en haar maagdelijkheid vergeten en zichzelf aan Isis wijden, opdat zij in maanlicht nachten haar witte armen om zijn hals kan slaan en hem laten zien, hoe goed de vrouwen van Kamt hebben geleerd te kussen."

Met een heeschen schreeuw, sprong Maat-kha, wier geheele lichaam scheen te trillen van woede, letterlijk op haar zoon. Met beide handen greep zij hem om den hals en hield hem daar vast omsloten voor zich, totdat zijn kwade woorden met geweld in zijn keel bleven steken. Zijn hoofd viel achterover, lijkkleurig, zijn armen sloegen een paar maal in de lucht, terwijl zijn geheele lichaam in een hevige stuiptrekking schudde.

Ontsteld, stijf van schrik, schreeuwde ik uit alle macht, waartoe mijn longen in staat waren: ik wierp mijn lichaam tegen de marmeren poort, met het eenig gevolg, dat ik pijnlijk en hulpeloos terugviel. De waanzinnige vrouw lette niet op mij, de wilde aanval van blinde jaloezie moest haar ooren gesloten hebben. Mijn stem weerklonk tusschen de massieve pilaren van het gebouw, maar geen antwoord kwam er op, behalve, in de verte, de zang van de priesteressen van Isis te midden van de bloemen en de middernachtlucht.

Het hoofd van den Pharaoh was wezenloos achterover gevallen en over hem boog zich de vrouw — zijn moeder — nog woedend het lijkkleurig gelaat voor zich toesissende: „Gij liegt, gij liegt!" Toen werd het lichaam stijf en stil, er kwam nog een laatste stuiptrekking, het hoofd rolde van de eene zijde naar de andere: Maat-kha hield op met schreeuwen, zij hield den stervenden man nog bij den hals, maar haar oogen, die nu groot en verschrikt stonden, waren vast op hem gericht. Langzamerhand verspreidde zich een uitdrukking van onbeschrijfe-

lijken afschuw over haar gezicht; een uitdrukking, die mij bijna het bloed in de aderen deed stollen. De tijdelijke opwinding was verdwenen en in plaats daarvan kwam het verschrikkelijk inzicht van wat zij had gedaan. Weer riep ik haar om mij binnen te laten, maar zij scheen mij niet te hooren, want zij wendde zich niet eens naar mij, ofschoon ik mij bijna heesch schreeuwde. Voor een oogenblik was ik van plan naar den tuin terug te keeren en in die richting om hulp te roepen, maar de gedachte, dat Hugh mijn stem kon hooren, zou kunnen zien wat ik gezien had, zonder waarschuwing of voorbereiding, vervulde mij met onuitsprekelijken afkeer, en opnieuw wierp ik mij instinctmatig, onberedeneerd, met alle macht tegen de steenen poort in de hoop, daardoor eenige aandacht te trekken.

Ik moet het zeer onhandig gedaan hebben, want ik kreeg een hevigen stoot tegen mijn hoofd, die mij voor een oogenblik verdoofde en half bewusteloos viel ik op mijn knieën tegen de poort.

HOOFDSTUK XXIII.

De keuze.

Toen ik na enkele minuten tot mijzelf kwam, was het tooneel in den tempel veranderd. De Pharaoh lag onbeweeglijk op den marmeren vloer en de hanglamp wierp een spookachtig flikkerend licht op zijn lijkkleurig, afschuwelijk verwrongen gelaat. Naast hem, ijzingwekkend bleek, met oogen, die vol ontzetting naar het lijk van haar zoon staarden, stond koningin Maat-kha stil met de armen over haar borst geslagen en de lippen vast op elkaar geklemd. Zij luisterde naar den hoogepriester van Ra, die langzaam en plechtig tot haar sprak, terwijl hij omhoog wees naar het heiligdom van de godin. „Voor uw zonden, Maat-kha, is geen vergiffenis. Gij weet het; uw lichaam en uw ziel zijn veroordeeld tot eeuwigen dood. De herinnering aan u zal vervloekt zijn in Kamt, als de eeuwen langzaam wegrollen."

Zij antwoordde niet. Ik geloof, dat zij geheel verbijsterd was.

Er is geen twijfel aan of een Britsch rechter zou verzachtende omstandigheden voor haar misdaad hebben gevonden. Zij was meer geprikkeld geworden dan haar verstand kon verduren. Voor het oogenblik was het ontvloden, aan haar lichaam ontsnapt, haar ten prooi latende aan al de woeste hartstochten, die door de krankzinnige jaloezie in haar waren gewekt. Nu was het verstand teruggekeerd en daarna afschuw, walging en vreeselijk, ontzettend berouw.

Ik beefde nog op mijn beenen en toch hield het instinct mij op de plaats waar ik was, wachtende om het vervolg van dit ontzaglijk en akelig drama te zien. Doodelijke stilte heerschte, nadat de hoogepriester had gesproken en de echo van zijn laatste plechtige woorden weergalmde in den ruimen en geheimzinnigen tempel. Van verre klonken de laatste tonen van leven en beweging uit de stad en bereikten deze eenzame, poëtische plaats, slechts als een gefluister uit een droomland.

Maat-kha stond even strak en onbeweeglijk als haar doode zoon daar neerlag, slechts nu en dan ging een zenuwachtige rilling door haar leden en trok zij haar sluier strak om zich heen, alsof zij het koud had.

„Ik wacht op uw antwoord, Maat-kha" zeide de hoogepriester.

Zij keek half smeekend, half uitdagend naar hem op. Er was geen smart op haar gelaat voor den dooden zoon, dien zij nooit had liefgehad, geen vrees voor de straf, waarmede de hoogepriester haar dreigde. Zij zeide heel kalm: „Welk antwoord verwacht gij van mij?"

„Ik wil weten of gij na uw krankzinnigheid de afzichtelijkheid van uw misdaad begrijpt, en de wraak vreest van de godin wier tempel gij hebt ontheiligd?"

„Mijn handen handelden, maar niet mijn wil. Hij hoonde mij en mijn verstand verdween. Ik had geen verlangen hem te dooden, alleen zijn vergiftige tong tot zwijgen te brengen."

„Houdt uw mond, vrouw. Belaster den doode niet en stapel niet nog meer leed en vernedering op uw gevloekt hoofd."

„Wat wilt gij dat ik doe, Ur-tasen? Krankzinnigheid greep mij aan. Ik ben vervloekt. Wilt gij mij de gunst bewijzen van een dolk, waarmede mijn zondige ziel naar den voet van den troon van Osiris gezonden wordt? Die misschien zal begrijpen en begrijpende vergeven."

„Uw ziel is niet waard voor de goden te verschijnen. Het recht zou uitmaken, dat uw lichaam aan verrotting wordt overge-

geven, opdat zulk een lage ziel niet nog eens een woonplaats op aarde vindt en leeft om andere afschuwelijke moorden te begaan."

Een huivering doorvoer haar; voor het eerst scheen zij te beseffen, dat de een of andere ontzaglijke straf, onvermijdelijk op haar zonde zou volgen. Woest keek zij rond, alsof zij hulp en deelneming zocht, daarna weer smeekend naar den hoogepriester voor haar.

„Er is geen hulp voor u, vrouw. Kijk niet rond. Zelfs de muren van den tempel van Isis zien fronsend op u neer. Neen! zie niet naar hulp uit, want zelfs hij, dien gij oppermachtig gelooft zou u niet kunnen redden, als hij al wilde."

De woorden van Ur-tasen brachten mij tot mijzelf. Ik begreep dat geheel Hugh's toekomst was veranderd en het was niet meer dan billijk, dat hij bekend werd gemaakt met de tragedie, die plaats had gehad en van het ontzaglijk vonnis, dat eensklaps Koningin Maat-kha dreigde. Er was voor mij geen reden hier langer te blijven om Ur-tasens plechtige berispingen tegen de ongelukkige vrouw aan te hooren, en ik had mij bijna omgewend om te gaan, toen het mij toescheen, dat in een afgelegen hoek van den tempel, achter koningin Maat-kha, iemand stond en evenals ik het akelige tooneel gadesloeg. Ik kon slechts een flauwen omtrek zien, donker afstekend tegen het lichte gordijn, maar die omtrek, het zware haar, de vreemde rechte houding dwongen mij aan prinses Neit-akrit te denken.

Het kon niet anders, ik moest mij vergissen. Wat kon Neit-akrit alleen 's nachts in den tempel van Isis doen? En waarom zou zij onbeweeglijk en stil hebben gestaan, terwijl er zulk een ontzettende tragedie voor haar oogen werd afgespeeld. En toch bleef ik naar de slanke gestalte kijken en vervolgde mijn rol van luistervink, vaag gevaar in de lucht bespeurende.

Bij het noemen van den naam van Hugh had Maat-kha haar oogen gesloten. Een uitdrukking van ontzaglijk leed kwam over haar gelaat en twee dikke tranen gleden langzaam over haar wangen.

Maar Ur-tasen bleef onbarmhartig.

„Wat zal hij u verfoeien, Maat-kha" zei hij heel kalm. „Hebt ge daaraan gedacht? Hij had u nooit hartelijk lief: uw schoonheid had niet eens de macht zijn zinnen gevangen te nemen, maar ik denk, dat hij u eerde als vrouw en als koningin. Maar nu zal hij zich van u afwenden als van een kruipend gedierte. Met zijn eigen hand zal hij het besluit onderteekenen, dat u uit Kamt

werpt en als uw vleesch gaat verdorren aan uw beenderen, ginds in de vallei des doods, kan uw stervende ziel het tooneel gadeslaan van het gelukkige en voorspoedige Kamt, waarin de vreemdeling, de lieveling der goden, recht en wijsheid uitdeelt naast Neit-akrit uit het huis van Usem-ra."

Een langgerekt gesteun van smart ontsnapte aan de lippen van de ongelukkige vrouw: zij wendde zich tot den hoogepriester en vroeg heel kalm:

„Ur-tasen, waarom legt gij mijn ziel deze marteling op? Spreek, wat verlangt gij van mij?"

„Ik verlang alleen de redding van uw ziel, Maat-kha, wetende hoe ontzettend gij hebt gezondigd. Ik wensch slechts u te bezweren aan de wraak der goden te denken."

„Daar zal ik straks aan denken," zeide zij, nu...."

„Nu denkt gij alleen aan hetgeen gij verloren hebt en Neit-akrit gewonnen."

„Neen, neen, neen, neen! Ur-tasen, neen! Gij weet niet waarvan gij spreekt. Zie ik wil mij op mijn knieën voor u neerwerpen. Ik zal mijn beide oogen uitweenen van berouw! Ik zal opgeruimd en kalm de vallei des doods ingaan, uw besluiten aanvaarden, zegenen uw naam. Ik zal al mijn schatten, mijn juweelen, mijn paleizen aan u nalaten als uw eigen bezit, als ik heen zal zijn gegaan, indien gij mijn minnaar en Neit-akrit voor altijd scheidt."

Zij was op haar knieën gevallen en terwijl zij haar bleek voorhoofd op den vloer legde voor den hoogepriester, sloeg zij met haar hoofd tegen den grond en kuste de punten van zijn sandalen. Ik meende, dat het gelaat van den hoogepriester plotseling een tevreden, zegevierende uitdrukking aannam. Hij vouwde de armen over zijn borst en keek neer op de smeekelinge aan zijn voeten.

„Wilt gij voor het beeld der godin komen, oh, Maat-kha! en aan haar voeten zweren, dat gij zult doen wat ik verzoek, wat het ook moge zijn, dat ik beveel?"

Zij hief het hoofd op en in het schemerachtig flikkerende licht, kon ik zien, dat zij een verbaasden vragenden blik naar hem opsloeg.

„Gelooft gij dat ik machtig ben?" vroeg hij.

„Ik geloof, dat gij hem haat, die de Lieveling der goden is."

„Wilt gij zweren, dat gij zult doen, wat ik u verzoek?" herhaalde hij.

„Wilt gij hem kwaad doen?"

„Niet tenzij gij het ook wenscht."

„Ik heb hem lief, Ur-tasen," zeide zij op waarlijk hartbrekenden toon.

„Zoudt gij hem in de armen van Neit-akrit wenschen?"

„Ik zou hem liever dood aan mijn voeten zien," antwoordde zij met hernieuwden hartstocht — „verslagen door mijn handen evenals mijn zoon de Pharaoh."

„Zweer, dat gij doen zult wat ik vraag, Maat-kha, en Neit-akrit zal den vreemden koning nooit trouwen."

Langzaam stond zij op en liep naar het heiligdom der goden.

„Wijs den weg Ur-tasen," zeide zij volkomen kalm. „Ik wil zweren, te doen wat gij vraagt."

Het heiligdom lag in het verste einde van het gebouw. Reeds verdween de hoogepriester snel, gevolgd door Maat-kha in de uitgestrektheid van den tempel. Hulpeloos keek ik rond. De overtuiging had zich bij mij gevestigd, dat Ur-tasen het een of ander boos plan smeedde tegen Hugh en daarvoor de hulp van de koningin noodig had. Haar ontzettende, onbedachte daad had hem een geweldigde macht over haar gegeven; werkende op haar krankzinnige jaloezie was hij blijkbaar van plan haar tot zijn bontgenoot te maken in zijn afschuwelijk voornemen. Wat het ook kostte, ik moest weten, wat die man en die vrouw de eerstvolgende minuten met elkaar zouden spreken en de gansche lengte van den uitgestrekten tempel en de dikte van marmeren poorten lag tusschen mij en hen. Op den grond onder de lamp scheen het lijkkleurige masker van den dooden Pharaoh te grijnzen over mijn hulpeloosheid. Het scheen alsof hij, dood zijnde, in staat was die wraak uit te oefenen over den man dien hij haatte, die hij levend nooit had durven ten uitvoer brengen.

Reeds kon ik Maat-kha ter aarde geworpen voor de godin zien met de armen omhoog geheven, ongetwijfeld zwerende een andere doodelijke zonde aan haar misdaad toe te voegen en in de houding van Ur-tasen, die hoog opgericht en bevelend naast haar stond, was een niet te miskennen uitdrukking van juichende triomf.

Er was geen sprake van dat ik van waar ik was, den geringsten kans had, iets te hooren van hetgeen deze twee zeiden. — Zeker er van zijnde niet gadegeslagen te worden, vast besloten de groote van het gevaar te weten, voordat ik Hugh er voor waarschuwde, dacht ik snel langs de muren van den tempel te gaan in de hoop een andere poort of ingang te vinden, dichter

bij het heiligdom, van waar ik kon gadeslaan, en luisteren. De tempel was, zoover ik zien kon, geheel verlaten en de schaduwen tusschen de pilaren waren lang en dicht. Ik had alle kans ongemerkt rond te sluipen.

Ik ging langzaam en heel voorzichtig verder. De tempel was uitgestrekt en het kostte mij twee of drie minuten bedachtzaam voortsluipen, voordat ik het meer verwijderde eind bereikte. Zooals ik had gehoopt voerde een andere poort, ook van marmer naar dit deel van den tempel en tot mijn vreugde merkte ik dat deze poort voldoende geopend was om mij te laten binnen sluipen, hetgeen ik ook deed. Ik bevond mij echter niet in den eigenlijken tempel, maar in een soort kamer of gang, ik wist niet precies wat, want het was erg donker. Ongeveer vijf voet van den grond liet een nauwe opening, nauwelijks breeder dan een arm, in den granieten muur het schitterend verlicht heiligdom zien. Eerst kon ik door deze opening nauwelijks zien daar het verblindende licht van de ontelbare hanglampen en dikke rookwolken der brandende kruiden alles aan mijn oogen onttrok.

Maar gaandeweg, toen mijn verlangende oogen rondkeken, zag ik Ur-tasen en Maat-kha geen tien passen aan mijn linkerhand, maar het gazige gordijn hing tusschen hen en het heiligdom en slechts onduidelijk kon ik hun gedaanten onderscheiden. Achter hen kon ik niets dan duisternis zien; de vage schaduw die ik meende dat prinses Neit-akrit was geweest, was verdwenen indien ze er ooit was geweest, en de hoogepriester en de koningin waanden zich blijkbaar alleen.

„Dikwijls placht hij 's nachts zijn bedienden te ontloopen," zeide Maat-kha, klaarblijkelijk in antwoord op een vraag van den priester, „en doolde dan doelloos door de tuinen of het paleis. Ik was in den tempel gekomen om te bidden en had mijn vrouwen verzocht mij een uur alleen te laten, toen ik plotseling den Pharaoh voor mij zag."

„Ik weet het overige, want ik zag en hoorde alles," antwoordde de hoogepriester kalm.

„En gij verroerdet geen vinger om hem voor den dood te behoeden en uw koningin voor een misdaad, die tienduizend maal erger is dan eenige marteling?" riep zij met een gesmoorden kreet uit.

„De wil der goden is onnaspeurlijk," antwoordde hij kalm. „Ik ben slechts een dienstknecht van den scheppenden Ra. Hij beval mij te zwijgen, toen de heilige Pharaoh viel door de

hand zijner moeder. Zijn wil moet u ook leiden. Gij hebt er een eed op gedaan mijn verzoek ten uitvoer te brengen."

„Ik zal gehoorzamen," zeide zij heel onderdanig.

„Luister dan naar de bevelen van Ra, van Osiris en van Horus, van Set en van Anubis en al de goden in Kamt, wier wraak, indien gij ongehoorzaam zijt, zwaar op uw misdadig hoofd zal neervallen. Ik beveel u, om aanstonds, als uw vrouwen komen om u te bedienen, vredig en stil naar het paleis terug te keeren. De priesters van Ra zullen het lichaam van den Pharaoh bewaken, totdat het ontzielde lijk er aan meegeholpen zal hebben, de daad van wraak te vervullen, waartoe de goden van Kamt hebben besloten."

„Ik begrijp u niet."

„Luister Maat-kha," zeide Ur-tasen levendiger, terwijl hij zijn geschoren hoofd naar haar oor boog: „op het middernachtelijk uur, als Isis hoog aan het uitspansel staat, zal de vreemdeling, die met godslasterlijke aanmatiging zich de Lieveling der goden noemt, zijn trouw aan u beloven; onwetend van uw ontzettende misdaad zal hij zweren u lief te hebben en trouw te zijn, en u te eerbiedigen, zooals mannen van Kamt de vrouw eerbiedigen, die Isis in hun armen geeft. Zwijg en wees gerust, niemand dan ik heeft de\booze middernachtelijke daad gezien: wees stil en gerust en leg uw hand in die van den vreemdeling."

Een oogenblik stilte volgde, terwijl ik mij het beeld der ongelukkige Maat-kha voorstelde, luisterende naar de bevelen van den priester, zich niet durvende vastklemmen aan den dunnen draad van hoop, dien hij haar zoo raadselachtig voorhield.

„Na de huwelijksplechtigheid," hernam Ur-tasen,„ blijft, volgens de gewoonte van ons geliefd land, de koninklijke bruidegom in den tempel van Isis, in afwachting en alleen. Allen, die voor het feest waren uitgenoodigd, trekken zich terug in hun woningen om te peinzen over hetgeen zij hebben gezien, of om zich te voegen bij de bevolking in hun luidruchtige feestvreugde ter eere van den blijden nacht.

Maar de koninklijke bruigom wacht in eenzaamheid en gebed: wacht totdat zijn bruid gereed is hem te ontvangen, bij het eerst aanbreken van den ochtendstond, als Isis zelf bewusteloos in de armen van Osiris, haar minnaar, zinkt en het gewelf des hemels overgiet met de rose tint van haar maagdelijken blos. Dan gaat de koninklijke bruigom heen om zijn bruid

te ontmoeten en zijn voetstappen leiden hem door den tuin van Isis, naar den afgelegen hoek naast den heiligen waterval waar het heilige altaar der godin staat en waar geen menschelijke voet wordt gezet, dan van hem die van koninklijken bloede is, en den eersten kus van zijn bruid nog niet heeft ontvangen. Herinnert gij u de plek, oh, Maat-kha?" voegde hij er aan toe. „Daar gingt gij op een zomernacht heen, twintig jaar geleden, onder het dalende licht van Isis; daar hoordet gij het pad knarsen onder den voet van Hor-tep-ra, daar gaaft gij den eersten kus als bruid aan hem, wiens zoon gij hebt vermoord in den tempel der godin."

„Ik herinner het mij," zeide zij droomend, „en oh! hoe dikwijls heb ik niet gedacht aan die plechtige ontmoeting binnen de heilige plaats met hem die voor mij, voor geheel Kamt heilig, neen goddelijk is."

„Gij zult het niet zijn oh, Maat-kha, die den bruigom zal ontmoeten onder het altaar van Isis."

„Wie dan, oh machtige priester van Ra?" vroeg zij met plotselingen schrik.

„Het doode lichaam van uw vermoorden zoon."

„Ik begrijp u niet."

„Niet, dan moet uw geest zeer bewolkt zijn. Bij zijn leven ontweek de Pharaoh dikwijls zijn bedienden en dwaalde doelloos door zijn paleizen en tuinen. Van nacht, zieker zijnde dan ooit, vond hij zijn weg naar den tempel van Isis, maar een flauwte overviel hem, een flauwte zoo groot, dat de priesters der goden hem op een rustbank legden in het heilig gebouw en hem liefdevol verzorgden. Maar hij is te ziek om de huwelijksfeesten bij te wonen en de priesters van Isis zullen hem verzorgen, terwijl Tanis krankzinnig is van vreugde. Tanis zal den zieken Pharaoh vergeten in zijn luidruchtige blijdschap en die enkelen, die zich hem zullen herinneren zullen weten dat de heilige vorst goed verzorgd wordt door de geleerdsten uit het land."

Ik moet bekennen, dat ik zelfs toen nog niet goed begreep welk een duivelsch plan de hoogepriester van Ra had beraamd. Dat het op de een of andere manier Hugh's ondergang moest worden was duidelijk, maar wat de gestorven Pharaoh er bij moest doen, of het geheimzinnig en poëtisch verblijf bij den waterval dat kon ik nog niet vatten. De koningin was blijkbaar evenzeer in het duister want zij herhaalde werktuigelijk:

„Mijn geest is dof, Ur-tasen. Ik begrijp het nog altijd niet."

„Gedurende de blijde plechtigheid," vervolgde de hoogepriester „ontsnapt de zieke Pharaoh weer aan zijn bewakers, zooals hij het dikwijls aan zijn bedienden deed, en zijn dwalende voetstappen leiden hem naar den heiligen waterval, de afgelegen plek, waar de vorstelijke spruiten van oud Kamt het eerst van liefde en hun tehuis fluisteren. Het altaar der godin is omgeven door hooge muren, afgesloten door koperen poorten, deze worden nooit geopend dan op schitterende nachten — evenals het vanavond zal zijn als de weduwe van Hor-tep-ra haar vreemden heer zal afwachten. Maar daar de heilige Pharaoh de heilige plek nog verlaten vindt, legt hij zich daar ter ruste..."

De hoogepriester zweeg, voegde er toen zoo zacht fluisterend, dat ik het nauwelijks kon verstaan, aan toe....

„Hij, die zich de Lieveling der goden noemt, heeft geen liefde voor den zieken Pharaoh, die tusschen hem en de onbeperkte macht staat.... de nacht is eenzaam.... de tuinen stil.... en de Pharaoh hulpeloos. De vreemdeling heeft de kracht van een leeuw.... de kracht, die den gouden staf van den hoogepriester van Ra met een aanraking zijner hand breekt.... en die de laatste kreten van een stervenden man even gemakkelijk smoort als de roofdieren der wildernis hun prooi verscheuren.."

„Gij zoudt willen...."

„Ik zou de macht willen breken van hem, die het volk van Kamt verstrikt en hun trouw heeft verbroken....

De priesters van Isis zullen den vreemdeling zacht volgen, als hij zijn schreden richt naar den heiligen hoek. Door afgrijzen verpletterd zullen zij den moordenaar naast zijn slachtoffer zien staan, en zij zullen luid het volk van Kamt toeroepen hun vreugde te staken, hun gezang en gelach te vergeten, en de afschuwelijke misdaad te aanschouwen, bedreven door hem, die zich de zoon van Ra dorst noemen!"

„Ur-tasen," gilde de koningin, getroffen door het afzichtelijke van zulk een laag complot.

Maar ik wachtte niet om meer te hooren — wenschte niet te weten hoe de man van het booze, die lafhartige bedriegelijke priester, er in slaagde de wil van de ongelukkige, misdadige vrouw te bewerken. Mijn eenige gedachte was naar Hugh te vluchten, hem te waarschuwen voor het lage complot, dat hem bedreigde, voor de laagheid der vrouw, aan wie hij bijna trouw had beloofd. God dank! die monsterachtige eed was nog niet afgelegd en mijn vriend Hugh Tankerville had niet

door de een of andere heidensche ceremonie liefde gezworen aan een moordenares. Goddank! — *Onzen* God — die mijn schreden heden nacht naar dezen afgodstempel voerde waardoor het mij was toegestaan, te zien en te hooren en Hugh bij tijds te waarschuwen.

„*Indien* gij weigert," hoorde ik Ur-tasen eindelijk dreigend zeggen; daarna zweeg hij en voegde er spottend aan toe. „Gij kunt nog steeds weigeren, Maat-kha, den eed breken, dien gij zooeven hebt afgelegd. Het lichaam van uw vermoorden zoon ligt hier nog, en ik, de hoogepriester kan het volk van Tanis nog oproepen en hun hun misdadige koningin aanwijzen, zij, die dan morgen buiten Kamt geworpen zal worden, als een prooi der jakhalzen en gieren, terwijl in Tanis de huwelijksfeestelijkheden niet eens voor zulk een beuzeling uitgesteld zullen worden, daar de Lieveling der goden, de zoon van Ra er nog zal zijn, gereed Neit-akrit uit het huis van Usem-ra te trouwen. Gij kunt nog weigeren, en als de poorten van Kamt voor altijd achter u gesloten zijn denken aan dienzelfden hoek naast den heiligen waterval, waar de vreemdeling zal wachten op de schoone prinses met het vurige haar en de oogen, die zoo blauw zijn als de wateren van het meer, dit zal hem zeer zeker helpen te vergeten de voormalige koningin, de misdadige, moorddadige Maat-kha."

Ik wist, dat zij natuurlijk zou toegeven. Haar liefde voor Hugh was een barbaarsche, zinnelijke, die tienduizendmaal liever den geliefde dood zou zien dan gelukkig in de armen van een ander. Er was geen reden meer voor mij verder te luisteren. Het complot was afzichtelijk laag en bedriegelijk en uitnemend goed beraamd. Ik huiverde als ik bedacht wat had kunnen gebeuren indien de Voorzienigheid mij niet had geleid.

Er was geen lange overdenking noodig, om te weten wat ik moest doen. Mijn eerste aandrang was naar de trap van den tempel te gaan en daar te roepen, totdat ik het volk van Tanis om mij heen had verzameld en hen daarna het doode lichaam van den Pharaoh te toonen, zijn moordenares en haar medeplichtige. In elk geval had ik niet veel tijd hierheen, daar ongetwijfeld de eerstvolgende oogenblikken Maat-kha zou toegeven en Ur-tasen zou bevelen het lijk weg te dragen.

Ik ging terug naar de poort, waardoor ik geen uur geleden in deze kamer was geslopen.... ze was gesloten.

Dat was vreemd! Ik beproefde de opening te vinden....

onmogelijk.... onmogelijk de deuren te openen.... ik slaagde er alleen in mijn handen te kwetsen en mijn nagels te breken. De poort was van stevig marmer. Het was eenvoudig kinderachtig te beproeven ze te openen. Een grendel of slot kon ik niet zien. Deze Egyptenaren hebben geheime veeren aan elk hunner deuren, die leiden naar hun tempels. Bovendien was het stikdonker rondom mij. Het schitterend maanlicht kroop alleen spookachtig door het snijwerk.

HOOFDSTUK XXIV.

HULPELOOS.

Het was duidelijk dat ik van dien kant een gevangene was — ik hoopte tijdelijk — maar minuten, zelfs seconden, waren van waarde.

Ik kon de stem van Ur-tasen in den tempel hooren:

„Voor den derden en laatsten keer vraag ik u, vrouw, wilt gij de besluiten der goden gehoorzamen, of zijt gij bereid het ontzaglijk vonnis, dat uw walgelijke misdaad over u heeft gebracht te ondergaan? Uw dood en uw schande of de zijne?.... welke.... Hebt gij den vreemdeling dan zoo innig lief, dat gij hem gelukkig zoudt willen zien in de armen van Neit-akrit met uw kroon op haar hoofd?"

En de stem van Maat-kha zacht en kalm:

„Ik zal gehoorzamen Ur-tasen!"

Ik keerde terug naar de opening, vanwaar ik de twee booze samenzweerders had bespied. Ze was niet wijder dan mijn arm en van daar kon ik niets anders doen dan roepen, hetgeen eenvoudig erger dan dwaas zou zijn geweest, ik voelde mij niet veel anders dan een gevangen dier, want ofschoon ik nog niet de minste vrees had, in staat te zijn Hugh bijtijds te waarschuwen, was er toch geen twijfel aan, dat mijn toestand hachelijk was, en dat ik in elk geval niets overijld kon doen om de moorddadige samenzweerders aan te wijzen.

Van de plek waar ik stond, kon ik het lijk van den Pharaoh zien en nu liep koningin Maat-kha met gebogen hoofd naar het verste eind van den tempel, terwijl de hoogepriester voor het

heiligdom van zijn heidensche godin bleef staan met uitgespreide armen en onder het prevelen van heidensche gebeden.

Er heerschte een lange en doodelijke stilte in het groote gebouw. Maat-kha was blijkbaar vertrokken en had haar geweten meegenomen — indien zij er een had; de hoogepriester had opgehouden zijn gebeden te prevelen en ik zag — als een gevangen dier — hoe de doodelijke vijand van Hugh zich verheugde in zijn verwachte triomf. Ik wilde niet nadenken over het doodelijk gevaar van mijn positie. Mijn eenige gedachte was er een van afschuw over de duivelsche sluwheid van het complot, dat blijkbaar zooveel kans van slagen had. Voor de vrouw voelde ik meer medelijden dan walging en minachting. De hoogepriester had met wonderlijke list de kunst verstaan iedere gevoelige en trillende snaar te raken en te bespelen van een hoogst hartstochtelijke natuur, had met groote handigheid elke jaloersche neiging in haar hart gewekt, totdat ze eindelijk, verblind door haar eigen hartstochten, zich met lichaam en ziel aan zijn leiding had overgegeven.

Neen! — Ik geloof niet dat ik veel aan eigen gevaar dacht. Indien gedachten er aan mij al overvielen, dan slaagde ik er spoedig in ze te verdrijven. Zulke gedachten mochten mij niet bezig houden, want al mijn aandacht moest er op gericht worden, hoe ik het best mijn vriend en mijzelf zou kunnen redden. Ik vloekte mijzelf, mijn traagheid, de dwaze manier waarop ik mij had laten vangen. Hoe lang ik niets dan een gevangene zou zijn, kon ik natuurlijk niet opmaken, evenmin kon ik weten of mijn hachelijke positie het gevolg van toeval of van een vooropgezet plan was.

Bij de huwelijksplechtigheid zou Hugh voor het heiligdom staan, in het midden van het gebouw, meer dan honderd schreden van mij verwijderd en waarschijnlijk met het gazen gordijn tusschen hem en mij, maar ik vertrouwde op de kracht mijner longen en op zijn tegenwoordigheid van geest — indien.... ik dan nog zou leven.

Ondertusschen kon ik niets anders doen dan toezien. Verscheiden pogingen om de poort te openen hadden mij van het onmogelijke er van overtuigd. Ur-tasen was eenigen tijd onbeweeglijk voor de godin blijven staan, en ik kon zijn geschoren hoofd, dat zooveel booze gedachten verborg, achter het zilverachtige gordijn zien glinsteren. Menige zuiver Britsche gevoelens en wenschen met betrekking tot het oude beest deden mij de tanden knarsen in mijn onmacht en zelfs vele mooie woorden

mompelen, terwijl het met opgeheven hoofd zich scheen te verheugen over zijn aanstaanden triomf. Ik veronderstelde dat hij, terwijl hij daar stond, visioenen zag van den vreemdeling die buiten Kamt werd geworpen, en in de wildernis van menschelijk vleesch en bloed werd tot walgelijk eten en drinken.

Eensklaps scheen het mij toe, dat Ur-tasen niet langer alleen was, maar dat daar naast hem stond dezelfde vreemde en strakke gedaante, die ik reeds te voren in de duisternis had meenen te onderscheiden; ze stak slechts vaag af achter de plooien van het wazig weefsel, en ik wist niet of mijn vermoeide oogen mij geen parten speelden, toen Ur-tasen zich omwendde, en met ootmoedige, bijna teedere stem, zoo verschillend van die, waarmede hij de ongelukkige Maat-kha had toegesproken, zeide:

„Ik deed het alles voor u, Neit-akrit!"

Nu wist ik dat ik mij niet vergist had. Zij was er en had waarschijnlijk evenveel gezien en gehoord als ik van het ontzaglijk tooneel en had geen stap gedaan om haar bloedverwant te redden of zijn moordenares bekend te maken. Mijn oud wantrouwen tegenover haar kwam weer boven en toch, mij herinnerende hoe jong en schoon zij was, kon ik mijzelf niet bekennen dat zij het afzichtelijk bedrog kon goedkeuren of er op eenige wijze in betrokken kon zijn. Zij had niet geantwoord op de woorden van den hoogepriester en hij vervolgde levendig:

„Ik zegen de godin, die mij hedennacht naar haar tempel heeft geleid, die mij toefluisterde dat ik den zieken Pharaoh moest gadeslaan, toen hij geruischloos door het heilige gebouw sloop en zijn moeder in haar gebeden stoorde. Ik prijs de godin, Neit-akrit, die met een ontzettenden slag mij in de gelegenheid stelt van uw pad al diegenen weg te vagen, die tusschen u en den troon van Kamt dorsten te gaan staan."

Ik weet niet of Neit-akrit iets antwoordde: indien zij het deed moet het fluisterend zijn geweest, want ik verstond het niet. Daarna herhaalde de hoogepriester op zachten en smeekenden toon.

„Ik deed dit alles voor u, Neit-akrit, opdat gij de dubbele kroon van Kamt zoudt dragen, en opdat uw vijand het land uitgedreven zou worden, waar in zijn vermetelheid hij de hand dorst leggen op uw troon."

„Mijn vijand!"

Haar stem klonk als een geprevel, zacht en gedempt: de woorden werden gesproken half verbaasd, half vreemd en teeder smeekend.

„Ja!" zei Ur-tasen heftig. „Uw troon is nu vrij, Neit-akrit: ik heb den weg voor u schoongeveegd, Maat-kha versloeg haar stervenden zoon met wrekenden arm. Ik deed niets om hem te redden, want door dien slag leverde uw bloedverwant zichzelf en haar vreemden minnaar in mijn handen. Met den aanbrekenden dageraad, als Isis neergedaald is om te rusten, gaat hij, die zich de zoon van Ra noemt, zijn oordeel tegemoet. Denk daaraan Neit-akrit. Hij alleen met het doode lichaam van den Pharaoh! het opengaan der poorten! de roep van de priesters van Isis! het toesnellen van het gepeupel! de vreugdekreten veranderd in kreten van vervloeking door de afzichtelijkheid van de misdaad! Denk er aan Neit-akrit! denk aan den dag des oordeels als uw vijand, hij, die gedacht had zich op uw troon te plaatsen — voorgebracht wordt aan handen en voeten met koorden gebonden — nederig — een veracht misdadiger — in de groote hal van Men-ne-fer, — daar op dezelfde plek zal staan, waar uw slavin Kesh-ta stierf, gedood door zijn hand, opdat zij aan de rechtvaardige en ontzaglijke straf van haar misdaad zou ontkomen; hij — de zoon van Ra, en als de priesters van Isis een voor een met luide stem hem zullen beschuldigen van den moord op den heiligen Pharaoh, een voor een de lotusbloemen uit de handen der rechters zullen vallen, en ik, Ur-tasen het vonnis over hem zal uitspreken. Dan, daarna.... in den vroegen morgen...." Het oude verachtelijke schepsel verheugde zich blijkbaar in de opsomming van alles, wat hij voor Hugh had bedacht, maar nu viel Neit-akrit hem plotseling in de rede, haar stem klonk zonderling hard en kalm.

„Zijt gij niet bevreesd, Ur-tasen, dat hierna in den vroegen morgen de goden zelf zullen opstaan, en de vlammen des hemels zullen ontsteken, en de heuvelen en rotsen over Kamt zullen neerslingeren, teneinde haar en haar schande te verbergen?"

„Ik begrijp u niet," zeide de hoogepriester verbaasd." Waarom spreekt gij van schande."

„Omdat ik uw handen al bevlekt zie met zijn bloed, en mijn gansche ziel in afschuw zich van u keert."

„Neen, Neit-akrit, zijn bloed zal den grond van Kamt niet bevlekken, alleen de gieren van de wildernis zullen zien of het rood is. Denk aan uw bloedverwant, den heiligen Pharaoh, die stierf, omdat zijn moeder voelde dat hij de vijand van den vreemdeling was. Bedenk, dat hij zich op den troon van Kamt plaatste, waarop gij recht had. Bedenk...."

„Ik bedenk," viel zij hem weer in de rede, heel langzaam

en droomend sprekende, „dat hij tot ons kwam en Kamt bezocht. Hij zeide dat hij van den voet van den troon van Osiris kwam: wel! dat moge zoo zijn: zeker is, dat hij zoo goed is om aan te zien, dat eenige der goden hem van hun glans hebben moeten leenen. Hij kwam en het volk van Kamt was verheugd en in het gansche land is er, sinds hij kwam, lang en onafgebroken feest gevierd. Hij kwam en maakte een eind aan uw wreedheid, toen gij een half krankzinnige vrouw had willen wegzenden om te sterven na langzame marteling in de vallei des doods. Hij sprak tot u en tot al de rechters van Kamt over recht en barmhartigheid. Hij kwam en wij allen vonden hem schoon en wij waren verheugd en hadden hem lief en kusten den grond voor zijn voeten. Hij maakte ons allen gelukkig, en al deze dagen wachtten wij, daarna beloonden wij hem met verraad."

„Neit-akrit...." viel de hoogepriester in.

„Neen! spreek niet! Ik moet zeggen wat ik te zeggen heb. Ik wil het niet weer hooren, dat gij deze slechte dingen voor mij doet. Ik zag niet dat Maat-kha haar hand ophief tegen haar zoon! Toen ik in den tempel kwam alleen, door niemand bewaakt dan door Sen-tur, lag de Pharaoh lijkkleurig op den grond en begon zijn moeder het eerste berouw te voelen. Dit zweer ik bij Isis zelf, en gij weet, Ur-tasen, dat ik nooit lieg. Maar ik zag u staan in de duisternis u verheugend, en ik wist, dat uw gedachten slecht waren. Ik maakte de lage moordenares niet bekend al boog zij zich met roode handen over het lijk van haar zoon, maar ik wachtte en luisterde: ik hoorde uw verraad, uw lafhartig plan, en daarom spreek ik van schande tot u!"

Zij sprak heel kalm op diezelfde eentonige, zangerige manier, die het onvervreemdbaar kenmerk is van deze oudste taal. Ur-tasen was, naar ik geloofde, geheel uit het veld geslagen door haar onverwachte verdediging van Hugh en waarschijnlijk drong voor het eerst een schijn van vermoeden bij hem door, dat zij misschien zijn vijandin kon zijn en niet van den vreemdeling. Eensklaps voelde ik een zweem van hoop en van berouw over het onrecht, hetwelk ik het schoone meisje had aangedaan door haar in mijn gedachten te verdenken. Ik voelde een verlangen onzen vijand een kreet van triomf toe te roepen want ik begreep nu in Neit-akrit een machtig bondgenoot te zullen hebben.

Er heerschte lange stilte, nadat de prinses had gesproken. Ik veronderstel dat die oude kerel er over nadacht, wat zijn volgende taktiek moest zijn. Eindelijk zei hij heel kalm:

„Gij spreekt met verwonderlijk vuur, Neit-akrit. Heeft het knappe voorkomen van den vreemdeling u doen vergeten dat hij uw troon heeft overweldigd? De goden hebben mij bevolen te handelen, zooals ik heb gehandeld, en mij rustig te houden, terwijl Maat-kha en de heilige Pharaoh hun laatsten doodelijken strijd uitvochten en het besluit der goden aan de moordenares bekend te maken, toen laat berouw haar ziel eindelijk doordrong."

„Neen, Ur-tasen!" zeide zij „profaneer niet, en gebruik den naam der goden van Kamt niet in zulk een onheilige zaak!"

„Wie zijt gij, meisje," donderde de hoogepriester op zijn meest bevelenden toon, „die den hoogepriester van den schepper iets durft verwijten?"

„Ik, Neit-akrit, prinses van Kamt" antwoordde zij trotsch, „ik die hier durf staan en u tarten, U tarten het ergste wat gij kunt doen, te doen.... Ja, gij kwaamt hier in den tempel van Isis en onder het masker van uw hoog en plechtig priesterschap leendet gij uw hand, uw geest, die gij beide hebt bezworen in den dienst der goden te gebruiken, tot zulk een lage en duistere daad, dat ik veronderstel, dat Osiris morgen niet achter de heuvelen van Kamt zal verrijzen, opdat niet de dampkring zelf, waardoor zijn gouden stralen heendringen bezoedeld wordt door uw verraad. Neen, spreek niet tot mij uw driemaal herhaalde woorden, dat gij zulk een monsterachtige daad voor mij deed! Ik zeg u man, dat Neit-akrit's voeten nooit de treden van een troon zouden beklimmen, die glibberig zijn geworden door bloed, maar dat haar eerste daad van recht in dit land zal zijn, sinds Maat-kha, de koningin, leven en kroon verbeurd heeft door haar onheilige daad, u en uw medeplichtige bekend te maken aan het volk en voor altijd die macht te verpletteren, die gij dorst te stellen tegen den Lieveling der goden."

Gode zij dank, en al zijn heiligen het schoone meisje bewees oprecht te zijn! Het deed er nu niet toe of ik vrij was of een gevangene. Hugh was in elk geval buiten gevaar en mijn bevrijding zou er natuurlijk uit volgen; reeds zond ik een gebed van hartgrondigen dank naar Hem op, die ons lot bestuurt, en gaf ik mij aan minder christelijke gevoelens over met betrekking tot den verslagen vijand, toen zijn luid en hoonend gelach dien eersten glimp van hoop wegnam.

„Ha! ha! ha! Neit-akrit, prinses van Kamt! Wat zijn uw gedachten vreemd en belachelijk! Meent gij werkelijk dat gij uw vrouwelijk vernuft zoudt kunnen plaatsen tegen hem, die

gedurende dertig jaren het lot van Kamt heeft geleid? Gij zoudt hem bekend maken, hebt gij gezegd? Aan wie, schoone prinses? En waarvoor? Hebt gij de kracht om den machtigen klepel te zwaaien, die het volk van Tanis naar den tempel roept, of macht om zoo te schreeuwen dat ditzelfde volk, krankzinnig, blind en doof door vreugde zou luisteren, en luisterende in den tempel van Isis zou komen, om te vinden.... wat? Het doode lichaam van een vermoorden Pharaoh? Waar is het?.... De heiligé Pharaoh is ziek en in het binnenste gebied van den tempel, waarheen zijn schreden hem ziek en dwalend leidden.... de priesters van Isis zijn bezig hun kunde en zorg aan hem te besteden. Er zijn er twintig nu binnen het bereik van mijn stem, die bereid zijn den eed voor het volk van Kamt af te leggen, dat de Pharaoh, ofschoon ziek, nog leeft... En het volk van Kamt, dat zijn vreugdebetoon verliet op het woest geschreeuw eener vrouw zal naar zijn woningen, zijn dansen en muziek terugkeeren met een verbijsterd en misschien droevig hoofdschudden, zeggende: prinses Neit-akrit van het huis Usem-ra, de schoone, is niet langer rein: krankzinnigheid is oorzaak, dat haar tong liegt aan den voet van den troon van Isis, den tempel der godin ontwijdend. „En eenigen zullen er schouderophalend aan toevoegen: „Krankzinnigheid, voortkomend uit liefde voor den vreemdeling, ongelukkige liefde voor hem, die niets van haar wil weten, daar hij spoedig Maat-kha zal trouwen."

„Zwijg Ur-tasen, ik verbied u over deze dingen te spreken."

„Neen, ik zal mijn mond niet houden, Neit-akrit, prinses van Kamt, gij die dorst zeggen dat gij mij zoudt tarten! Meendet gij dat het zoo gemakkelijk was de plannen van Ur-tasen, den hoogepriester van Ra, tegen te gaan? Meent gij, dat ik zou toestaan, dat uw meisjesachtige gevoelens in de war zouden brengen, wat ik gedacht en gedroomd heb van het oogenblik af, waarop de vreemdeling mijn macht heeft overweldigd? Ga en sla den metalen gong, Neit-akrit, en roep het volk van Tanis op. Bespotting en minachting wachten u en bovendien zult gij den vreemdeling niet helpen."

Toen zij niet antwoordde en als een beeld diep in gedachten bleef staan, met haar goudbruin hoofd gebogen voegde hij er aan toe:

„Hebt gij er over nagedacht, toen gij het waagdet mij te bedreigen en weerstreven, dat gij binnen het gebied van den tempel van Ra zijt, dat in elken hoek en nis van het reusachtig gebouw

de priesters van Isis en van Ra, van Horus en Osiris, op den loer staan en gereed zijn te antwoorden op den roep van den hoogepriester. Ga de treden op, Neit-akrit, die leiden naar den geweldigen gong, neem den machtigen klepel in beide handen en ik zeg u, dat voor metaal het metaal aanraakt, gij en uw ziel zullen zijn heengevloden naar een land, vanwaar gij niet terug kunt keeren om den wil van den hoogepriester van Ra te dwarsboomen; en een herinnering aan iets jongs en schoons, het aandenken aan een lok gouden haar, zal alles zijn wat er in het land blijft van Neit-akrit, prinses van Kamt."

Ik was blij dat hij deze tijdige waarschuwing aan de prinses had gegeven, want ik was op het punt geweest haar toe te roepen, mijn tegenwoordigheid kenbaar makend en op haar vernuft en macht vertrouwend om mij uit mijn moeielijke positie te redden. Het noemen van een bende priesters, die ergens, ik wist niet waar verborgen waren, wierp koud water op mijn vuur, en ik knarsetandde van woede, opdat mijn Britsch temperament mij niet de baas werd en ik gedwongen zou worden door de staven van mijn gevangenis een niets uitrichtende, al was het voor mij een hartelijke vervloeking te slingeren naar den gewetenloozen en verraderlijken deugniet die ons geheel in het nauw bracht.

„Omdat ik dit wist, Ur-tasen, heb ik het volk van Kamt niet geroepen, toen ik de bloedige daad zag en de duisternis van uw verraad begreep," zeide Neit-akrit kalm.

„Ik zag den Pharaoh ook niet sterven. Ik kwam den tempel geheel alleen binnen op het oogenblik, toen het lichaam na een laatste stuiptrekking onbeweeglijk op den grond rolde. Toen zag ik u; het flikkerende licht der lamp verlichtte uw gelaat, en ik wist dat uw gedachten boos waren. Zwijgend wachtte en luisterde ik, hoorde van uw laagheid en Maat-kha's zwakte, en vertrouwde op de goden om kracht aan mijn woorden te geven en u van het donkere pad te brengen, voordat het te laat zou zijn."

Ik zag, dat zij rondkeek, alsof zij nu voor het eerst de verlatenheid van haar positie begreep. Zeker toonden deze enkele woorden besliste teekenen van komende zwakheid, en mijn ontwaakte hoop begon te verdwijnen voor een naderend gevoel van teleurstelling. Ongetwijfeld was zij aan de genade overgeleverd van een gewetenloozen en vermetelen man, wiens heilig ambt hem elke macht en gelegenheid gaf, om tijdelijk of voor altijd elken hinderlijken vijand weg te ruimen. Ik voor mij

meende, dat deze laatste bedreiging niets dan blufferij was; hij zou zeker Neit-akrit niet op hetzelfde oogenblik als den Pharaoh geheel uit den weg hebben willen ruimen. Zij was de afgod van het mannelijk deel van Kamt, en een onaangename verdenking zou zich misschien vastgehecht hebben aan den hoogepriester en zijn trawanten. Het leven van Neit-akrit was dubbel kostbaar, indien zij Hugh werkelijk wilde helpen. De vraag, die mij bezig hield was, *zou* zij den hoogepriester dwarsboomen met den kans op een of andere vreeselijke vergelding van zijn kant? Natuurlijk begreep ik haar aard niet. Hoe kon ik, een prozaïsche Brit, de gedachten en gevoelens raden van zulk een vreemd en vurig temperament? Eenigen tijd geleden had ik haar gewantrouwd, daarna had een jaloersch gevoel, waarover ik mij zeer schaam, mij tegen haar gekeerd, toen ik zag hoe volkomen zij bezit van Hugh's hart had genomen. Dus beide gevoelens hadden mijn hersenen beneveld ten opzichte van haar werkelijk karakter en ik kon daardoor niet beoordeelen of zij Hugh haatte als een overweldiger, of dat zij van hem hield. Zij was impulsief en grillig, de zinnen prikkelend en vurig, dat wist ik. Misschien was het niets dan impulsie, die haar Ur-tasen had doen vermanen, dreigen en waarschuwen om Hugh te redden; die impulsie was misschien weer gedoofd, en visioenen van den troon, vacant geworden voor haar, door den dood van den Pharaoh, Maat-kha en ten slotte van Hugh, verjoegen edeler gedachten uit haar gemoed. Langen tijd bleef zij zwijgen. Ur-tasen sloeg haar gade met over de borst geslagen armen, zijn geheele houding verried toorn en overmacht.

„Neit-akrit, de uren gaan voorbij op de gevleugelde voeten van den tijd," zei hij met duidelijk sarcasme. „Zijt gij vergeten, dat binnen de eerstvolgende twee uren de gezant van Osiris, de zoon van Ra, hij, die ons allen gelukkig en blij heeft gemaakt, onze Koningin Maat-kha, de weduwe van Hor-tep-ra zal trouwen? Hebt gij vergeten dat bij de huwelijksplechtigheid, temidden van allen, die daar zijn, onder allen, die schoon zijn in het land, er een moet zijn die schooner is dan allen? Uw vrouwen wachten u ongetwijfeld om u te kleeden met de sneeuwwitte gewaden — die bij uw schoonheid en onschuld passen. „Neen!" voegde hij er met plotselinge zachtheid aan toe, „gij zijt schooner dan alle dochters van Kamt, de geur van uw haar zendt verrukkelijke bedwelming zelfs door mijn gerimpeld oud lichaam. Gij zijt schoon, zoo schoon, dat ik de dubbele kroon van Kamt op uw hoofd zou willen zien. Om dat te bereiken beraamde

ik dit plan. Gij zijt een kind en begrijpt het niet. Laat uw lot, het lot van Kamt, in de handen van hem, wiens sterke wil het kan leiden. Geloof mij indien gij daarvoor hem slechts wilt toelachen en hem zeggen, dat gij voldaan zijt, dan zal hij tevreden zijn."

Zij antwoordde niet, en hij voegde er smeekend aan toe.

„Ik deed het voor u, Neit-akrit! Opdat ik met mijn eigen handen de kroon van Kamt op uw gouden haar zou kunnen zetten, opdat niemand over u zou heerschen, dat gij waarlijk koningin zoudt zijn, zooals gij koningin zijt door uw schoonheid en uw glimlach. Zeg mij dat gij voldaan zijt?"

En heel kalm antwoordde zij.

„Ik ben voldaan!"

Ik kon mijn ooren nauwelijks gelooven. De teleurstelling was zoo overweldigend, dat ik het bijna uitschreeuwde van smart. Reeds gaf zij zich gewonnen. Eerzucht had spoedig den nobelen drang om Hugh te redden terzij geschoven. En weer zegevierde Ur-tasen en werd ik weer hulpeloos, na een korten straal van hoop, in onzekerheid gelaten, hetgeen nog erger was om te dragen.

„Voordat gij heengaat," zeide Ur-tasen, „zou ik u willen doen zweren, dat gij noch door blik noch door woord iets van de plannen van den hoogepriester van Ra zult verraden."

Neit-akrit zweeg en Ur-tasen vervolgde kalm.

„Neen, misschien is het niet noodig dat gij het doet. Een eed kan gemakkelijk gebroken worden in den geest, zooal niet naar den letter. Ik denk, dat ik u kan vertrouwen als ik zeg, dat zoo gij voor den aanstaanden ochtendstond er aan mocht denken den vreemdeling te waarschuwen wat hem wacht in den hoek naast den heiligen waterval, en zijn schreden zouden dientengevolge niet daarheen worden gericht, dan zal er natuurlijk geen beletsel bestaan tusschen den lieveling der goden en Maat-kha, zijn bruid. De priesters van Isis zullen na het eerste ochtendgrauwen het lijk van den heiligen Pharaoh terugbrengen in het paleis en zweren, dat hij stierf aan ziekte in zijn bed. Dan kan de gelukkige vereeniging plaats vinden, en gij, Neit-akrit, de beroofde prinses van Kamt, kunt in uw onzelfzuchtige vreugde het geluk gadeslaan van Maat-kha, de moordenares, in de armen van haar geliefde, den zoon van Ra, geliefd door al de goden: en ik kan er u een eed op doen, dat hij niet zal weten, dat de vrouw aan zijn hart de moordenares van haar eerstgeborene is, totdat zij hem een zoon heeft ge-

schonken, de erfgenaam van al haar zonden. Vaarwel, Neit-akrit, toekomstige koningin van Kamt!"

Oh, de oude Ur-tasen was een sluw man; weer had hij zijn vinger gelegd op de kwetsbaarste plek in de wapenrusting van welke vrouw dan ook. Dood aan den geliefde of zijn geluk in de armen van een andere vrouw: het groote vraagstuk, hetwelk het hart van hartstochtelijke vrouwen heeft verscheurd in elk land en onder elke luchtstreek, sinds de wereld begon. Oh, kon ik in het hart van Neit-akrit lezen en weten, wat zij zou doen! Hoeveel en op welke wijze had zij Hugh lief? De keus scheen voor mij even hopeloos. Indien zij hem niet liefhad dan zou eerzucht haar lippen verzegelen: zij zou dan denken aan de kroon van Kamt, de schitterende dubbele kroon, het eerbetoon van het volk en in den luister en het geschetter het ontzaglijk oordeel vergeten, dat den vreemden overweldiger alleen van haar pad kon verwijderen. Maar indien zij hem liefhad, wat dan....? dan het groote en teere raadsel van het eeuwig vrouwelijke, de geheimzinnige werkingen van een vrouwelijk hart, van een vrouw die ondanks de hooge cultuur — de beschaving, de artistieke verfijning van dit land zeer exotisch hartstochtelijk en half barbaarsch in haar liefde en haat was. Neen, ik wist het niet. Hoe kon ik gissen hoe zij zou handelen? Kan een man de onopengesneden bladen lezen van dien roman, waarvan een vrouw hem slechts het titelblad toont?

Ondertusschen werden de gevaren voor mijn vriend ernstiger. Ur-tasen had met sluwe list de liefde en de jaloezie bewerkt van de twee vrouwen die hem alleen konden redden, terwijl ik nog een gevangene was en de uren gingen snel voorbij.

Neit-akrit was vertrokken. Ur-tasen bleef alleen kalm voor het altaar der godin staan met uitgespreide armen, terwijl hij heidensche gebeden prevelde, maar het scheen mij toe, dat pas ontwaakt, ofschoon nog verborgen, leven den grooten en mystieken tempel scheen te doordringen. In den hoofdvleugel werden de hanglampen na elkaar ontstoken: — zooals mij toescheen door onzichtbare handen en op een afstand repeteerden frissche jonge stemmen een bruidslied. Achter mij kon ik het gedempt geluid hooren van schuifelende voetstappen die snel heen en weer gingen en ofschoon ik van de plek waar ik was, niets kon zien dan het schitterend verlichte en eenzame heiligdom, voelde ik toch om mij heen

drukte en levendigheid: de voorbereidselen voor de aanstaande feestelijkheid.

Met zorg overlegde ik mijn plannen. Ik besloot goed binnen de schaduw van mijn gevangenis te blijven en kalm het beste oogenblik af te wachten, waarop ik de aandacht van Hugh zou kunnen trekken. Ik was volstrekt niet zenuwachtig of opgewonden, ik begon mij zelfs slaperig te voelen en had veel moeite mijn herhaald geeuwen te bedwingen. De dampkring werd onduldbaar warm en zwaar; wolken wierook en brandende kruiden woeien voortdurend binnen door het venster van mijn gevangenis en dit maakte mij dof en slaperig.

Ik was in een hoek van den muur neergehurkt met mijn knieën tot mijn kin opgetrokken in een onweerstaanbaar verlangen te gaan slapen.

Eensklaps hoorde ik zware voetstappen buiten; ik trachtte mijn loomheid af te schudden, hief het hoofd op en luisterde. Door het marmeren snijwerk van de poort kon ik de vage vormen zien van een groep mannen, die iets zwaars schenen te dragen. Een groote wolk van het een of andere brandende kruid kwam regelrecht het venster in en scheen mij letterlijk in het gelaat te slaan; het verblinde mij en deed mij naar adem snakken. De slaperigheid werd ondragelijk en toch zag ik, toen ik mijn oogen weer opende, dat de reusachtige marmeren poort langzaam op haar hengsels draaide. — Dit gezicht wekte mij voor het oogenblik uit mijn loomheid, met spanning keek en wachtte ik... Het was pikdonker in het verste einde van mijn cel, maar ik hoorde de voetstappen op enkele schreden van mij, nog altijd schuifelend en dan weer stilhoudend....

Door de open poort schenen de schaduwen minder dicht; geruischloos op handen en knieën, met mijn schouder dicht bij den muur blijvende, kroop ik naar de opening. De mannen hadden hun zwaren last op den grond gezet: zij spraken niet, ik hoorde hen ternauwernood ademhalen. Mijn eenige vrees was, dat zij mij zouden ontdekken voordat ik de poort had bereikt, maar zij schenen mij niet te hebben opgemerkt. Zij keerden zich om en gingen de een na den ander naar buiten. Ik was vlak bij de opening, leunde tegen den muur, gereed achter den laatsten man naar buiten te kruipen.... van uit mijn gevangenis drong dezelfde onbekende geur van zeer aromatische kruiden in groote wolken naar mijn neusvleugels... de walm was overweldigend en ik was vermoeid en slaperig

door mijn lang en angstig waken.... De mannen waren allen stil door de opening geslopen.... de mantel van den laatste was blijven haken aan een vooruitstekend stuk beeldhouwwerk.... hij bukte zich kalm om het los te maken.... ik kon zijn omtrek duidelijk zien tegen de verlichte gang.... Mijn oogleden vielen zwaar neer.... ik trachtte mijn dofheid af te schudden in de laatste poging naar vrijheid... maar ik was te slaperig.... ik kon mij niet bewegen. Een zware damp van dat verdoovende, brandende kruid deed mij naar rust en slaap verlangen!.... ik was te vermoeid.... ik zou straks wel naar buiten komen.... Nu moest ik slapen.

De man met den mantel was verdwenen.... ik geloof, dat de poort dicht sloeg en ik dook weer ineen met mijn kin tusschen mijn knieën.... ik vroeg mij af wat voor kruid het kon zijn.... Ik moest er achter komen.... het zou ether kunnen vervangen bij kleinere operaties.... het was zacht en aangenaam, maar overweldigend.

Uit het heiligdom drong eensklaps een schitterende lichtstraal door de opening.... iemand moest met een lamp of toorts voorbij zijn gegaan. Ze verlichtte het binnenste van mijn gevangenis, en dwong mij mijn oogen een oogenblik te openen. In dat oogenblik zag ik, dat op den grond, de gevangenschap met mij deelende, het lijk van den vermoorden Pharaoh lag....

Daarna herinner ik mij niets meer....

HOOFDSTUK XXV.

Het huwelijk.

„En gij, oh vreemdeling, die komt van den voet van den troon van Osiris, die de zoon van Ra zijt, de gezant van Horus, de lieveling der goden, zeg aan Isis, de geheimzinnige godin, waarom gij hier zijt."

„Ik ben hier om te smeeken van Isis de reine, Isis de geliefde, Isis de heiligste, dat zij de vruchten van haar zegeningen op mij neerstort, want ik zou deze vrouw tot mijn echtgenoote willen nemen."

Het was de stem van Hugh, die langzaam en plechtig sprak en dit was het eerste geluid, dat tot mijn hersenen doordrong, die nog steeds in het rijk van het droomland dwaalden.

Door het venster van mijn gevangenis drong schitterend een sterke stroom van licht, die den granieten grond en muren verlichtte. Een zware geur van wierook en myrrhe had de verdoovende walmen van het brandende kruid, die mij in slaap hadden gesust, verjaagd. Ik beproefde mijn verwarde gedachten te verzamelen maar een ontzettende pijn in mijn hoofd en oogen lieten mij nog half verdoofd.

En tòch hoorde ik de stem van Hugh vreemde en gewichtige woorden spreken en een inwendige stem fluisterde mij toe, dat ik, op de een of andere manier naar hem toe moest gaan, de reden waarom was mij nog niet recht duidelijk. Een razende dorst had mijn tong opgezet en mijn keel verdroogd; de gebeurtenissen van de laatste uren dansten voor mijn beneveld hoofd als een bovenaardsche tooverlantaarn.

De Pharoah.... dood! vermoord! zijn lijk lag vlak bij mij, toen ik het laatst mijn oogen had geopend, maar was nu weggedragen, terwijl ik sliep.... Maat-kha!.... De moordenares!.... de aanstaande bruid van Hugh! Ur-tasen, de lage samenzweerder!.... die gedaan had.... ik weet niet wat.... iets dat Hugh's leven zoowel als zijn eer zou vernietigen. — Neitakrit!.... die een vriendin kon zijn en toch een vijandin was! — en ik.... een hulpelooze gevangene, bijna bewusteloos, niet bij volle kennis, nog slaperig na een verdoovenden en zwaren slaap!

„En gij, Maat-kha, die de dochter zijt van Uah-ab-ra, den zoon van Ach-mes, den zoon van Ne-ku, zeg aan Isis, de geheimzinnige godin, waarom gij hier zijt."

Die stem kende ik niet, waarschijnlijk een priester.... het ging mij niet aan.... ik kon misschien nog een half uur slapen.... ik was nog moe.

„Ik kwam hier om te smeeken van Isis, de reine, Isis de geliefde, Isis de heiligste, dat zij op mij moge neerstorten de vruchten van haar zegeningen, want ik wilde trouw zweren aan dezen man en zijn echtgenoote zijn."

Dat was de stem van koningin Maat-kha, en zooeven had ik die van Hugh gehoord, — mijn hoofdpijn was ondragelijk — mijn leden voelden zwak en stijf: de geheele lengte van mijn gevangenis was tusschen mij en de opening, waardoor ik waarschijnlijk hen kon zien, die gesproken hadden. Ik begon er mij naar toe te sleepen, maar ik was slechts half wakker, mijn

leden droegen mij slechts ternauwernood, ik wist niet of ik de opening ooit zou bereiken.

„Zijt gij wakende, oh Isis, die de dochter van Ra zijt?"

„Zijt gij wakende, oh Isis, die de zuster en bruid van Osiris zijt?

„Zijt gij wakende, oh Isis, die de moeder van Horus zijt?"

„Oh Isis, geef leven aan dezen man en aan deze vrouw, die het heiligdom van uw tempel hebben gezocht!"

„De goden omhoog verheugen zich! Het schitterend gezelschap is vol vreugde, u lof gevende, oh Isis, die rein zijt!"

„Isis, die geliefd zijt!"

„Isis, die de meest heilige zijt!"

Eindelijk had ik na ontzettende inspanning het venster bereikt; met groote moeite richtte ik mij op, maar ik kon niet staan: mijn hoofd was zwaar en mijn knieën knikten. Tweemaal viel ik neer, maar bij de derde poging grepen mijn handen den marmeren richel, en mij zelf zoo goed mogelijk beheerschend keek ik verbluft voor mij uit.

Het heiligdom en daarachter de tempel, was een verbijsterende menigte aangestoken lampen en toortsen. Het gazen gordijn was opzij getrokken, en ik had het niet eindigend uitzicht op sneeuwwitte kolommen, waarop het zilveren mozaïk als duizend vonken glinsterden. Tusschen de pilaren een zee van donkere hoofden, nu en dan kreeg ik het geflonker van een gouden hoofdband in het oog, of fraai met juweelen bewerkten gordel, — ik kon geen bizonderheden onderscheiden; mijn oogen waren verduisterd, mijn hersenen beneveld. Ik herinner mij dat prachtige tooneel slechts zooals iemand zich een droom herinnert.

Vlak voor mij verhief zich Isis, gehuld in haar heiligen mantel, dien nog nooit de hand van een mensch heeft durven aanraken. Op haar hoofd een reusachtig paar sneeuwwitte horens, waartusschen de zilveren schijf van een groote volle maan schitterde. Aan haar voeten stond een groep priesters met geschoren kruin en lange sleepende witte gewaden in een halven cirkel, in het midden van hen stond de hoogepriester der godin en sprak met uitgespreide armen de aanroepingen uit.

Onder de vele hanglampen, waarin lichten van verschillende kleur brandden, waren de andere priesters der goden van Kamt in groepen geschaard: de priesters van Ra in geel kleed met de huid van luipaarden om hun lichaam; die van Phtah, met monsterachtige torren van gloedvol blauw en groen email boven op hun hoofd; die van Thot met koppen van apen, die hun

gelaat geheel bedekten en die van Hor, met koppen van havikken, terwijl de kop van den jakhals het gelaat van de priesters van Anubis bedekte. Aan de rechterzijde van den dienstdoenden hoogepriester stond Ur-tasen, de hoogepriester van Ra.

„*Isis is sterk!*"

„*Isis is groot!*"

„*Isis leeft en is machtig!*"

De verschillende eigenschappen van de godin bereikten mijn doffe ooren slechts als het geluid van omfloerste trommels.

Aan den voet van de treden van het heiligdom tegen een achtergrond van mannen en vrouwen in prachtige gewaden, en onder een troonhemel van leliën stonden Hugh Tankerville en zijne aanstaande vrouw. Zijn gelaat was nog bleeker dan toen ik het 't laatst had gezien, zijn oogen schitterden donker en met onnatuurlijk vuur. Hij hield de armen stevig gekruist over zijn borst en zijn geheele houding verried een ontembaren wil, die zegevierde over een overweldigenden hartstocht.

Ik zag hem, zooals ik het altaar, de godin, de menigte menschen had gezien, slechts zooals men een droom ziet. Het was mij, alsof ik hier niet werkelijk was, maar dat ik langzaam, heel langzaam ontwaakte uit dien slaap, die mij maanden in slavernij had gehouden en dat ik indien ik geheel ontwaakt zou zijn rond zou zien en mij zou vinden in het dierbare oude museum onder de Kastanjeboomen, en dat de heer Tankerville naast mij zat en mij vertelde van de schoone, geheimzinnige, fabelachtige Neit-akrit.

Ik beproefde met Hugh te spreken, want hij was niet ver van mij verwijderd, maar mijn tong scheen aan mijn verhemelte vast te zitten, en evenals in een droom ontsnapte geen geluid mijn keel. Wolken van wierook verhieven zich in het rond en toen de hoogepriester opgehouden had met het prijzen van den luister zijner godin, begonnen de geheel in het wit gekleede priesteressen met hun groote misvormende pruiken over het hoofd een liefelijk eentonig gezang, terwijl zij zich zelf begeleidden op haar half cirkelvormige harpen en op de sistrum en den trommel sloegen.

Naast Hugh, onder denzelfden troonhemel van leliën, zijn hand in de hare, zat koningin Maat-kha; zij had haar prachtige rouwkleeren afgelegd en was geheel in het wit gekleed, de koninklijke kroon op het laag, vierkant voorhoofd, haar zware zwarte vlechten hingen aan beide zijden van haar

bleek gelaat, bijna tot aan de knieën en waren doorvlochten met parelen. En ik, in mijn droom, meende nog aan de toppen van haar vingers de laatste droppels te zien van het bloed van haar vermoorden zoon.

Weer beproefde ik te schreeuwen, maar mijn keel scheen verlamd. Gaandeweg begon de herinnering als een vage, nog onduidelijke schaduw terug te komen in mijn hoofd. Hugh stond voor mij gekleed in kostbare gewaden, het donker hoofd onbedekt, de lange gestalte opgeheven, gereed zijn trouwbelofte af te leggen, zijn woord te verpanden, dat hij aanbad als iets goddelijks, aan de lage moordenares naast hem. Tweemaal een moordenares, daar zij, na haar zoon vermoord te hebben, wreed haar minnaar zou hebben opgeofferd om zichzelf te redden voor de martelingen der jaloezie. Ja, ik herinnerde mij alles. Het was gebiedend noodzakelijk, dat ik Hugh waarschuwde voor het ontzettend gevaar, dat de vrouw naast hem en de hoogepriester van Ra op zijn pad hadden gelegd.

„Oh gij, de lieveling der goden en gij die koningin van Kamt zijt, aanschouwt! Isis de godin is ontwaakt!

„Ra, de al-schepper, al-machtige daalt op de aarde neer! Phtah, de geheimzinnige, en Osiris, de milddadige gever zweven onzichtbaar boven uw hoofd!

„Maar Hapi, die voortkomt uit Ra, die in zijn goddelijke persoon de levende vertegenwoordiger van Isis, van Osiris en van Phtah is, Hapi zelf gaat aan uw oogen voorbij!

„Met den vinger van uw rechterhand moogt gij de heilige ster op zijn voorhoofd aanraken!

Met uw beide oogen moogt gij naar hem zien!

„Maar gij allen, kinderen van Kamt, bedekt uw gelaat! de god zal in het midden van u gaan, en het gezicht van hem geeft blindheid aan hen, die niet geheel rein zijn!"

Een geweldige wolk wierook verhief zich in elken hoek van het gebouw. Hugh en de koningin beklommen twee van de treden, die naar het altaar voerden, achter hen viel de zilverachtige gaze sluier weer dicht met een gerekt zuchtend geluid. Vlak onder het venster, waar ik was, moet een kom met wierook hebben staan branden, want er rees een wolk gelijk aan een gordijn tusschen mij en het heiligdom. Ik kon er, geen twintig schreden van mij verwijderd, Hugh doorheen zien., ik trachtte te schreeuwen.... maar mijn keel was volkomen verlamd.

Nu volgde een getrappel van voeten en tegenover mij kwam een schitterende optocht langzaam naar het bruidspaar, ver-

sierd met ruikers van gardenias en tuberosen, maar met zware ketenen aan pooten en kop werd een reusachtige os voortgetrokken. Hij was geheel zwart, uitgenomen een witte plek op zijn voorhoofd en een vlek op zijn rug, zijn horens waren verzilverd. Hij werd geleid door twee priesters van Isis, die hem vasthielden aan zware zilveren ketenen. Het groote snuivende en blazende dier, dat blijkbaar zeer ontstemd was omdat men hem uit zijn stal had gehaald, liet zich vrij kalm voorttrekken, totdat hij in het midden van het heiligdom tot staan werd gebracht, vlak voor den voet van den troon van Isis. Al de priesters waren met het gelaat op den grond neergeknield. Alleen Hugh en Maat-kha bleven staan. Op een teeken van den hoogepriester plaatsten zij beiden hun hand op het voorhoofd van het beest, terwijl de priesteressen een triomfmarsch inzetten. Daarna onttrok zich, even ongevoelig als hij was gekomen, de god Hapi aan den blik van zijn aanbidders.

„Oh gij, de zoon van Ra! de gezant van Osiris! de lieveling der goden! zijt gij gereed, den eed af te leggen, die u zal binden, uw lichaam en uw ziel, den adem in uw lichaam en het bloed onder uw vleesch aan de vrouw, die uw echtgenoote zal zijn."

En ik hoorde in dezen vreemden en levendigen droom, die zoo echt was en dien ik niet kon begrijpen, Hugh's heldere en duidelijke stem:

„Ik ben gereed."

En ik, zijn vriend, zijn makker, zijn schoolkameraad, ik Mark Emmett, die altijd voor hem mijn leven zou hebben gegeven, kon er niet in slagen een waarschuwenden kreet te slaken om deze monsterachtige daad te voorkomen.

Het vergif — wat het ook was — was nog in mijn aderen — mijn leden voelden als lood en ik kon mijn hoofd niet opgeheven houden — ik kon alles zien, elk woord hooren en den wierook ruiken.... maar ik kon geen geluid geven.

„Oh! zoon van Ra, lieveling der goden, zweert gij voor allen dat gij trouw zult zijn aan haar, die gij als echtgenoote tot u wilt nemen?"

„Ik zweer het!

„Wilt gij het zweren op de namen van de goden van Kamt, van Ra, van Osiris, en van Horus, van Anubis en Set? Wilt gij het zweren op uw mannelijkheid en op uw eer?"

„Ik zweer het."

Hugh Tankerville had kalm en ongevoelig zijn eer verpand

om trouw te zijn aan haar, die zelf nu zijn dood en zijn schande beraamde. Ik scheen mij nu alles als in een bliksemstraal te herinneren. De uitdrukking van Ur-tasen's gelaat, toen hij den hoogepriester van Isis een oogenblik gadesloeg, terwijl deze den eed door mijn vriend liet afleggen, verlichtte een kleindeel van mijn verdoofd verstand. Ik zag alles met de levendigheid der werkelijkheid, pən vermoorden Pharaoh naast den waterval liggende, Hugh niets vermoedende, zich daarheen begevend, nageslopen door de geschoren priesters van Isis, evenals jakhalzen achter hun prooi, daarna het gillende en vloekende gepeupel; Hugh hulpeloos in het gezicht van de ontzettende aanklachten; de rechtszaal, het oordeel, waarvan zijn persoonlijkheid hem waarschijnlijk niet kon redden en steeds beproefde ik te schreeuwen. Ik opende mijn verdroogde lippen, slechts een paar doffe keelgeluiden ontsnapten aan mijn keel, Hugh kon het niet hooren. Daar stond hij, eenige ellen van mij verwijderd, zijn mannelijkheid en eer verpandend aan een heidensche moordenares en ik kon niets doen, want ik verkeerde in een droom, die mijn keel dichtkneep en mijn leden verlamde. Eens scheen het mij toe, dat Hugh zijn hoofd eensklaps ophief, terwijl een verbaasde uitdrukking in zijn oogen kwam, aangemoedigd beproefde ik het weer; mijn hoofd viel terug, alsof het van lood was, mijn oogleden vielen toe, het gezicht van den sneeuwwitten tempel, de schitterende menigte, de prachtige en bonte groep priesters werden steeds nevelachtiger. Met een zwakke poging trachtte ik mijn hand op te heffen, en kinderachtig onmachtig tegen de onbeweeglijke en koude steenen muren van mijn gevangenis te slaan, maar zelfs die poging scheen te groot; mijn greep aan het marmer verslapte, ik kon mij niet meer staande houden op mijn voeten, en verdoofd, versuft, en nog slaperig onder den invloed van het geheimzinnige bedwelmende kruid, viel ik in een zwaren slaap zonder droomen.

HOOFDSTUK XXVI.

De rosmarijn.

Langzaam werd de wolk van mijn hoofd weggenomen: de droom verdween gaandeweg, werkelijkheid — ontzettend en

verschrikkend — drong zich met geweld op aan mijn verzwakten geest. Nog altijd voelde mijn hoofd als lood, mijn oogen brandden als stukjes houtskool in hun oogholten, mijn leden waren nog verlamd en stijf — maar mijn hoofd was helder en ik herinnerde mij de dingen.

Door het venster van mijn gevangenis drong slechts een flauw schijnsel, dat van de heilige plaats binnendrong en een doffe lichtstreep op den vloer wierp. In de lucht zweefde de zware geur van verbrande wierook en myrrhe, maar alles in het rond was stil en vredig.

Was alles een droom geweest? Of had de schitterende huwelijksplechtigheid plaats gehad? Had ik Hugh, staande voor het altaar der goden, den eed hooren afleggen, dat hij de moordenares van haar zoon zou trouwen?

Langzaam richtte ik mij van mijn knieën op, nog een krachtige inspanning bracht mij op de beenen, maar alleen kon ik niet staan, ik moest tegen den muur leunen; een ondragelijk gevoel van walging overviel mij en ik vreesde opnieuw bewusteloos te zullen worden. Eindelijk slaagde ik er in door het venster te zien. Een vreemd contrast met het laatste tooneel, dat ik gezien had; nu was de sneeuwwitte tempel van Isis donker en verlaten. De gasten waren vertrokken, evenals de priesters met hun belachelijke maskers, de priesteressen met haar harpen en luiten — de troonhemel van leliën hing er nog, maar de bruid en bruidegom waren er onder verdwenen. Het heilige gebouw met zijn eindeloos vergezicht van witte en zilveren kolommen, strekte zich in al zijn indrukwekkende en majestueuse uitgestrektheid voor mij uit. Eensklaps scheen het mij toe, dat in de duisternis mijn vermoeide en pijnlijke oogen een slanke eenzame gestalte, niet ver van mij verwijderd, tegen een pilaar zagen staan. Het gordijn was terzijde getrokken, opdat de eenzame wachter de groote godin in haar heiligdom kon gadeslaan gedurende zijn lang en eenzaam waken. Mijn oogen deden zulk een pijn en brandden zoo, dat ik genoodzaakt was ze te sluiten, maar hoe vermoeid ze ook waren, hadden ze toch in de duisternis mijn vriend Hugh Tankerville in den eenzamen wachter herkend.

Ik kon zijn trekken niet zien, want de tempel zelf was niet verlicht, alleen door de verwijderde poort wierpen de stralen der naar het westen dalende maan spookachtig blauwe lichtplekken op de pilaren en den grond. Ik trachtte hem toe te roepen, maar dezelfde ontzettende greep scheen mijn keel nog

vast te houden; ik vroeg mij af wat vergif het toch was, waarmede het den verraderlijken hoogepriester gelukt was mijn waarschuwende stem tot zwijgen te brengen? De herinnering aan de voorafgaande uren werd eene ondragelijke marteling, het gevoel van volkomen hulpeloosheid, gepaard met de betrekkelijke helderheid van mijn hersenen, was moeielijker te dragen dan de lichamelijke kwellingen, die nog altijd mijn keel en leden verlamden. Verlangend keek ik naar Hugh; het scheen mij toe, dat eindelijk een zeker teer magnetisme in mijn blik er in moest slagen zijn aandacht te trekken. O, God! Was ik dan bestemd, hem regelrecht uit dezen vervloekten tempel te zien gaan in den afzichtelijken val, die voor hem was geplaatst? Ik beproefde de weinige kracht, die ik bezat, te gebruiken om zooveel mogelijk leven te maken, vaag hopend dat Hugh mij zou hooren: ik krabde tegen den marmeren muur met mijn nagels, ik sloeg er tegen met de palm mijner hand, maar de tempel was heel ruim, mijn pogingen zwak en Hugh hoorde niet. Daarna beproefde ik mijn arm uit te strekken en misschien mijn zakdoek door het nauwe venster te zwaaien: ik trachtte rond te tasten, maar de inspanning was te groot, mijn armen waren bijna bewegingloos en ik kon ze niet ver genoeg uitstrekken. Duizelig door de flauwe poging, leunde ik uitgeput tegen den muur.

Toch werd het gevaar elk oogenblik ontzettender. Indien ik te zwak bleef om te roepen, indien ik er niet in slaagde de aandacht van Hugh te trekken, indien ik hem niet waarschuwde voor het duivelsch complot dat tegen hem was gesmeed, dan zou hij dadelijk den tempel verlaten en zich naar het heilige boschje van Isis begeven, denkende zijn bruid te ontmoeten; daar zou hij merken, dat hij alleen was met het doode lichaam van den Pharaoh, dat daar op bevel van Ur-tasen werd geplaatst.

Ik herinnerde mij al de bijzonderheden van dat ontzettende, verraderlijk plan heel duidelijk; wat meer zegt, ik zag alles verwezenlijkt voor mijn geestesoog, even duidelijk, alsof ik naar een schilderij keek. Ik kon den hoogepriester van Ra zien, hoe hij Hugh nasloop, ik hoorde zijn huichelachtige stem luid den man veroordeelen, dien ik op aarde het meest liefhad, hem beschuldigen van den lagen moord.... en wat zou er daarna gebeuren?.... Ik dorst er niet aan denken, zou de menigte, die Hugh had aangebeden, aanbidding in vervloeking omzetten? Zou zij gelooven, dat de zoon van Ra, hij die de

Lieveling der goden was, niemand anders was dan een lage misdadiger, die een zwakken vijand in het duister kon verslaan?

Wie weet het? Een menigte is even grillig als een kind, even wispelturig als de luimigste coquette.... En ik kon Hugh niet waarschuwen, want ik was een gevangene en het uur van den ochtendstond was nabij.

En Neit-akrit, de schoone prinses? — Tevergeefs trachtte ik mij aan dien laatsten straal van hoop vast te klemmen. Het was niet mogelijk, dat zulk een jong, schoon meisje kon toelaten dat zulk een laag verraad werd gepleegd tegenover den man, dien zij liefhad. Ja, zij had hem lief, dat wist, dat voelde ik: toen zij tot Ur-tasen over hem sprak ging haar stem bijna over in een snik, oh, dat geheimzinnige hart eener vrouw te kennen! Wat zou zij, hem liefhebbende, doen? Hem door een woord waarschuwen, voordat het te laat was en hem daardoor in de armen sturen van Maat-kha, zijne vrouw, of hem liever tot schande en dood laten gaan eerder dan hem gelukkig te zien met een ander.

Deze gedachten joegen elkaar na in mijn hoofd, totdat de lichamelijke pijn van dit alles meer werd dan ik kon dragen. Ik sloot mijn oogen, het gezicht van dien grooten tempel, waarin Hugh alleen, niets kwaads vermoedend, stond, was een duldelooze marteling voor mij.

Toen ik weer opkeek leunde Hugh nog steeds tegen den pilaar, maar eensklaps scheen het mij toe, alsof iets dicht naar hem toeging. Gaandeweg kreeg de bewegende gedaante een meer bepaalden vorm en in de schaduw herkenden mijn brandende oogen een vreemden en bevalligen omtrek en een stralenkrans van gouden haren. Zij was het! Stil, geheimzinnig liep zij naar hem toe, met die zwevende bevalligheid, welke haar eigen was. Verdiept in gedachten had hij blijkbaar het geluid van haar kleine bloote voetjes op den gladden vloer niet gehoord. Zij was gehuld in een witte kalasiris, zonder eenige juweelen of sieraden en Sen-tur was niet naast haar.

Zij kwam vlak bij hem. Toen hief hij het hoofd op en zag haar. Zij zag er buitengewoon schoon uit, bevallig en slank als de witte leliën van Kamt; zij legde een waarschuwenden vinger op haar mond, maar hij nam de kleine hand in de zijne en fluisterde als in een droom:

„Neit-akrit!"

„Stil!" waarschuwde zij, „de lucht is zelfs gevuld met groote gevaren en uwe vijanden loeren overal verborgen."

„Maar gij zijt hier," zeide hij „spreek niet, sta een oogenblik stil, want ik wil naar u zien! Wat zijt gij schoon! en hoe vervult uw tegenwoordigheid den tempel van Isis met een glans, die bijna goddelijk is!"

Gehoorzaam aan zijn wensch stond zij heel stil, haar bevallige gestalte tegen de spookachtige witheid van de marmeren pilaren waarop de snel dalende maan haar laatste schitterende stralen wierp. Iets in zijn oogen, moet haar geroerd hebben, want zij wendde zich af.

„Verwondert het u, dat ik hier ben," vroeg zij.

„Neen! ik durf ternauwernood gelooven, dat gij er werkelijk zijt, dat gij niet een betooverende droom zijt. waarmede Isis mijn pijnlijke zinnen meende te sussen. Wilt gij nog eens tegen mij spreken?'

„Ik zou u willen zeggen, waarom ik hier kwam," zeide zij.

„Neen, dat niet," smeekte hij. „Wat kan het mij schelen, zoolang als gij hier zijt en ik naar u kan zien."

„Neen, maar gij moet het weten;" zeide zij met een half vroolijk, half zenuwachtig lachje. „Weet gij, oh zoon van Ra, dat meisjes in Kamt het 't gelukkigst ding op aarde vinden, de bloemen te plukken uit den troonhemel, die het hoofd van de bruid en den bruidegom beschutte, als zij van Koninklijk bloed zijn. Het bloemtuiltje, aldus gemaakt, brengt aan den bezitter eeuwigdurend geluk. — En zoo sloop ik van nacht, terwijl Tanis krankzinnig is van vreugde uit mijn paleis en kwam naar den tempel van Isis, om den ruiker saam te voegen en hem daarna aan u te geven."

Ik tuurde en verbaasde mij; ik begreep niet wat het vreemde meisje voor had, toen zij in zijn eenzaamheid bij Hugh kwam. Een wilde hoop kwam bij mij op, dat zij was gekomen om te waarschuwen, en een ernstig gebed, dat hij mocht luisteren. Hij sprak niet. Ik denk dat hij zichzelf daartoe niet vertrouwde, maar toen zij zoo bevallig den wensch uitsprak voor zijn geluk bracht hij haar beide kleine handjes aan zijn lippen. Zij trok ze snel terug en zeide:

„Neen! wij hebben geen tijd te verliezen, want deze ruiker moet groot worden. Er zijn veel bloemen voor noodig om den geluksruiker volkomen te maken. Gij moet mij helpen plukken want enkele hangen voor mij te hoog. Maar gij zijt lang! Zie..." zeide zij levendig opziende, vanwaar een menigte bloemen in een geurigen vloed neerhingen, „zou die prachtige lelie daar omhoog niet een liefelijk middenpunt vormen voor den ruiker?

Gij zijt zoo lang," herhaalde zij met een lieve, vragende beweging „wilt ge ze voor mij omlaag halen?"

Hugh rekte gehoorzaam zijn lange leden uit en slaagde er met veel moeite in de gewenschte lelie los te maken.

„Is zij niet prachtig?" zeide zij bewonderend, „zoo kuisch, maar oh, zoo koud. Weet gij oh lieveling der goden, wat de witte lelie van Kamt beteekent?"

Hij schudde het hoofd. „Natuurlijk hebben alle bloemen een beteekenis en de witte lelie beteekent plicht," zeide zij met een zucht, „daarom lijkt ze zoo koud, zoo wreed in haar wasachtig vlekkeloos wit, maar ze moet het middenpunt van den ruiker vormen, want ik geloof dat gij plicht innig moet liefhebben, mij dunkt te innig en zoudt zonder dat misschien niet gelukkig willen zijn. Maar," voegde zij er vroolijker aan toe, „wij zullen haar wasachtige koudheid verzachten; ziet ge dien bevalligen tros witte acacia? Dat beteekent huiselijk geluk. Het zal in bevallige trossen goed staan rondom het strenge middenpunt van plicht."

Hij luisterde naar haar vroolijk gebabbel, naar mij voorkwam, nu en dan met een weinig verwonderde uitdrukking. Hij kon nog minder dan ik vermoeden, waarom zij was gekomen; maar haar tegenwoordigheid maakte hem voor het oogenblik gelukkig en het was op vroolijken toon, dat hij zeide:

„Maar ik kan het huiselijk geluk niet bereiken."

„Oh wat jammer!" zeide zij ernstig. „Plicht zal zoo leelijk zijn zonder het tehuis om hem te verzachten."

Zij zweeg verbaasd en voegde er toen met een vreemden blik op Hugh aan toe.

„Kunt gij niet springen, oh Lieveling der goden?"

Hij lachte vroolijk, opgeruimd, zooals ik het hem vroeger had hooren doen,

„Of ik kan?" zei hij zegevierend en met een krachtige beweging die weinig paste bij de plechtige majesteit van den tempel van Isis deed Hugh een plotselingen greep naar de neerhangende acacia, zoodat een stroom van witte bloembladen neervielen, toen de bloemrijke troonhemel beefde onder den schok.

„Huiselijk geluk is moeielijk te verkrijgen," zeide hij met een lach, „maar het zal de moeite beloonen; de geur van de acacia is zeer liefelijk."

Zij schudde lachend haar gouden vlechten, waaraan de witte bloembladen zich hardnekkig vasthechtten.

„Het was moeielijk," zeide zij, „maar zie eens, hoe mooi het staat," wat zou er nu goed bij passen."

„Deze oranjebloesems zijn mooi."

„Ja!.... zij zijn mooi.... zoudt ge er een tak van willen hebben?.... In Kamt noemen wij ze huwelijkszaligheid.... Wenscht gij het in uw ruiker?" vroeg zij met een zonderling angstigen toon in haar stem.

„Neen!" antwoordde hij kort.

De maan moet heel laag achter de verwijderde heuvels van Kamt zijn gedaald en de tempel van Isis was donker, het flikkerend licht van een der heilige lampen verlichtte slechts het bevallig tooneeltje voor mij. Ik zag, dat Hugh zich nog volkomen meester was. Hoe lang dat zou duren wist ik niet. Ik was van oordeel, dat hij geen trouw schuldig was aan de vrouw, die zijn dood had beraamd; het heiligschennend huwelijk was niet voltrokken, en ik, zwak en half verlamd, had nog de kracht te bidden, dat de schoone Neit-akrit mijn vriend het noodlottig uur van den ochtendstond zou doen vergeten.

Er was een lang stilzwijgen tusschen hen, waarin zij een beetje zenuwachtig de bloemen verschikte en hij teeder en verlangend naar haar keek.

„Ah, ik weet het!" zeide zij eindelijk, „ik moet u witte rozen geven; zij zullen mooi staan naast het huiselijk geluk. „Zie eens, daar hangt juist een mooie tak boven uw hand. Gij kunt er gemakkelijk bij komen, gij behoeft uw hand slechts uit te strekken."

„Ja, werkelijk een prachtige tak en de geur is verrukkelijk. Wilt gij mij vertellen, wat witte rozen in Kamt beteekenen?"

Hij gaf haar den neerhangenden tak rozen en zij strekte er haar kleine hand naar uit; de andere was reeds vol bloemen.

„In Kamt beteekenen witte rozen, liefde," fluisterde zij, toen zij de bloemen van hem aannam.

Ik kon zien, dat zijn vingers zich vastklemden om de hare, dat zijn geheele lichaam trilde van een geweldige inspanning. Het was voor elken man, die een zeer schoone vrouw innig lief heeft, een wreede positie alleen met haar te zijn in dezen grooten en stillen tempel, met duizenden bloemen om zich heen, die de lucht geurig en zwaar maakten. Zij beproefde niet haar hand los te maken, maar stond een oogenblik met haar groote oogen vrijmoedig en onbevreesd op de zijne gericht.

Het was pas, toen hij door een plotselingen aandrang gedreven

haar dichter naar zich toe wilde trekken, dat zij zachtjes haar handen terugtrok en luchtig zeide:

„Nu moeten wij witten rosmarijn hebben. Wilt ge ze voor mij plukken?" voegde zij er aan toe, toen Hugh onbeweeglijk en verward naar haar keek met dat vermoeid verlangen, die oneindige teederheid, welke mijn hart steeds met pijn vervulde voor zijn smart.

„Weet gij dat de witte rosmarijn herinnering toovert!"

„Rosmarijn ter herinnering!" herhaalde hij, toen zij zich kalm omkeerde en met liefdevolle zorg de nederige bloem plukte tusschen haar schoonere zusters. Hij keek er naar, en onder het flikkerend licht kon ik twee groote tranen in zijn oogen zien schitteren. „Rosmarijn ter herinnering!" De woorden spraken van Engeland en van het tehuis en brachten waarschijnlijk aan zijn vermoeid hart, sterker dan iets anders het kon doen, de gedachten aan hetgeen hij had verloren.

„Rosmarijn voor herinnering!" — wij in Engeland, op duizenden mijlen afstand, spreken van de kleine plant in de beteekenis van herinnering: voor mij was met deze woorden in een oogenblik de pracht van Kamt verdwenen en ik zag zijn liefelijkste dochter de oude Kastanjeboomen vervullen met den glans harer schoonheid, de melodie harer stem. Zij werd de vleeschgeworden vrouwelijkheid, van die, welke alleen in zich weet te vereenigen: de teedere vriendin, de vrouw, de minnares. Doodelijke stilte heerschte er in den tempel, Neit-akrit had den tak rosmarijn genomen en aan haar ruiker toegevoegd, terwijl Hugh haar zwijgend gadesloeg.

Daar scheen het mij plotseling toe, of aan het verste einde van het heilige gebouw, daar waar de groote poort recht tegenover het Oosten staat, een dof maar rose licht zacht begon door te breken.

„Neit-akrit," zei Hugh na een lange stilte, „indien het uw wensch is mij dien ruiker als een zinnebeeld van geluk te geven, dan was het verkeerd, er herinnering aan toe te voegen."

„Waarom?"

„Omdat mijn herinnering is teruggekeerd sinds ik dien tak rosmarijn heb geroken. Herinnering evenals plicht, is soms koud en wreed, en haar gedaante staat nu naast die poort en wijst naar het Oosten."

„Neen, nog niet!" smeekte zij, „het is slechts het licht van de stad Tanis, die krankzinnig van blijdschap is geworden."

„Neit-akrit, herinnering fluistert, dat ik mijn trouw heb

verpand en dat ik, als ik naast u blijf staan en herinnering verjaag, de belofte verbreek, die ik aan een ander heb gegeven."

„Neen, de herauten van den dageraad hebben de trompetten nog niet geblazen, Osiris is nog goed verborgen achter de heuvelen en mijn ruiker is niet gereed. Ik heb geen tuberoos, die hartstocht en geen wit veldviooltje, dat vergeten beteekent."

„Het is niet in uw macht, Neit-akrit, het witte veldviooltje in uw ruiker te voegen, en ik...."

„En gij?"

„Ik zou het er niet bij voegen al kon ik."

„Dus wenscht gij niet te vergeten?"

„Rosmarijn, die herinnering beteekent, zal mijn meest geliefde bloem zijn. Geef mij dien uit den ruiker.... raak er eens met uw lippen aan en laat den armen dwaas dan gaan."

Ziek, verlamd, verdoofd als ik was, was al mijn hoop gericht op het schoone meisje, dat alleen Hugh van het ontzettend gevaar kon terughouden. Ik verlangde er naar haar moed te geven om Hugh alles te zeggen, en vreesde toch telkens, dat zij het zou doen, en dat hij het niet zou gelooven en dat zijn trouw aan zijn bruid hem niet zou toestaan te luisteren naar de vreeselijke aanklachten door een andere vrouw tegen haar gevormd. De oogenblikken waren kostbaar; reeds werd het morgenlicht door de verwijderde poort sterker en helderder.

„Neen! waar dient het voor?" zeide zij, terwijl zij een schrede terug deed; „gij schijnt u alles te herinneren, wat gij wenscht, — uw plicht, uw woord; de witte rosmarijn moet niet van mij komen."

„Lieve Neit-akrit, gij zijt een kind," zeide hij bijna met ruwen ernst. „Gij begrijpt het niet, — hoe zoudt gij? Ik ben een onzinnige dwaas. — Geef mij uw handen om er een kus op te drukken, — leg ze beide op mijn mond, — want ik durf ze niet in de mijne te nemen — opdat hun aanraking mij niet werkelijk zou doen vergeten...."

Rustig trok zij uit den troonhemel van bloemen, een bosje witte viooltjes en haar beide handen naar hem opheffende fluisterde zij.

„Witte viooltjes om te vergeten!"

Hij was op zijn knieën gevallen en zijn armen sloeg hij om haar bevallige gestalte, zij keerde zich naar het standbeeld

der godin, alsof zij aan het koude, onbewegelijke beeld bezieling en misschien kracht wilde vragen. Ach, zij had al haar vrouwelijk vernuft noodig; er waren honderd onzichtbare vijanden te bevechten en een, die zij meer dan eenig ander vreesde, — de andere vrouw aan wie hij trouw had beloofd. Ik denk, dat zij het moeielijk vond om tot hem te zeggen:

„Pas op, die vrouw heeft haar zoon vermoord; zij beraamt nu zelfs uw ondergang." Zij begreep dat zijn trouw hem verbood te luisteren! Haar aanklachten tot hem zouden kunnen klinken als de woorden van een vrouw, die krankzinnig is van jaloezie... en zij meende dat zij ze niet kon bewijzen, zij wist niet dat ook ik had gezien en gehoord, dat ik hier vlak bij was, een gevangen en onnut blok, een stom dier, terwijl twintig priesters — honderd, indien het noodig was — gereed waren er een eed op te doen, dat zij loog. En ik was een gevangen, hulpeloos stom schepsel — en de minuten gingen zoo snel.

Eensklaps deden de heilige herauten van Osiris op hun gouden trompetten de nadering van den zonnegod weerklinken.

In een oogwenk was Hugh opgesprongen, maar nu wilde Neit-akrit hem niet laten gaan; zij hing zich aan zijn kleeren, trok aan zijn mantel.

„Gij moet niet gaan," smeekte zij. „De tempel is donker en eenzaam.... ik ben bang, ik bid u, verlaat mij niet!"

„Neen, lieveling! gij zijt hier veilig genoeg.... om 's hemels wil, neem uw lieve handen van mijn mantel!"

„Gij zult mij niet verlaten?"

„Ik moet gaan, lieveling. Bedenk, dat ik een eed heb afgelegd! Zoudt gij een lafaard van mij willen maken?.... Neen! — gij zijt er reeds bijna in geslaagd.... wees tevreden en laat mij gaan!"

Zij liet zijn mantel los, maar kwam dichter naar hem toe en fluisterde:

„Zie ik houd u niet vast en toch wilt gij niet gaan.... gij zijt vrij! en toch wilt gij blijven.... gij hebt den geur van het witte viooltje geroken en gij zult alles vergeten, uitgenomen dat gij mij liefhebt...."

„Neit-akrit!"

„Neen, gij smeekt te vergeefsch.... lieveling, ik wil u niet laten gaan! Wat is plicht? Wat is de beteekenis van een eed, een belofte? Wilt gij weten, waarom ik van avond ben gekomen?

Ik kwam, omdat ik wist dat gevaar u buiten dezen heiligen

tempel wacht, — ik kwam omdat ik wist, dat gij mij liefhebt — en ik vertrouwde dat uw liefde u den ochtendstond zou doen vergeten; uw plicht, uw gegeven woord, alles zou doen vergeten om bij Neit-akrit te blijven."

„Vergeten? Ik heb reeds te lang vergeten. Neit-akrit, gij spreekt van gevaar; voor mij is er maar een en dat is, dat ik alles zou vergeten, — mijn mannelijkheid, mijn eer, mijn belofte, mijn woord, uw onschuld en mij alleen herinnerde, dat gij schoon zijt."

„Maar dat is alles, dat ik u vraag te bedenken," fluisterde zij zoo zacht, dat haar stem zich ternauwernood verhief boven het gelispel van de bloem, die door een koeltje heen en weer werd bewogen. „Indien ik schoon ben, dan is het, omdat Isis mij zoo heeft gemaakt, opdat gij mij zoudt liefhebben! Ik ben jong en heb al deze jaren op u gewacht omdat, al wist ik het niet, ik wenschte dat mijn schoonheid uw oogen zouden verheugen. Neen, eerst verlangde ik naar uw liefde slechts uit trots en uit wraak. Herinnert gij u de veelkleurige tor nog, die u voor het gevaar moest behoeden om uw liefde aan Neit-akrit te geven? Lieveling, ik was het die de tor wegnam. Ik wilde niet, dat gij u koud van mij afwendet; gij hebt mij mijn kroon en mijn troon ontnomen; ik wilde uw hart stelen, om het daarna in dartele wreedheid te breken; ik wierp de betooverde tor in het meer.

Toen spraakt gij tegen mij, — ik keek in uw oogen, — ik wist dat uw ziel mij behoorde.... maar.... toen vermoedde ik zelfs, mijn lieveling, dat Isis mij dubbel schoon had gemaakt, glans over mijn lichaam en mijn ziel had verspreid, want op dien dag wist ik.... dat ik u lief had!"

„Neit-akrit, heb medelijden," smeekte hij.

Maar haar armen waren om zijn hals geslagen, haar lief gelaat was vlak bij het zijne, haar oogen keken vurig in de zijne.

„Ik heb u lief," fluisterde zij.

„Wilt gij mij krankzinnig maken, Neit-akrit?"

„Ik heb u lief!"

En ver, heel ver weg verkondigden de heilige herauten van Osiris op hun gouden trompetten dat de zonnegod te voorschijn kwam achter de heuvelen van Kamt, die de vallei des doods verborgen.

„Ik heb u lief oh gij, lieveling van al de goden!"

Hugh had haar in zijn armen genomen en toen ik mijn brandende oogen sloot en bewusteloos in mijn gevangenis

neerviel, wist ik dat hij veilig was, dat Neit-akrit er in was geslaagd hem te doen vergeten.

HOOFDSTUK XXVII.

De bedreiging.

Schuifelende voetstappen, onderdrukt gefluister en zwaar ademhalen waren de eerste geluiden, die mijn versufte zinnen begroetten, toen ik weer een keer ontwaakte uit een van die vreemde en onrustige sluimeringen, waarin het geheimzinnig vergift mij tijdelijk gevangen hield.

Door het marmeren beeldhouwwerk straalde schitterend daglicht naar binnen en deed de altaarlampen bleek en spookachtig schijnen.

Mijn hoofd voelde minder zwaar en mijn oogen waren minder pijnlijk. Het scheen mij toe dat de schuifelende schreden dichter bij kwamen en toen zij naderden, hield het gefluister op. Ik was nog altijd een gevangene, maar mijn hoofd was volkomen helder en spoedig zag ik, dat twee gedaanten, in het wit gehuld, een oogenblik naast de poort waren blijven staan.

Ik spande al mijn verstand in en hield mijn adem in; tegen den muur gehurkt wachtte ik; spoedig zeide mij een verfrisschend koeltje, dat de poort was geopend dat, indien ik mijn verstand gebruikte, mijn eenige kans op bevrijding was gekomen.

Gelijk een straal van plotselinge ingeving overviel mij de gedachte, dat er misschien iemand was gekomen om te zien of het doodelijk verdoovingsmiddel zijn werk geheel had verricht, of misschien was Hugh toch in de ontzettende hinderlaag gevallen en kwam het er weinig op aan of ik gevangen was of vrij. Vervuld van de verschrikkelijkste vermoedens en voorgevoelens, had ik toch nog de kracht heel stil te blijven; ik vermoedde hoe ik er uit moest zien, indien ik werkelijk nog onder den invloed van het verdoovingsmiddel was en terwijl ik neerhurkte met mijn hoofd tusschen mijn knieën wachtte ik af.

De schuifelende voeten kwamen vlak bij mij, een koude

beenderige hand duwde mijn hoofd terug en liet het toen weer terugvallen; een gedempte stem prevelde: —

„Nog wat?"

„Ja, voor zekerheid," antwoordde een ander.

Dit was het kritieke oogenblik. Zwak als ik nu was zou nog een dosis van het vergift mij voor altijd hulpeloos maken. Ik hoorde een geluid, alsof een metalen doos werd geopend, die daarna naast mij op den grond werd geplaatst. Ik was eens een goed duiker en zwemmer geweest. Ik kon een goede zestig seconden mijn adem inhouden, de schuifelende voetstappen verwijderden zich reeds haastig van den vergiftigden dampkring. Ik kroop plat als een slang over den vloer; ik had mijn adem nu noodig — en de verdoovende geur bereikte mijn neusgaten in één vreeselijken vloed. De wit gekleede gedaanten stonden op den drempel; het doodelijk gevaar waarin ik verkeerde, gaf mij een laatste opflikkering van kracht; met een plotselinge beweging strekte ik mijn handen uit, en greep een der met sandalen geschoende voeten voor mij: de priester struikelde en lag lang uit op den grond op hetzelfde oogenblik, dat ik dezelfde schooljongenslist op zijn metgezel toepaste. Terwijl zij bedwelmd en gewond op den grond spartelden en bang geworden door den plotselingen schok op hun voeten trachtten te komen, was ik langs hen de marmeren poort uitgekropen.

De frissche buitenlucht gaf mij hernieuwde kracht, terwijl mijn vijanden waarschijnlijk den nadeeligen geur proefden, waarmede zij beproefd hadden mijn slaap tot een eeuwigen slaap te maken.

Mijn knieën knikten onder mij en ik voelde mij afschuwelijk ziek en stijf; maar ik zwoegde verder van pilaar tot pilaar, steeds den kant van den reusachtigen tempel houdend, die mij nooit zoo uitgestrekt had toegeschenen. Ik wilde de verste poort bereiken, Hugh vinden als hij daar nog was.... zoo niet... wel! als hij heen was gegaan, dan zou ik hem, nu ik vrij was, toch vinden.

De groote poort was open, uitgeput leunde ik er tegen;

„Girlie!" hijgde ik. Hij moet vlak bij den ingang hebben gestaan, want hij hoorde mij, en het volgend oogenblik had hij mij half getrokken, half gedragen in den tempel en legde hij mij neer op den vloer, met mijn hoofd tegen zijn schouder.

„Mark! in 's hemels naam, wat is er?"

„Nu is er niets," zeide ik, zoo verstaanbaar als mij slechts

mogelijk was, „nu ik je heb gevonden en je veilig zijt."

„Wat ter wereld bedoel je? Je kunt ternauwernood spreken! Je bent ziek! Laat ik je naar het paviljoen brengen — daar kan ik voor je zorgen en je kunt beproeven mij alles te vertellen."

Ik schudde mijn hoofd heftig.

„Neen, Girlie! de oogenblikken zijn kostbaar.... ik ben bedwelmd, verdoofd, opgesloten, opdat ik niet bij je zou kunnen komen om je te vertellen. Luister, Girlie....

En zoo goed ik kon vertelde ik hem alles in afgebroken zinnen. Hij luisterde zonder een woord te zeggen en zeide toen kalm:

„Hier zal Ur-tasen voor betalen. Zij kwam, Mark.... gij wist het, zaagt haar misschien.... zij sloeg haar armen om mij heen en hield mij gevangen.... Een kort poosje geleden.... glipte zij weg.... en liet mij alleen met mijn droom."

„Ur-tasen zal niet te vreden blijven nu zijn aanslag is mislukt," zeide ik, „bid God, dat hij ons geen nieuwe ontzettende en wreede list speelt."

„Gij spreekt woorden van wijsheid tot uw vriend, oh wijste van alle raadgevers," zeide een luide sarcastische stem vlak achter ons, of bezweert gij hem zijn God te bidden beschermend over zijn hoofd te waken?

Wat gij ook moogt zeggen, zeg hem dit eene, in die taal van achter de vallei des doods, dat Ur-tasen niet tevreden zal zijn te midden van een mislukking. In de taal die hij spreekt, is er niet zulk een woord als mislukking."

Hugh was opgesprongen en zag den hoogepriester van Ra vlak in het gelaat, die geruischloos van uit den een of anderen verborgen hoek van den tempel naar ons toe was geslopen.

„Wat bedoelt gij? Waarom zijt gij hier?" vroeg Hugh.

„Gij zijt wel vermetel, Ur-tasen, dat gij voor mij en mijn toorn durft staan."

„Wel vermetel, oh zoon van Ra!" antwoordde de hoogepriester van Ra terwijl hij een spottende buiging maakte. „Ur-tasen heeft nu geen reden voor vrees.... hij is een oud man en uw handen zijn machtig en sterk, en toch heeft de oude man, met een voet in het graf, u een slag gegeven die uw leven zal verpletteren, en uw mannelijkheid verdorren, en u als een zwakke en jammerende lafaard aan de voeten zal werpen van hem, wiens macht gij hebt getrotseerd."

„Wat bedoelt gij? Spreek! Gij hebt niet veel vredige oogenblikken voor u, want ik zal u ter verantwoording roepen voor het verraad aan mijn vriend gepleegd."

„Ik ben bereid den ganschen aanval van uw toorn te hooren, oh vreemdeling, die komt van den troon van Osiris.... uw raadsman heeft u zeker verteld dat Maat-kha en ik tegen u een complot hebben gesmeed. Hij zegt het, en gij gelooft het.... Ik wensch het niet tegen te spreken; wij, zij en ik, slaagden niet — en wat misdaad zij misdreven moge hebben, zij moet er voor boeten, volgens de wetten van het land. Maar meendet gij misschien, dat Ur-tasen tevreden zou zijn? Meendet gij, dat een zwakke en hartstochtelijke vrouw zich tusschen zijn plannen zou kunnen werpen? Gij waart beiden dwazen! oh gij, die u de zoon van Ra noemt en zij.... die eens prinses van Kamt werd genoemd."

„Noem haar niet, gij schandelijke priester," zeide Hugh, zijn hand opheffend, alsof hij op het punt stond den schurk te slaan; „ik verbied u haar naam te noemen!"

Maar Ur-tasen haalde de schouders op met een gedempt hoonend gegrinnik.

„Neen, ik zal haar naam niet noemen als het uw toorn opwekt, maar spoedig zal niet ik alleen het zijn, maar geheel Tanis, dat haar naam met walging in vervloeking zal uitschreeuwen."

Ik had mij met moeite opgericht en hing nu met al mijn macht aan Hugh, want ik kon zien dat hij zich met moeite kon weerhouden den ouden man op staanden voet te worgen. Maar ik voelde, dat wij, het kostte wat het wilde, moesten te weten komen wat afschuwelijke plannen hij gesmeed had; angstige voorgevoelens vervulden mij en ik fluisterde Hugh toe.

„Girlie! — terwille van haar, — zie er eerst achter te komen wat hij in het schild voert. Daarna zal ik je helpen hem te vermoorden als je wilt."

„Fluistert uw raadsman u verstandigen raad in, oh lieveling der goden? Zoo ja, volg dien dan. Gij zult kalmte noodig hebben.... indien gij kunt. Gij hebt een hopeloos spel gespeeld, de macht der priesters van Kamt te trotseeren. Ik kon u en uw roem niet vernietigen, de booze macht van Set verdedigt u; ik weet het niet, misschien is uw lichaam onkwetsbaar.... gij zijt sterk en het volk heeft u lief. Honderd priesters staan onder mijn bevel, toch zou niet een de hand aan u durven leggen. Maar gij hebt een ziel, oh, machtige zoon van Ra! een ziel, die ik, uw vijand, heb weten te martelen met zulk een uitgezochte marteling, dat ze u spoedig krachteloos zal maken. Uw ziel," voegde hij er met een luiden, zegevierenden lach aan toe, die

akelig en duivelsch klonk, terwijl hij door de uitgestrektheid van den tempel weergalmde, „gaaft gij aan haar, die schoon en groot was, geprezen boven allen. Weet gij waar zij nu is, oh, lieveling der goden? Een gevangene in de handen van de priesters van Isis, die haar grepen nog binnen het gebied van den tempel der goden, terwijl uw kussen nog warm op haar lippen waren."

„Gij liegt", siste Hugh met gesmoorden toorn, hij hief zijn hand op en gaf den kwaadsprekenden priester een leelijken klap op zijn gezicht, zoodat bloeddruppels langs zijn magere wangen druppelden.

„Gij liegt!"

„Neen! Gij weet wel, dat ik niet lieg," antwoordde Ur-tasen, die geen vin had verroerd onder de ontzettende beleediging. „De priesters van Isis hadden de vrouwen van prinses Neit-akrit bij het ochtendgrauwen buiten den tempel zien staan. Zij waarschuwden mij en ik gaf bevel goed acht te geven. Osiris had nog geen lange reis aan het uitspansel gedaan, toen zij uit de poorten van het heilig gebouw een vrouw zagen sluipen. De priesters van Isis wachtten.... zij nam bij de poort afscheid van haar minnaar.... Zij zagen alles.... de wetten van Kamt zijn streng voor de zonde der onkuischheid, en een zonde binnen den tempel bedreven is dubbel misdadig.... die vrouw was Neit-akrit, Prinses van Kamt. Voordat haar vrouwen haar konden bereiken was zij een gevangene en wacht nu haar oordeel af voor de misdaad, welke zij heeft bedreven."

Maar als een krankzinnige was Hugh op hem toegesprongen en zijn krachtige handen hadden den ouden priester bij de keel gegrepen.

„Man, gij zijt waarlijk vermetel," fluisterde hij hem in het oor, „met zulk een verhaal voor mij en mijn troon te staan! Weet, dat, indien dit verhaal waar is, indien gij of uw priesters een haar van het hoofd van prinses Neit-akrit krenken, ik u zal dooden waar gij ook staat."

Ur-tasen bewoog zich niet, zijn oogen puilden alleen uit de kassen en zijn lippen gingen van elkaar, want de greep om zijn keel moet zeer vast zijn geweest. Eindelijk begon hij met benauwde stem, die gaandeweg sterker en vaster werd, toen Hugh hem minder vast beetgreep.

„Dood, oh zoon van Ra! — Dood! indien gij het wilt. Meent gij dat ik mij maar eenigszins zou weren? Of mijn priesters ter hulp zou roepen? Er zijn er honderd binnen het bereik van mijn stem en toch, zie! ik verhef mijn stem niet eens. Dood mij!

Hoe blij zou ik sterven, wetende dat mijn dood ten laatste uw ondergang had bewerkt, nadat ik er in geslaagd was uw ziel te vernietigen. Ah! ik geloof dat wij nu gelijk zijn, oh lieveling der goden, die met uw machtige hand den ambtsstaf van den hoogepriester van Ra hebt gebroken. In ruil voor den staf heb ik uw hart gebroken en ik zal gelukkig sterven wetende, dat wat gij het meest liefhebt op de wereld, meer veracht meer beklagenswaardig zal worden, dan Kesh-ta de slavin, die gij rukte uit de klauwen van het onverbiddelijk recht van Kamt. Neen, waarom aarzelt gij? In den naam van Ra, uw heer, en Osiris, wiens lieveling gij zijt, sla, oh, gezant der goden! sla! en met den slag, die het bloed doet vloeien van den hoogepriester zelfs in den tempel, die er door ontheiligd zal worden, zullen misschien het volk van Kamt, en de priesters van hun goden ontwaken uit de betoovering, die gij door uw hekserij over hen hebt geworpen. Sla! Want verder dan die eene daad van bruut geweld zijt gij machteloos! Neit-akrit is een gevangene in de handen van de priesters van Kamt, verborgen voor aller oogen, weet niemand waar zij is. Haar zonde wordt in dit land niet in openbare zitting behandeld, evenmin hoort iemand het vonnis over haar uitspreken..... Maar morgen zal zij, die eens de schoonste in oud Kamt was, blind, verminkt, gekneusd door de straten van Tanis het medelijden vragen van den voorbijganger, en met verachting zal men medelijdend haar na wijzen, en zeggen. „Het is Neit-akrit, een prinses van Kamt, die zelfs binnen den tempel van de goden zondigde!" Gij moogt slaan, oh lieveling der goden, want in het graf, waar mijn gebeente rustig de terugkeer van mijn ziel zal afwachten, zal er vreugde en blijdschap zijn bij de gedachte, dat gij, hoe machtig gij moogt zijn, lieveling der goden en aangebeden door geheel Kamt, niets kunt doen om haar van haar oordeel te redden."

Langzamerhand hadden de handen van Hugh de keel van den priester losgelaten. Ik kon zien dat zijn heftige woede voorbij was; hij was zoo bleek als de dood, zijn oogen gloeiden alleen van een onheilspellend vuur, en hij hield de armen vast over zijn borst gekruisd. Hij wachtte met schijnbaar geduld, totdat de hoogepriester ophield met spreken, toen zeide hij heel kalm:

„En denkt gij werkelijk, oh machtig priester van Ra, dat de gebeurtenissen zich zullen afspelen als gij ze sluw hebt beraamd?

Acht gij het werkelijk zoo gemakkelijk uw macht tegenover

de mijne te plaatsen en overwinnaar te blijven? Werkelijk, ik beklaag u, u en uw blinde dwaasheid. Gij komt hier kalm en zegevierend voor mij om mij te zeggen dat zij, die ik aanbid, een gevangene is in uw handen, dat zij die voor mij gelijk is aan eene godheid, gehoond en belasterd zal worden, door goddelooze priesters onteerd, neen erger gemarteld en dan zegt gij kalm dat ik niets kan doen om haar van haar oordeel te redden. Ik, de vreemdeling, die de ontoegankelijke barrières, die sinds vijf duizend jaren de geheimen van Kamt verborgen hebben gehouden, heb door gebroken, ik kan niets doen om mijn geliefdsten schat te redden? Wel, misschien niet! Misschien vreezende, dat het een of ander ontzettend oordeel u zou overvallen voordat gij tijd hadt uw misdadig besluit ten uitvoer te brengen, hebt gij misschien reeds de hand durven leggen op mijn godheid. Ja, dan hebt gij gelijk. Zelfs ik kan het verleden niet ongedaan maken, ik kan haar niet redden van haar oordeel! Maar hebt gij gedacht aan wat daarna zal gebeuren, oh machtige priester van Ra?"

„Daarna?" vroeg hij kalm de schouders ophalende.

„Ja! Daarna! Denkt gij misschien dat ik na in mijn woede u en uw verachtelijk lichaam in duizend atomen gebroken, in den donkersten hoek van de vallei des doods te hebben gezonden ik de uiterste boete van de wetten van Kamt zou toelaten, en aan uw dwalende ziel het geluk zou toestaan, mijn verschrompeld lichaam te zien verdorren van gebrek, rottende onder de klauwen der roofdieren van de woestijn? Of meent gij dat ik huiverend van een misdaad, door de steden van Kamt zou dwalen, als een gebroken en ellendige lafaard? Zijt gij vergeten wie en wat ik ben, oh, machtige priester van Ra, als gij denkt dat ik iets van *u* zou vragen? Zijt gij vergeten, dat ik de harten van Kamt en van zijn priesters in den palm van mijn hand houd en hun trouw aan mijn voeten, „dat ik van de ontoegankelijke hoogten van mijn troon, gebouwd op de liefde of het bijgeloof van het volk, niet vraag, maar *beveel* nooit een vinger te durven leggen op prinses Neit-akrit, niet toe te staan, dat een ademtocht van laster de reinheid van haar naam raakt. En indien gij in uw aanmatiging er soms van droomt aan mijn bevelen ongehoorzaam te zijn en zoudt denken dat gij mij in de gewijde gebieden van uw tempels kunt trotseeren, dan zeg ik u voor het eerst en voor het laatst, Ur-tasen, neem u in acht! Want niet alleen op uw nietig lichaam zal mijn toorn neerkomen, niet alleen mijn hand zal neerkomen op uw verzwakte

schouders, maar mijn stem, die nu Kamt half gek maakt van vreugde, zal zich verheffen om gedachten van kwaad en van bloed in zijn volk te doen ontbranden; de ban van mijn toovermacht zal boven hun hoofd zweven, fluisterend van moord, van bloedschande en van ontwijding; een nevel van bloed zal voor hun oogen zijn en van Tanis tot Net-amen, van Men-ne-fer tot Khe-me-nu, zal ik de nieuwe profeet van het kwaad, de brandende toorts van een bloedige revolutie voor mij uitdragen. En gij die machtig zijt, gij die rijk zijt, en bovenal gij die u heilig waant, verbleek en beef! want ik zal tot het volk, dat mij volgt spreken van ontheiliging en ontwijding! Ja, zelfs, ik, die gisteren sprak van barmhartigheid en gerechtigheid! En het volk van Kamt zal mij volgen, Ur-tasen," voegde hij er aan toe, en toen hij zich in zijn volle lengte oprichtte, scheen hij reeds boven den door schrik bevangen man uit te steken als de een of ander door het booze bezielde profeet. „De mensch is steeds bereid te luisteren naar de stem, die hem terugroept naar zijn oorspronkelijken aard van wild beest, zij zullen mij volgen en krankzinnig van woede worden, dorstende naar een slachting, naar moord en naar bloedvergieten; zij zullen de heerschers van hun troon slingeren, hun tempels vernietigen, en hun graven ontwijden! En gij, Ur-tasen, die de belichaming zijt van die priesterschap, die het volk van Kamt in bijgeloovige onwetendheid hebt gelaten, tegen u en uw priesters zal de verachting, de verfoeïing, de smaad gericht zijn. Geslagen en geminacht zult gij aan den voet van den troon van uw god staan, als door schande op de kaak gesteld; mannen, vrouwen en kinderen zullen u toeschreeuwen, zullen met minachtende vingers, die nog druipen van bloed, naar u wijzen, en in het land, waarover gij hebt hopen te regeeren, zult gij een man zijn broeder zien dooden, een vrouw haar kind, een kind zijn ouders; gij zult onteering en diefstal en ontwijding algemeen zien, gij zult hongersnood en pest zien. En als elke duimbreed grond van het land geplunderd zal zijn van gerst en haver en elke tempel ontwijd als het volk van Kamt zal zijn gedaald tot het peil van het wilde beest, dan zullen zij op één woord van mij, met bovenmenschelijke inspanning, oorlog tegen de natuur zelf zetten en stuk voor stuk iedere plank van die barrière wegrukken, welke gij en uw priesters rondom hun land hebt gebouwd; zij zullen paleizen en tempels omlaag halen, marmeren pilaren en stoepen van albast neerslingeren, het machtig koningrijk aan vier kanten in brand steken, totdat

er geen steen op een steen blijft staan en zij zullen in een groote, brandende verwoesting eindelijk hun regeerders en hun priesters begraven, hun roemrijke geschiedenis en hun onedele schande."

Bijgeloof en schrik hadden den hoogepriester steviger bij de keel gegrepen dan de vingers van Hugh het hadden gedaan. Hij werd steeds bleeker; zijn lippen waarvan nog een paar druppels bloed langzaam afdruppelden, begonnen te beven en te trillen en een paar maal strekte hij, als om genade smeekende, zijn armen naar Hugh uit.

Hugh speelde een vermetel spel. De vrouw, die hij lief had was in een ontzettenden toestand en het houvast, dat hij op het volk had, was uitsluitend gebouwd op bijgeloof en mysticisme. Het scheen mij toe dat ik op een afstand in den tempel kreten van ontzetting hoorde en ik dacht witte en spookachtige schaduwen verschrikt heen en weer te zien loopen.

Hugh sprak niet meer, maar de machtige echo van zijn stem hing nog tusschen de pilaren, de hoogepriester had het gelaat in zijn handen verborgen. Hij bleef een poos stil, worstelende tegen zijn eigen angsten, daarna vernamen wij zijn stem, heesch en bevend, zacht fluisteren.

„Wie en wat zijt gij?"

„Iemand die slechts één woord, één belofte heeft," antwoordde Hugh, „die nooit spreekt dan van hetgeen hij kan vervullen."

„Gij zijt de ziel van Set, de macht van het kwaad, neergedaald op aarde om verdriet te brengen."

„Ik bracht vreugde en geluk toen ik kwam; op uw hoofd rust de last van verlatenheid en leed."

„Ik heb niet gezondigd," zei hij bijna smeekend. „Neitakrit is nog veilig — een kostbare borgtocht in mijn handen," voegde hij er aan toe, toen hij de plotselinge uitdrukking van verlichting op het gelaat van Hugh waarnam, „datgene wat voor u het dierbaarst is en gij toch hebt overladen met leed."

„Noem haar niet, Ur-tasen," viel Hugh in, „zij is even rein en heilig als de goden, wier beeld gij aanbidt."

„Neen, ik had geen kwade gedachten omtrent haar," antwoordde Ur-tasen zeer ootmoedig, „ik sprak van leed; gij kunt niet bevelen dat zulk een ontastbaar iets van haar pad verwijderd blijft. Gij hebt er een eed op gedaan Maat-kha te trouwen, zoolang zij leeft kan uw liefde voor een ander slechts smart en schande brengen. En Maat-kha zal leven.

Niemand dan uw raadsman zag haar de booze daad doen! — zal hij haar aanklagen voor den ontzaglijken rechterstoel van Kamt?"

„Gij hebt gezegevierd, oh lieveling der goden," voegde de hoogepriester er eensklaps met zonderlinge levendigheid aan toe. „Zie, ik die u en uw macht heb getrotseerd, ben de nederigste van uw slaven; en toch, hoe machtig gij zijt kunt gij, zoolang gij in het land van Kamt zijt, niets aan uw lot en het hare veranderen! Gij zijt gehuwd met een moordenares en Neit-akrit kan niet op den troon van Kamt zitten. Door de herinnering aan u zal zij met geen ander trouwen; treurende zal zij zich om troost tot de goden wenden en een toevlucht zoeken tegen een schuldige liefde door de beloften eener priesteres van Ra. Neen!.... wat kunt gij doen?.... gij zijt machtig!.... maar pas als al de goden van Kamt onttroond zijn en al hun tempels ontheiligd, zult gij de banden kunnen verbreken, die u aan Maat-kha verbinden of in de hand van Neit-akrit den scepter eener koningin kunnen plaatsen."

De hoogepriester zweeg weer en nog eens peilden zijn scherpe oogen die van Hugh. Wij hielden elkaar stevig bij de hand: ik geloof, dat wij beiden de eind-crisis voelden naderen van ons vreemd avontuur.

„Gij zijt machtig, oh lieveling der goden," fluisterde Ur-tasen zoo zacht, dat wij hem ternauwernood verstonden, „gij zijt groot en het volk van Kamt aanbidt u — en ik, de machtigste van het land, machtiger dan eenige Pharaoh — want ik regeer over de dooden zoowel als over de levenden — ik kruip aan uw voeten. Roep het volk van Kamt op!.... laat hen in honderden en duizenden en tienduizenden komen! Laat hen naar Men-ne-fer komen — om te zien, hoe de hoogepriester van Ra nederig knielt voor den gezant der goden en met zijn handen de sandalen vastbindt van den vreemdeling....

Het is een groot en schitterend feest," voegde hij er met toenemende levendigheid aan toe, toen hij merkte, dat Hugh en ik in een oogwenk hadden begrepen, wat in zijn hoofd omging. „De uitgezochtste voorwerpen van het land zullen den tempel van den god versieren.... In het midden van het heiligdom op een gouden troon zal, omringd door de priesters van Ra, hij staan, die de lieveling der goden is.... het feest zal groot en prachtig zijn, maar smart zal in het hart van het volk van Kamt zijn. — Want de zoon van Ra, de gezant van

den allerhoogste.... zal naar het hemelsche land terugkeeren... vanwaar hij kwam."

Hugh zeide geen woord; ik las in zijn oogen het ontwaken van een groote hoop — groote vrede en verlichting; hij begreep, dat de hoogepriester uit eigen beweging om datgene vroeg, waartoe Hugh de macht niet had hem te dwingen.

„Maar in het hart van het volk van Kamt," voegde Ur-tasen er ten slotte aan toe, „zal voor altijd de herinnering blijven aan hem, die voor het eerst in de gerechtszaal van Men-ne-fer sprak van barmhartigheid en waarheid en 's avonds, als Isis hoog aan den hemel staat en banden van een tehuis en liefde mannen en vrouwen samenbrengen, zullen zij spreken van hem, die de lieveling der goden was, die het land achter het blauwe gewelf des hemels verliet om voor eene wijle in Kamt te wonen. Dan zal Maat-kha, voor den tweeden keer weduwe, weenen over haar zonde en Neit-akrit, koningin van Opper- en Neder Kamt, zal waarheid en recht verspreiden over het volk, terwijl zij blijft denken aan de teedere herinnering als aan een gelukkigen droom, — de herinnering, waaraan noch smart noch schande verbonden zal zijn."

Hij was op zijn knieën gezonken — als een nederige, kruipende smeekeling, zijn geschoren kruin rustte op den grond aan de voeten van Hugh, die hij kuste als elke lage slaaf.

„Mark, oude jongen, dit is een gelukkige bevrijding, vindt je niet?"

„Wensch je te gaan, Girlie?" vroeg ik.

„Hoe kan ik blijven? Deze man zegt het zooals het is, ik ben met Maat-kha getrouwd, mijn liefde kan slechts leed brengen aan haar, die ik aanbid, schande misschien — en ik, —" voegde hij er met een zucht aan toe. „Ik zou nu niet hier kunnen leven zonder haar, terwijl ik een gevangene in dit land ben.... Als ik heengegaan zal zijn.... denk ik.... dat wij beiden zullen vergeten."

„Luister, Ur-tasen," zei hij na een poosje, „ik heb nog veel tegen u te zeggen. Zorg er voor, dat de prinses, die gij hebt beleedigd, met eerbied naar haar paleis wordt gebracht. De priesters, die de hand op haar hebben durven leggen moeten ootmoedig aan haar voeten kruipen, totdat zij zich verwaardigd heeft hen te vergeven; indien zij hen een straf wil opleggen zie er dan op toe, dat die ten uitvoer wordt gebracht, welke ze ook moge zijn.... Wanneer dit gebeurd is, ga dan terug

naar Men-ne-fer.... Ik zal later met mijn raadsman volgen.... In uw tempel zal ik weer met u spreken."

„Dan.... stemt gij toe, oh, lieveling der goden?" fluisterde Ur-tasen zonder op te durven zien.

„Ik weet het niet! Bedenk .... dat ik mij tot niets verbind... Ik kan niets zeggen.... Maar ik zal blij zijn te zien, wat gij zult doen om goed te maken, wat gij aan prinses Neit-akrit hebt misdaan; ik moet nu met mijn raadsman spreken."

„Wilt gij de dienaren van den tempel toestaan u naar het paleis te vergezellen? De Pharaoh is dood — Maat-kha is koningin, en gij zijt de heilige Pharaoh, daar gij haar man zijt."

„Neen, ik wensch nu alleen te zijn met mijn raadsman. Ga, Ur-tasen! 't Is het best dat gij, die getuige waart van haar misdaad, Maat-kha zegt dat ik alles weet."

„Ik ben steeds bereid uw bevelen te gehoorzamen, oh lieveling der goden, en gij hebt in geheel Kamt geen nederiger slaaf, dan Ur-tasen, den hoogepriester van den allerhoogste."

Met moeite richtte hij zich op: hij scheen een gebroken, oud man. Toen hij na nog een diepe buiging zich verwijderde zagen wij, dat hij niet langer recht op liep, dat de vernedering zijn lange gestalte had gebogen en het volle gewicht zijner jaren op zijn schouders had geplaatst.

HOOFDSTUK XXVIII.

Het vertrek van Tanis.

Dienzelfden namiddag vertrokken wij naar Men-ne-fer. Tanis moest haar bruidsversieringen afleggen en zich in zand dompelen. Den geheelen dag liepen de schrijvers van den tempel de straten op en af en riepen zoo hard zij konden den dood van den heiligen Pharaoh uit; dat hij gestorven was aan zijn vele kwalen, in de armen van de priesters van Isis, die geholpen hadden zijn sterven te verzachten; zijn moeder, gebroken door smart, kon niet worden overgehaald zijn levenloos lichaam te verlaten en zou te Tanis blijven, totdat het ingewikkeld proces van het balsemen zou zijn verricht, de doode Pharaoh

gereed zou zijn naar Men-ne-fer vervoerd te worden voor de begrafenisplechtigheid.

Hugh had zwijgend toegestaan dat dit bericht over den dood van den Pharaoh werd verspreid. Hij verlangde haar, die reeds zijn vrouw in naam was, niet openlijk te beschuldigen en haar over te leveren aan het wreede recht van haar land. Zij leed ongetwijfeld reeds genoeg. Hugh wilde haar niet zien en zij wist dat hij haar misdaad kende.

Toen wij afscheid hadden genomen van het mooie Tanis, gleed onze boot langzaam langs het kanaal, beiden meenden wij op de hoogte waar het koninklijk paleis stond een gedaante in het zwart gehuld te zien staan, die scherp afstak tegen den witten achtergrond en de armen smeekend uitstrekte naar onze snel zich verwijderende boot.

Tanis in rouw had ons vertrek niet met afscheidskreten willen begeleiden, evenmin wist de sneeuwwitte stad, coquet in haar bruidstooi, dat de zoon van Ra haar verliet om nooit meer terug te keeren.

Hugh had geen oogenblik geaarzeld. Hij verlangde te vertrekken en ik moet bekennen, dat niet de minste spijt mij vervulde dit vreemde exotische land voor altijd te verlaten.

„Wij zullen onze voorwaarden aan Ur-tasen stellen," zeide Hugh; „en ik verzeker u, dat wij op onze terugreis geen enkele ontbering zullen kennen."

„Zijt gij blij te vertrekken?" vroeg ik.

„Heel blij," antwoordde hij ernstig. „Zij zal gelukkig zijn.... en beiden zullen wij vergeten."

Zoo lang wij konden, bleven wij naar de witte stad kijken, totdat zij gaandeweg nevelachtig en schemerig werd en eindelijk, bij een bocht in het kanaal, een dikke bos papyrus gras haar geheel aan ons oog onttrok; toen leek het mij zelfs dat de echo van sistrum en harp, de vreemde liederen der priesteressen van Isis nog altijd in de lucht zweefden.

De reis van Tanis naar Men-ne-fer was lang. Twee nachten brachten wij onder den troonhemel van onze boot door, in slaap gesust door het rhythmisch geklots der roeispanen en de eentonige liedjes der bootsmannen. Den derden nacht voeren wij het paleis van Neit-akrit voorbij. Er was geen maan, er heerschte diepe duisternis in het rond; het marmeren paleis stak ternauwernood af tegen het zwart uitspansel, alleen de reusachtige sphinxen schenen fronsend in de duisternis op ons neer te zien. Er zweefde een warm koeltje in de lucht en toen de boot snel

voorbij gleed, slaakten de groote fuchsiaboomen een langen en zwaarmoedigen zucht. Wij spraken geen van beiden, maar bij het schemerachtig licht van de lamp aan den achtersteven kon ik zien, dat Hugh lang tuurde naar dat spookachtige paleis, die fuchsiaboomen, waarbinnen hij zijn aardsch paradijs had begraven.

Wij naderden Men-ne-fer in den vroegen morgen en na een poos rust te hebben genomen in het paleis, begaven wij ons op weg om Ur-tasen in den tempel van Ra te ontmoeten.

Ik vond hem veel verouderd en zorg had menige rimpel meer op zijn gelaat gegroefd. Hij kwam Hugh opgewekt te gemoet, maar knielde nederig op den grond, afwachtende of hij wat zou zeggen.

„Waar is prinses Neit-akrit?" vroeg Hugh.

„Hedennacht zal haar boot haar paleis hebben bereikt, waar ze besloten heeft te blijven totdat de begrafenisplechtigheden van den gestorven Pharaoh zijn afgeloopen; dan zal zij te Men-ne-fer komen," antwoordde de hoogepriester, ootmoedig, bijna fluisterend.

„En de priesters, die de hand op haar dorsten leggen?"

„Zij wachten haar vergiffenis af in het gewelf onder den tempel van Isis. Maar ik twijfel er niet aan of Neit-akrit zal ze verleenen."

Hugh ademde verlicht. Er was geen twijfel aan. Ur-tasen had zelfs niet aan trotseeren gedacht, bovendien bemerkten wij, dat hoezeer hij den lieveling der goden ook haatte en vreesde, hij hem niet wantrouwde.

„Wat weet gij van het land, dat achter de poorten van Kamt ligt?" vroeg Hugh eensklaps na een korte stilte, gedurende welke hij de gedaante van den knielenden hoogepriester met een minachtend gefrons had opgenomen.

„Ik weet niets, oh lieveling der goden. Ik verlang het ook niet te weten, wat ik ook nu en dan in mijn droomen vermoed mag hebben. Nooit is de voet van een mensch de vallei des doods doorgegaan die daarna nog leefde."

„Toch kwam ik. Weet gij vanwaar?"

„Gij hebt het gezegd! Van den voet van den troon der goden."

„Ja. En daarheen zal ik teruggaan, het hart van het volk van Kamt meenemend. Luister nu naar mijn bevelen en het zal goed voor u zijn er op toe te zien, dat zij onvoorwaardelijk worden opgevolgd. Kies onder uw priesters hen, die gij kunt vertrouwen, zooals gij uzelf vertrouwt, die evenals gij weten,

dat er achter de vallei des doods nog een ander land ligt en zeg hun, dat ik het wil bezoeken. Beveel hen zich te verzekeren van acht sterke ossen en twee lichte maar ruime wagens, voor elk moeten vier ossen gespannen worden. Deze beesten en karren moeten neergelaten worden door de poort van Kamt in de vallei des doods. De priesters, die gij zult hebben uitgekozen, moeten de wagens laden. In een moeten zij zestig waterflesschen plaatsen, elk twee maten water bevattende en twee waterflesschen, elk drie maten wijn inhoudende; twee zakken gedroogde dadels en vijgen en vijf potten gedroogde visch en ganzevleesch; de andere wagen moet opgestapeld worden met oliekoeken, gerst en gedroogd gras, zooveel als de vier ossen gemakkelijk kunnen trekken. Als de wagens gereed en geladen zijn, laat uw priesters dan een goede koe uitkiezen en aan een der wagens binden. Bij het aanbreken van den dag zult gij mij en mijn raadsman naar de poorten van Kamt vergezellen, gij zult u zelf eerst neerlaten in de vallei des doods, voordat ik u volg. Gij zult mij door de woestijn vergezellen tot aan de rots van Anubis, waaraan ik u, indien gij maar eenigszins ongehoorzaam zijt geweest of mij hebt bedrogen, zal vastketenen om u langzaam van gebrek te doen omkomen temidden van het verscheurend gedierte. Maar als gij mijn bevelen stipt hebt opgevolgd kunt gij terugkeeren; uw priesters kunnen in dien tijd de wacht voor u houden."

De hoogepriester bracht niets in het midden, maar vroeg alleen kalm:

„Zijn dit al uw bevelen, oh, lieveling der goden?"

„Alle wat mijn reis daarheen betreft. Voordat ik vertrek zult gij verkondigen van den voet van het altaar van uw god, dat ik, hun afgezant, ben terug gekeerd naar de plaats vanwaar ik kwam, dat mijn zending onder het volk van Kamt is volbracht; want dat ik op bevel van Ra zelf kwam om barmhartigheid te brengen in hun wetten. Noch man noch vrouw zal voortaan meer levend buiten Kamt worden geworpen om van gebrek om te komen in de woestijn; noch man noch vrouw zal, voor welke zonde of misdaad ook, marteling of verminking ondergaan. Dit zult gij afkondigen van het binnenst heiligdom van Ra, terwijl ik, gereed tot vertrek, in het achterste gedeelte, dat naar de poorten van Kamt voert, zal luisteren of gij doet wat ik zeg. Wanneer gij dat gedaan zult hebben, moet gij het volk zeggen, dat ik hun een laatste wensch op het hart druk, Neit-akrit hun koningin te eeren en eerbiedigen, zij, die Ra zelf, door mijn

mond, heeft uitgeroepen tot uw koningin, zoolang ze leeft, of zij een echtgenoot neemt of niet. Zij zal de eenige en machtige Pharaoh zijn, slechts op haar hoofd zal de dubbele kroon van Kamt rusten."

Het gelaat van Ur-tasen verhelderde. Het was duidelijk, dat Hugh niet bevreesd behoefde te zijn, dat deze laatste toevoeging niet onvoorwaardelijk zou worden opgevolgd. De hoogepriester van Ra was ondanks alles nog onder de betoovering van de schoone Neit-akrit.

Er was niets meer te zeggen; wij verlieten den tempel van Ra om nog een laatsten blik te werpen op het land, dat wij zoo schoon hadden gevonden.

Ik was blij het te verlaten; de vergulde kooi was een onduldbare gevangenis geworden,.... maar het was een afscheid en alle afscheid is droevig. Het volk van Men-ne-fer wist niet, dat hun afgod hen ging verlaten; ofschoon de dood van den Pharaoh uiterlijke somberheid over de stad had geworpen, poogden zij niet hun geestdrift, hun vreugde te verbergen, hem in hun midden te hebben, die de lieveling der goden was.

Het beeld van Kamt op dien dag staat het levendigst in mijn geheugen. De zon was verblindend helder en Men-ne-fer — prachtig Men-ne-fer met zijn rose-getinte paleizen, zijn tempels en tuinen en marktpleinen — spreidde voor onze droevige oogen al den glans van zijn schoonheid uit. Het vorstelijk paleis, waar op de treden van den stoep de bleek-rose flamingo's traag in de hitte van den middagzon op en neer liepen, het breede kanaal, aan beide zijden omzoomd door een reeks marmeren paleizen, de markt, waar reusachtige stapels granaatappels een schitterend oranje en rood tegen het blauw en groen van water en geboomte wierpen, en bovenal de stille en onmetelijke gerechtshal, met haar grooten, marmeren troon, vanwaar ik nog den harden, sarcastischen lach van den dooden Pharaoh meende te hooren en het gekrijsch van zijn apen.

Een paar maal zag ik de oogen van Hugh met een onuitsprekelijk verlangen naar het Oosten gekeerd aan gene zijde van het kanaal, waar te midden van fuchsiaboschjes het witte paleis stond, het terras met zijn turkooze blauwen hemel en zijn marmeren vloer, waar Sen-tur loom de ibissen najoeg.

Hij was besloten haar niet meer te zien.... Het afscheid zou misschien gemakkelijker te dragen zijn.... Er was niet

aan te twijfelen dat alles ten bestwil was. Zij zou weer gelukkig zijn als zij wist, dat hij voor altijd was vertrokken naar het land der droomen.

HOOFDSTUK XXIX.

De rosmarijn ter herinnering.

Nog een beeld — het laatste — in het prachtig panorama, dat onophoudelijk aan onze oogen voorbij was gegaan, sinds wij als het ware bezit hadden genomen van dit schoone land — het beeld van Kamt in rouw, afscheid nemend van hem, die de lieveling was der goden.

Hugh had harde voorwaarden gesteld aan den hoogepriester van Ra. Hij had de dieren en voorraad voor de reis door de woestijn gevraagd en Ur-tasen's eigen persoon als borgtocht van zijn goede trouw. De hoogepriester had nederig, zonder een enkel woord, in alles toegestemd en nu twee dagen later in den avond, terwijl wij, gehuld in onze donkere mantels, gereed voor de thuisreis door de woestijn achter het zware, zwarte gordijn stonden, op dezelfde plek achter het altaar van Ra, vanwaar wij een eersten blik kregen op de pracht van Kamt, maakte Ur-tasen zich gereed de laatste bevelen van Hugh te gehoorzamen.

De ossen waren gekozen; wij hadden de wagens onderzocht en de levensmiddelen die alle in de breede gangen stonden, welke naar de groote koperen poort voerden en nu sloegen wij den hoogepriester gade, van de plek waar wij stonden, en zagen dat hij naar den geweldigen gong liep, den klopper nam en het metaal sloeg, zoodat het geluid ver buiten de poort van den tempel weergalmde. Driemaal sloeg hij op den gong, daarna heerschte er stilte in het heilig gebouw; maar slechts voor een oogenblik, want spoedig drong van de stoet, die zich gereed maakte voor de avondrust na een dag van arbeid, het geluid van snel naderende voetstappen, van haastig gefluister tot onze ooren door. Het volk van Men-ne-fer hoorde den oproep, die hem beval naar den tempel van Ra te komen en gehoorzaam, half angstig, dat zij geroepen waren booze tijdingen te vernemen,

verlieten zij haastig hun woning en stroomden naar het heiligdom van den god.

Ur-tasen had zich teruggetrokken naar den voet van het beeld van Ra; daar wachtte hij, totdat het uitgestrekte gebouw gevuld was met menschen; de lampen wierpen een onzeker licht en deden slechts hier en daar in schitterend relief het blauw en groen email op de pilaren uitkomen. Mannen, vrouwen en kinderen lagen voorover gebogen op den grond. Wachtend totdat de hoogepriester zou spreken. De wazige sluier was opzij getrokken, zoodat allen de majesteit van den god konden zien, aan den voet van de treden van het altaar zetten de blinde priesteressen een eentonig, somber lied in.

Toen het reusachtig gebouw van het begin tot het eind gevuld was met neergebogen gedaanten begon Ur-tasen te spreken.

„Oh volk van Kamt, aanschouwt de majesteit der goden. Zij die uw hart met blijdschap hebben vervuld, hebben nu droefheid over het land uitgestort! „Gij zijt machtig, oh Ra, en machtig is uw zoon! „Gij zijt groot, Osiris en groot is uw lieveling! Oh volk van Kamt, ziet op naar het gewelf des hemels, en zoekt daar te midden van de ontelbare lampen, die de hand van Phtah, in het uitspansel ontsteekt, naar het gelaat van hem, die de afgezant der goden was!

Volk van Kamt, zie opwaarts naar het uitspansel en 's nachts als Isis schijnt, rein en mild, denk dan aan hem, die de lieveling der goden is!

Oh volk van Kamt, ziet in uw hart want daar alleen zal in de toekomst het beeld van hem wonen, die de zoon van Ra is!"

Met ontzag vervuld, niet begrijpend, werden achtereenvolgens de hoofden opgeheven en duizenden angstige oogen tuurden omhoog door de duisternis.

„Oh, volk van Kamt, treur niet! Hij die de lieveling der goden is, heeft te midden van u allen gewoond! Hij gaf u vreugde en geluk, hij sprak tot u van barmhartigheid en van liefde! maar de goden omhoog hebben hem noodig, zij hebben hem geroepen en hij is gegaan!"

Er volgde een lange, algemeene kreet; de smart en teleurstelling, die er in opgesloten lag was onmiskenbaar. Ik voelde mij gedrukt en droevig, alsof ik mijn eigen begrafenis bijwoonde. Ook het gelaat van Hugh was bleek en strak. Het is hard hen te verlaten, door wie men innig wordt bemind en heen te gaan op het toppunt van zijn populariteit.

De hoogepriester had een poos gewacht, totdat de uitingen van smart eenigszins waren verminderd, toen voegde hij er aan toe:

„Oh, volk van Kamt, de lieveling der goden is vertrokken.

„Bedenkt dat zijn geest nog rondom ons zweeft!

„Bedenkt de vreugde, die hij u gaf en gehoorzaamt zijn bevelen. Voor zijn vertrek zeide hij aan mij, den nederigen dienaar van Ra, onzen god, zijn vader, zijn wenschen en verzocht mij die aan u, zijn volk over te brengen. Hij als uw bestuurder en uw koning, heeft als zijn opvolger op den troon benoemd Neit-akrit, de zeer geliefde uit het huis Usem-ra, en hij heeft bevolen, dat Maat-kha, thans tweemaal weduwe, zich aan den dienst van Ra zal wijden, terwijl gij Neit-akrit zult gehoorzamen, zooals gij het hem zoudt doen. Zij zal over u regeeren, zij, de heilige Pharaoh, door hem begiftigd met de volkomenste macht; en alleen op haar hoofd zal de dubbele kroon van Kamt rusten, die ik, de hoogepriester van den allerhoogste, den al-scheppenden Ra, op haar hoofd zal zetten."

Ur-tasen had zijn plicht gedaan. Hugh kon tevreden zijn. Neit-akrit zou in waarheid koningin zijn, en na de uitroeping aan den voet van hun meest geliefden god, zou het volk van Kamt haar oprecht eerbiedigen en eeren.

Hierna las Ur-tasen een korte proclamatie voor, waarin de andere beloften waren neergelegd, die hij Hugh had gedaan; het vernietigen van de straf der uitbanning, het beslist ophouden van elke verminking. De blinde priesteressen begonnen weer te zingen, en uit de vier hoeken van den tempel stegen wolken wierook omhoog; de priesters van Ra hadden zich rondom de treden van het altaar verzameld, zij offerden een laatste gave ter eere van hem, die was heengegaan.

Eensklaps scheidde zich uit een verwijderde groep een eenzame gedaante af. Ik herkende ze niet dadelijk, maar Hugh kreeg een schok en ik wist wie het was.

Langzaam kwam zij naar voren, aan beide zijden knielden de menschen neer, teneinde den grond te kussen, dien zij betrad. Ik geloof niet, dat ik haar ooit zoo schoon heb gezien, zij was van onder haar borst tot haar enkels in een lange dof zwarte kalasiris gehuld, waartegen de rood-bruine haren als golven van goud afstaken en aan beide zijden van haar hoofd recht tot haar knieën neerhingen, zij droeg noch juweel noch eenig sieraad; haar kleine voetjes waren bloot, evenals haar armen en schouders. Sen-tur liep langzaam en majestueus naast haar, alsof hij zich bewust was van de plechtigheid van het

heilig gebouw. Zij keek recht voor zich naar het beeld van den god; de blinde priesteressen zongen zacht een lied, en zij — Neit-akrit — begon, bijna als in een droom, de treden van het altaar te beklimmen.

Werktuigelijk greep mijn hand naar die van Hugh; ze was koud als een stuk marmer. Hij bewoog zich niet, maar sloeg haar met een verlangenden blik gade, die tranen in mijn oogen bracht. Ik denk dat Ur-tasen niet had verwacht haar te zullen zien; ik zag, dat hij een vluchtigen blik in onze richting wierp. De groep priesters splitste zich in tweeën, toen zij naderde, zoodat zij tusschen hen door kon gaan, niemand dorst haar tegen te houden, ofschoon het altaar van Ra heilig is en geen profane voet op de treden er van mag staan. Maar het scheen bijna alsof ze ethisch was, haar lichaam ergens had achtergelaten, het wat slechts de meest verheven geest van liefde, schoonheid en vrouwelijkheid die naar den god liep.

Eindelijk had zij den voet van de groote, marmeren troon bereikt — zij en Sen-tur, want de panter had haar zijde niet verlaten. Haar slanke gestalte scheen buitengewoon klein en kinderlijk, terwijl zij daar alleen in het uitgestrekt heiligdom stond aan den voet van het reusachtige beeld. Zij zag zeer bleek, en de groote blauwe oogen keken onderzoekend in de duisternis omhoog. Daarna hief zij de hand op, ik zag dat zij er een tak witten rosmarijn in hield; zij bracht hem aan haar lippen en legde hem aan de voet van den god.

„Rosmarijn ter herinnering," fluisterde zij zacht, zoo zacht, dat ik er zeker van was, dat niemand achter haar het kon hooren en even langzaam, even automatisch als zij was gekomen keerde zij zich om en vertrok, terwijl eerbiedig de priesters weer plaats voor haar maakten.

En de verschijning van de vreemde, rechte gedaante, gehuld in het zwart en zoo gelijk aan een Egyptisch afgodsbeeld dat als in een droom aan den voet van het marmeren beeld van den god stond was het laatst, dat Hugh zag van het schoone meisje, dat hij zoo hartstochtelijk liefhad, en het woord „herinnering" was het laatste dat voor altijd in zijn ooren zou blijven klinken.

Daarna lieten wij het zware gordijn vallen; geen van beiden verlangden meer te zien. Die verschijning moest het laatste zijn, dat wij in ons hart wenschten mede te dragen van de schoonheden van oud Kamt. Arme Hugh, ik denk dat hij ontzettend leed. Maar hij was een man met een ijzeren

wil; hij had gemeend, dat het voor haar en voor zich zelf beter was te gaan en ik geloof dat zelfs op dat oogenblik geen enkele verzoeking hem overviel zijn besluit te veranderen. Ongeveer een uur later voegde Ur-tasen zich bij ons; hij ging ons de groote trap van zwart graniet voor, die zoo vol was van herinneringen van onze komst. De zacht glanzende en vergiftige wachters van de poorten van Kamt lagen opgesloten in biezen manden, zoodat zij, die de toebereidselen voor onze reis maakten, heen en weer konden loopen.

Wat was het vreemd de groote koperen plaat van binnen omlaag te zien gaan en uit de duisternis van den tempel in de onbegrensde woestijn te zien. Ver in het verschiet verhief zich de rots van Anubis ten hemel en daarheen konden wij den langen weg zien, gebleekt door de ontelbare beenderen van de doode misdadigers van Kamt.

Achter elkaar werden ossen en wagens en levensmiddelen van de zware brug neergelaten in de woestijn. Drie priesters van Ra waren reeds beneden en bezig de wagens te laden en de ossen in te spannen. Toen alles gereed was werden zij omhoog gehaald en liet Ur-tasen zonder een woord te zeggen toe, dat de gordel rondom zijn middel werd gedaan. De drie priesters stonden boven, kalm en zwijgend het werk te doen onder de bevelen van Hugh. Zij moesten daar blijven, gereed de poorten weer te openen als de hoogepriester zou terugkeeren.

Ik volgde Ur-tasen en het laatste daalde ook Hugh omlaag.

Alles was in orde. Ik nam de zorg over een span ossen. Hugh over het andere. Wij begaven ons op weg.

Boven ons werden zonder een woord, zwijgend, door onzichtbare handen de poorten van Kamt voor altijd achter ons gesloten.

HOOFDSTUK XXX.

Slot.

Naast de rots van Anubis nam Ur-tasen afscheid van ons. Sinds wij ons op weg hadden begeven had hij geen woord gezegd, maar hier vroeg hij, of Hugh tevreden was.

„Volkomen tevreden," antwoordde hij.

„Vaarwel dan oh zoon van Ra!" zei de hoogepriester plechtig. Hij knielde neer en kuste het zand van de woestijn, daarna stond hij op en liep terug naar de poorten van Kamt. Wij keken zijn magere gestalte door de woestijn na, totdat een rotsblok hem aan ons oog onttrok; hij scheen gebogen door ouderdom en teleurstelling. Ik denk, dat hij gevoelde, dat de jeugdige heerscheres van Kamt niet veel macht in zijn handen zou laten en dat de vreemdeling, ofschoon afwezig toch had gezegevierd.

De reis door de woestijn was in het begin ontzettend vervelend, maar gaandeweg liet Hugh zijn zwijgzaamheid varen en brachten mij menig gelukkig uur door met de herinnering aan onze gouden visioenen, en door het bekijken van de vele schatten, die op den bodem van onze wagens lagen. De ossen verduurden de reis echter heel slecht; achter elkaar vielen zij neer aan den weg en de laatste zes dagen van onze reis deden wij te voet, zoo min mogelijk water dragende en wij waren haast omgekomen van gebrek, toen wij laat op zekeren avond het graf van den Griekschen priester bereikten dat tegenover de ondergaande zon was gelegen. Dien nacht bleven wij daar; zwak en uitgeput als wij waren brachten wij den halven nacht door met te turen.... te turen naar een denkbeeldig punt aan den horizon, dat schooner, prachtiger en grootscher is dan wat ook, waarvan westersche beschaving ooit heeft gedroomd.

En nu zijn wij terug onder de Kastanjeboomen en Hugh en ik zijn niet zoo jong meer als wij waren. De lieve oude Janet heette ons welkom, niet weinig ontsteld over ons ontzettend uitzicht, maar den volgenden dag was er uiterlijk geen spoor aan een van ons beiden van de vreemde avonturen, die wij hadden doorgemaakt. Wij vatten ons rustig, Engelsch leven van ongetrouwde heeren weer op, alsof de paar laatste maanden een droom waren geweest en thans, als ik zit bij het groote houtvuur en de uitdoovende sintels in den haard gade sla, vraag ik mijzelf nu en dan af of het visioen van de oude horden van Egypte, de heerlijkheden van Men-ne-fer en Tanis, niet alle producten zijn van mijn opgewonden verbeelding, en bovenal vraag ik of de verschijning van een slanke meisjesachtige gestalte, wier haar is als de stralen van Osiris, als hij ter ruste daalt, en wier naam zelfs romantiek en mysterie ademt, niet een van die droomen is, waarmede de herinnering aan den besten, ouden heer Tankerville mij nog altijd in slaap placht te sussen.

Dan kijk ik op van het vuur, waarin mijn pijnlijke oogen uitgestrekte tempels en reusachtig beeldhouwwerk hadden gezien, en ik zie vlak bij mij Sawinie Girlie aan zijn schrijftafel zitten.

Hij is bezig aan het schrijven van een dier geleerde boeken, welke zijn roem hebben verspreid van den eenen hoek van Europa naar den anderen en voor hem staat een klein gouden mandje met een glazen deksel, waarin een verbleekt en gedroogd takje rosmarijn ligt.

„Witte rosmarijn ter herinnering!"

EINDE.

INHOUD.

Hfdst.		Blz.
I.	Het Stokpaardje van Tankerville	5
II.	De schim van Neit-Akrit	12
III.	De graftombe van den Griekschen priester . .	20
IV.	De rots van Anubis	27
V.	De poorten van Kamt	39
VI.	De tempel van Ra	49

DEEL II.

MEN-NE-FER.

VII.	De afgod des volks	64
VIII.	De afgezant van Prinses Neit-Akrit	79
IX.	De rechtzaal van Men-ne-fer	88
X.	Het verhoor van Kesh-ta, de slavin	96
XI.	De kroon van Kamt	106
XII.	De kleurrijke Scarabaeus	114
XIII.	Een vijand gemaakt.	122

DEEL III.

HET PALEIS VAN NEIT-AKRIT.

XIV.	Neit-Akrit, prinses van Kamt	128
XV.	Goddelijk schoon	136
XVI.	Gevaar.	142

Hfdst. Blz.
XVII. Liefde of haat 149
XVIII. Een kus 160
XIX. Een brief van Hugh 164
XX. Een eereschuld 169

DEEL IV.

TANIS.

XXI. De bruidstad 176
XXII. De misdaad 181
XXIII. De keuze 189
XXIV. Hulpeloos 199
XXV. Het huwelijk 211
XXVI. De rosmarijn 217
XXVII. De bedreiging 228
XXVIII. Het vertrek van Tanis 239
XXIX. De rosmarijn ter herinnering 244
XXX. Slot 248

Bij uitgever dezes is mede verschenen:

BARONESSE ORCZY. HET NEST VAN DEN SPERWER.
Ing. f 0.90. Geb. f 1.25.

H. RIDER HAGGARD. DE GELE AFGOD.
Ing. f 0.90. Geb. f 1.25.

„ „ DE RING DER KONINGIN VAN SCHEBA.
Ing. f 0.90. Geb. f 1.25.

LLOYD OSBOURN. „LILLIPUT" DE ONGELUKSMOTOR.
Ing. f 0.90. Geb. f 1.25.

RUPERT LORAINE. MET BLOED GEKOCHT.
Ing. f 0.90. Geb. f 1.25.

H. v. HEMSKERK. HET TROUWLUSTIGE WEEUWTJE.
Prijs f 0.50

Verkrijgbaar bij iederen Boekhandelaar en aan alle stationsboekhandels en kiosken.